V

YEŞİLİN KIZI ANNE



EPHESUS

L. M. Montgomery

V

YEŞİLİN KIZI ANNE



EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI
ANNE

❺

EPHESUS®

YEŞİLİN KIZI ANNE - 5

Orijinal Adı: Anne's House of Dreams #5
Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nur Taşdöndüren
Redaksiyon: Görkem Kankavi
Son Okuma: Aydan Yalçın
Kapak Uygulama: Gürkan Ademir
İllüstrasyon: Durmuş Bahar
Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Aralık 2020
ISBN: 978-625-7077-62-0
Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0(212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Bakoğlu Matbaacılık San. ve Tie. A.Ş.
Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. Fatih Şehitleri Sokak No:9
Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 501 37 92

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

GREEN GABLES'IN TAVAN ARASINDA

BÖLÜM 1



“Geometriyi öğrenmekle de öğretmekle de işim bitti nihayet,” dedi Anne ve Öklid’in kitabını sandığın içine koydu. Sandığın kapağını sıkıca kapattıktan sonra üzerine oturup Green Gables’ın tavan arasında kendisine eşlik eden Diana Wright’ın yüzüne, Sabah Yıldızı gibi parlayan külrengi gözleriyle baktı.

Tavan arası, sıradan bir tavan arası kadar dar, loş ve huzurlu bir yerdi. Anne’in önünde oturduğu açık pencereden tatlı ve sıcak ağustos güneşi görünüyordu. Dışarıdaki kavaklar rüzgârla eğiliyor, Âşıklar Yolu büyülü bir patikaya dönüşüyordu. Bahçedeki elma ağaçları da kıpkırmızı meyveler vermeye başlamıştı. Bu manzaranın üzerinde yükselen ulu dağların tepeleri masmavi gökyüzüne değecek gibiydi. Öteki pencereden ise bembeyaz köpüklü, masmavi deniz görünüyordu. Bir mücevher gibi parlayan muhteşem St. Lawrence Körfezi ve Prens Edward Adası’nı uzun zaman önce terk etmiş yerlilerin ismini verdiği Abegweit Sahili de göze çarpıyordu.

Onu son görüşümüzden beri üç yaş daha büyüyen Diana Wright bu süre zarfında olgunlaşmıştı ama siyah gözleri yine eskisi kadar parlak, yanakları gül kadar pembe ve gamzeleri Anne ile ikisinin daha çocukken Orkide Vadisi’nde birbirlerine dostluk yemini ettikleri gün kadar büyüleyiciydi. Kucağında siyah, kıvırcık saçlı, çok tatlı bir çocuk uyuyordu. Avonlea halkı son iki yıldır bu mutlu bebeği “minik Anne Cordelia” olarak tanıyordu. İnsanlar, Diana’nın bebeğine niçin Anne ismini koyduğunu elbette biliyorlardı ama yine de Cordelia ismine şaşırmışlardı. Bayan Harmond Andrews, Diana’nın bu ismi muhtemelen saçma sapan bir romanda okuduğunu, Fred’in bu isme nasıl izin verdiğini bir türlü anlamadığını söyledi. Ama Anne ile Diana birbirlerine bakıp gülümsediler çünkü ikisi de minik Anne Cordelia’nın isminin nereden geldiğini biliyordu.

“Geometriden hep nefret ederdin,” dedi Diana gülümseyerek. “Öğretmen olduğunda mutlu olacağını düşünmüştüm.”

“Hayır, aslında geometri dışında her konuyu öğretmekten mutluyum. Summerside’da geçirdiğim üç yıl çok güzeldi. Eve döndüğümde Bayan Harmon Andrews bana evlilik hayatını, öğretmenlikten daha sıkıcı bulacağımı söyledi. Belli ki o da Hamlet gibi, bilmediğimiz belalara atılmaktansa çektiklerine razı olmanın* daha kolay olduğunu düşünüyordu.”

*** William Shakespeare’in *Hamlet* adlı oyununun üçüncü perde birinci sahnesinden yapılan bir alıntıdır (Türkçesi: Hamlet, çev. Sabahattin Eyüpoğlu, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2008) [Editör Notu].**

Anne’in tatlı kahkahası tavan arasında yankılandı. Mutfakta erikli pasta yapan Marilla kızın sesini duyunca tebessüm etti ve ilerleyen yıllarda Green Gables’ta bu kahkahayı ne kadar az duyacağını hatırlayarak derin bir iç çekti. Marilla’yı, Anne’in Gilbert Blythe ile evlenecek olmasından daha mutlu eden bir şey olamazdı ama bütün mutluluklar yanında ufak bir hüzün gölgesi de taşırdı. Summerside’da geçirdiği üç yıl boyunca Anne hafta sonları ve tatillerde Green Gables’a gelmişti ama bundan sonra bu kadar sık gelemeyebilirdi.

“Bayan Harmon’ın söylediklerine kulak asma, Anne,” dedi Diana anneliğin de getirdiği sakin bir tavırla. “Elbette, evliliğin kendine özgü iniş çıkışları var… Her şeyin sorunsuz bir biçimde ilerlemesini bekleyemezsin. Fakat seni temin ederim ki doğru kişiyle evlendiğinde çok mutlu bir hayatın oluyor.”

Anne bir daha gülümsedi. Diana’nın bu bilge sözleri onu daima gülümsetirdi.

“Ben de dört yıllık evliliğin ardından bunu bu kadar ciddiyetle söyleyecek miyim bilmiyorum ama mizah yeteneğim sayesinde söylemeyeceğimi düşünüyorum,” dedi Anne.

“Nerede yaşayacağınız belli mi?” dedi minik Anne Cordelia’ya şefkatle sarılan Diana. Anne’in yüreği Diana’ya her baktığında tatlı ve muhteşem bir umutla dolar, bir yandan da hem keyifli hem hüzünlü bir heyecan yaşardı.

“Evet, bugün gelmen için sana telefon ettiğimde aslında benim de sana anlatmak istediğim şey buydu. Avonlea’de telefonlarımızın olmasına hâlâ şaşırıyorum. Bu eski köy için çok modern ve sıradışı geliyor.”

“Bunun için Gelişim Derneği’ne teşekkür borçluyuz. Eğer konuyu gündeme getirmeselerdi köye asla telefon hattı çekilmezdi. Zaten insanların

canını sıkacak pek çok şey yaşanıyor. Yine de dernek bu konunun peşini bırakmadı. O derneği kurarak Avonlea için muhteşem bir şey yaptın, Anne. Toplantılarda ne kadar eğlenirdik! Mavi binayı ve Judson Parker'ın çitlerini bir ilaç şirketinin reklamı için kiralamak istediği o günleri nasıl unutabiliriz?"

"Telefon konusunda Gelişim Derneği'ne teşekkür etmeli miyim bilmiyorum," dedi Anne. "En etkili iletişim yönteminin bu olduğunu biliyorum ama çocukken penceremizden birbirimize mum ışığı yakarak sinyal gönderdiğimiz o günleri hatırlasana! Gerçi Bayan Rachel Lynde'in de dediği gibi, 'Avonlea gelişime ayak uydurmalı.' Ama ben yine de Bay Harrison'ın deyimiyle Avonlea'nin 'modern çağ' yüzünden değişmesini istemiyorum. Buranın tıpkı eski günlerdeki gibi kalmasını istiyorum. Bu aptalca, hatta oldukça duygusal ve imkânsız bir istek. Bay Harrison'ın söylediği gibi, 'telefon iyi bir şey', her ne kadar hattın öbür ucunda seni dinleyen insanların olduğunu bilsen de."

"En kötüsü de bu zaten," diye iç çekti Diana. "Birini aradığında başkalarının konuşmalarını duyması çok sinir bozucu. Mesela sen bugün beni aradığında Pyeların o garip saatinin sesini duydum. Demek ki Josie ya da Gertie hattı dinliyordu… Söylentilere göre Bayan Harmon Andrews telefonun mutfağa konulmasını istemiş, böylece mutfakta iş yaparken telefonu rahatça duyabilecekmiş."

"Ya, demek o yüzden telefonda 'Green Gables'a yeni bir saat mi aldınız?' diye sordun. Ne demek istediğini anlamamıştım. Sen konuşmaya başladığın an bir ses duydum. Herhalde Pyelardan biri tüm enerjisiyle ahizeyi kaldırdı. Neyse, boş ver Pyeları. Bayan Rachel'ın da dediği gibi, 'Pyelar hep aynıydı ve dünyanın sonuna kadar da Pye olarak kalacaklar. Âmin.' Ben güzel şeylerden söz etmek istiyorum. Yeni evimin nerede olacağına karar verdik."

"Ah, Anne nerede? Umarım buralara yakındır."

"Hayır, değil. Evimiz buradan doksan altı kilometre uzaktaki Four Winds Rıhtımı'nda olacak."

"Doksan altı mı? Dokuz yüz altı olsaymış bari!" diye iç çekti Diana. "Ben Charlottetown'dan öteye gidemem ki."

"Ama Four Winds'e gelmek zorundasın. Orası adanın en güzel rıhtımı. St. Mary diye bir köy var ve Dr. David Blythe elli yıldır orada çalışıyor. Kendisi Gilbert'ın büyük amcası, biliyorsun. Adam emekli olacak, Gilbert

da onun yerine geçecek. Kendimize yeni bir ev bulana kadar onun evinde kalacağız. Hayallerimizdeki evin nerede ya da nasıl olacağını henüz bilmiyorum… İspanya'da güzel ve ufak bir kale mesela… Ah, nerede olduğunu bilemesem de hayallerimde evin içini güzelce döşedim bile."

"Balayına nereye gideceksiniz?" diye sordu Diana.

"Hiçbir yere. Bu kadar şaşkın bakma, sevgili Diana. Bayan Harmon Andrews burada olsa düğün masraflarını bile karşılayamayacak kişilerin balayına gitmelerinin mantıksız olacağını söyler, sonra da bana Jane'in balayında Avrupa'ya gittiğini hatırlatırdı. Ben balayımı Four Winds'teki evimizde geçirmek istiyorum."

"Nedime istemediğinden emin misin peki?"

"Nedimem olabilecek kimse yok ki. Sen, Phil, Jane ve Priscilla evlilik konusunda benden önce davrandınız ve Stella da Vancouver'da öğretmenlik yapıyor. Sizin dışınızda nedimem olabilecek can dostum yok."

"Ama duvak takacaksın, değil mi?" diye sordu Diana endişeyle.

"Evet, kesinlikle. Duvak olmazsa kendimi bir gelin gibi hissetmem. Matthew'un beni Green Gables'a ilk getirdiği gün yolda ona ileride gelinlik giyeceğimi hiç düşünmediğimi çünkü çok çirkin olduğum için kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğini söylediğimi hatırlıyorum… Bir misyoner rahip dışında. Onların evlenecekleri kişide güzellik aramadıklarını, sadece yamyamların arasında yaşama riskini göze alan birini seçeceklerini sanırdım. Priscilla'nın evlendiği o rahibi görmeliydin… Bir zamanlar evlenmeyi hayal ettiğimiz o erkekler gibi yakışıklı ve hoş biriydi, Diana. Şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı erkekti ve Priscilla'nın altın sarısı güzelliğine tapıyordu. Ama tabii ki Japonya'da yamyam filan yok."

"Ama senin gelinliğin de rüya gibi," dedi Diana. "İçinde görkemli bir kraliçeye benzeyeceksin… O kadar uzun ve incesin ki… Nasıl bu kadar ince kalabiliyorsun, Anne? Ben çok kilo aldım, yakında kalın bir belim olacak."

"Şişmanlık ve zayıflık alınyazısı bence," dedi Anne. "Mesela Bayan Harmon Andrews Summerside'dan döndüğümde bana, Anne ne kadar da sıskasın,' dedi. Bunu sana asla demez. 'Zayıf' olmak kulağa romantik geliyor ama 'sıska' bambaşka bir laf."

"Bayan Harmon geçen gün senin çeyizinden söz ediyordu. Jane'inki kadar güzel olduğunu itiraf etti ama Jane'in bir milyonerle seninse 'beş parasız bir doktorla' evleneceğini de eklemeden duramadı."

Anne güldü.

“Elbiselerim güzeldir. Güzel şeyleri severim, ilk giydiğim güzel elbiseyi hatırlıyorum… Matthew’un okuldaki konser için verdiği kahverengi bir elbiseydi. O akşamdan önce çirkin bir kızdım. Fakat o elbiseyi giydikten sonra kendimi muhteşem bir dünyaya adım atmış gibi hissettim.”

“O gece Gilbert, ‘Bingen on the Rhine’ şiirini okumuş ve *orada bir kız var çok sevdiğim ama kardeşim değil* dizesini dile getirirken sana bakmıştı. Ama sen pembe mendilini ön cebine koydu diye ona çok kızmıştın! O zamanlar onunla evleneceğini hayal bile etmiyordun.”

“İşte bu da alınyazısı,” diye güldü Anne aşağıya inerlerken.

RÜYA EV

BÖLÜM 2



Green Gables, tarihinde ilk kez oldukça telaşlı ama bir o kadar da heyecanlı günlere şahit oluyordu. Marilla'nın bile heyecanı yüzünden okunuyordu.

Bayan Rachel Lynde'e, sanki kadından özür diler gibi, "Bu evde hiç düğün olmadı," dedi. "Ben küçük bir çocukken bir rahip, içinde doğum, ölüm ya da düğün yaşanmadan bir ev, gerçek bir yuva sayılmaz demişti. Burada birçok ölüm gördük. Annem, babam ve Matthew bu evde öldü, hatta burada bir doğum da gördük. Bu eve taşındıktan kısa süre sonra işe aldığımız kâhya evliydi. Karısı bu evde doğum yaptı. Ama evimizde daha önce hiç düğün olmamıştı. Anne'in evleneceğini düşünmek bana garip geliyor çünkü o, gözümde hâlâ Matthew'un on dört yıl evvel buraya getirdiği o küçük kız. Bu kadar büyüdüğünü fark etmemişim. Matthew'un o gün bir oğlan çocuğu yerine kız çocuğu getirdiğini görünce ne denli şaşırdığımı asla unutmayacağım. Merak ediyorum, o yanlış anlaşılma olmasaydı buraya gelecek olan o oğlan çocuğu şimdi ne yapıyordur? Acaba o çocuğun kaderi onu nereye götürdü?"

"Ama güzel bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Bayan Rachel Lynde. "Gerçi hatırlarsan bunun tersini düşündüğüm bir dönem de olmuştu… Hani Anne'i görmeye geldiğim akşam yaşadığımız o olay yüzünden… Anımsıyor musun? Fakat o zamandan bu yana pek çok şey değişti."

Bayan Rachel derin bir iç çekip tekrar işe koyuldu. Söz konusu bir düğün olduğunda Bayan Rachel geçmişi geçmişte bırakırdı.

"Anne'e pamuk örtülerimden ikisini vereceğim," dedi. "Tütün ve elma ağacı yaprağı desenli olanları. Bana bu desenlerin yeniden moda olduğunu söyledi. Moda olsun veya olmasın, bence bir misafir yatağına serilebilecek en şık örtü, elma ağacı yaprağı desenli örtüdür. Ama önce ikisini de güzelce yıkamalıyım. Thomas öldüğünden beri bohçada kapalı duruyorlardı, renkleri fena halde solmuştur. Ama düğüne daha bir ay var, iyi bir yıkama harikalar yaratır."

Bir ay mı? diye düşündü Marilla ve derin bir iç çekip şöyle dedi:

“Ben Anne’e tavan arasındaki desenli kilimlerden yarım düzine vereceğim. Onları isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Hepsi de eski moda ve günümüzde kimse desenli kilim kullanmıyor. Ama onları benden kendisi istedi, yerlere onlardan başka hiçbir şey sermeyeceğini söyledi. Aslında çok güzeller. Onları en şık ipliklerden yapıp harika desenlerle işledim. İşlemeleri yapmak şu son birkaç kış boyunca beni çok güzel oyaladı. Ayrıca Anne’e bir yıl yetecek kadar erik reçeli de hazırladım. O erik ağaçları üç yıldır meyve vermiyordu, kesmeyi düşünüyordum. Fakat geçen bahar bembeyaz tomurcuklanıp daha önce Green Gables’ta hiç görmediğim kadar iri erikler verdiler.”

“Çok şükür, Gilbert ile Anne sonunda evleniyor. Bunun için hep dua etmişimdir,” dedi Bayan Rachel dualarının duyulduğundan hayli emin bir şekilde. “O Kingsportlu çocukla evlenmeyeceğini öğrendiğim zaman nasıl da rahatlamıştım. Tamam, o çocuk çok zengindi, Gilbert ise fakir… Yani en azından şimdilik… Ama Gilbert en azından buralı.”

“O Gilbert Blythe,” dedi Marilla gururla. Manila’nın Gilbert hakkında düşündüklerini dile getirmesi pek kolay değildi. Çocukluğundan beri onu oğlu gibi görüyor ve onunla gurur duyuyordu. Bu yüzden Anne ile evlenmeleri garip bir şekilde bir boşluğu dolduruyor, Gilbert’ı ailenin bir parçası yapıyordu. Demek ki her şerde bir hayır vardı.

Anne’e gelince… O kadar mutluydu ki bu hisler onu korkutuyordu; ne de olsa çok gülen, çok ağlar diye bir atasözü vardı. Ama bu atasözünün herkes için geçerli olmadığı da kanıtlanmıştı. Aşağıdaki iki kadın onu her zaman korurdu. Zira Anne, genç Dr. Blythe ile evlenmeyi bir ödül sayıp kendini kandıracak olsa, onlar mutlaka olaya başka bir açıdan bakmasını sağlayarak yolu aydınlatırlardı. Hem bu değerli iki kadın Anne’in düşmanı değildi, tam tersine ona çok düşkünlerdi ve dışarıdan bir saldırıya karşı Anne’i canları pahasına korurlardı.

Bayan Inglis -*Daily Enterprise*’ın da sık sık yazdığı gibi eski adıyla Jane Andrews- kayınvalidesi Bayan Jasper Bell ile beraber geldi. Aradan geçen zaman Jane’in nezaketinden hiçbir şey alıp götürmemişti. Yüzünde ince ama hoş çizgiler belirmişti. Bayan Rachel Lynde’in de söylediği gibi, her ne kadar bir milyonerle evlenmiş olsa da mutlu bir evliliği vardı. Para onu hiç şımartmamıştı. Hâlâ o eski dörtlünün sevimli, pembe yanaklı, ağırbaşlı, uyumlu Jane’i idi. Anne’in heyecanını büyük bir sevinçle paylaşıyor ve çeyizindeki tüm detayları öğrenmek istiyordu. Jane çok zeki biri değildi ve muhtemelen hayatı boyunca dinlemeye değer sıradışı işler

başarmamıştı ama asla kimseyi incitecek sözler söylemezdi. Bu her ne kadar eksi bir özellik gibi görünse de aslında oldukça az rastlanan ve herkesi kıskandıracak kadar hoş bir özellikti.

"Gilbert senden hiç vazgeçmedi," dedi Bayan Harmon Andrews şaşkın bir ses tonuyla. "Zaten Blythelar sözlerinin eridir. Her ne olursa olsun verdikleri sözü mutlaka tutarlar. Dur bakayım, sen yirmi beş yaşındasın, değil mi Anne? Ben yirmi beş yaşındayken hayat çoktan başlamıştı. Ama sen olduğundan daha genç görünüyorsun. Kızıl saçlılar hep öyledir."

"Kızıl saç artık çok moda," dedi Anne. Gülümsemeye çalıştı ama sesi buz gibi soğuk çıkıyordu. Hayat onda pek çok engeli aşmasına yardımcı olan bir mizah anlayışı katmıştı ama hâlâ saçına yapılan imalara dayanamıyordu.

"Öyle… Öyle," dedi Bayan Harmon. "Hangi tuhaflığın ne zaman moda olacağı hiç belli olmuyor. Anne, çeyizin çok güzel ve hayattaki konumuna da gayet uygun. Sence de öyle değil mi, Jane? Umarım çok mutlu olursun. En iyi dileklerim seninle. Uzun süren nişanlılık dönemleri genelde mutlu sonla bitmez ama elbette senin durumunda başka çareniz de yoktu."

"Gilbert doktorluk yapmak için çok genç görünüyor. Ne yazık ki insanlar ona fazla güvenmeyecektir," dedi Bayan Jasper Bell kötümser bir tavırla. Sonra da sanki söylememesi gerekeni söylemiş gibi ağzını kapattı ve bir daha tek kelime bile etmedi. Kadın, sürekli tüylü bir şapka takıyor, ensesine kadar uzanan lüle saçlarını da toplamıyordu.

Bu yorumlardan sonra Anne'in canı biraz sıkılmış da olsa içindeki derin mutluluk kesinlikle bozulmamıştı. Daha sonra Gilbert gelince, Bayan Mesdames Bell ile Andrews'un yaptığı iğnelemeleri de tamamen unuttu. Birlikte nehir kenarındaki huş ağaçlarına doğru yürüdüler. Bu ağaçlar, Anne Green Gables'a ilk geldiğinde henüz birer fidandı fakat şimdi hepsi uzun ve periler diyarındaki yıldızlara uzanan sütunlar gibi görünüyordu. Anne ile Gilbert birlikte yaşayacakları yeni evleri ve hayatları hakkında konuşmaya başladılar.

"İkimiz için bir yuva buldum, Anne."

"Ah, nerede? Umarım köyün içinde değildir."

"Hayır, köyde zaten boş ev yok. Sahile çok yakın küçük, beyaz bir ev. Glen St. Mary ile Four Winds'in arasında bir yerde. Yolun biraz dışında kalıyor ama oraya telefon hattı çektirdiğimizde çok sorun yaşamayız. Yeri çok güzel. Günbatımına bakıyor ve önünde muhteşem, masmavi bir rıhtım

manzarası var. Kum tepecikleri de çok uzakta değil, rüzgâr onları uçurunca deniz de bir güzel ıslatıyor.”

“Peki, ya ev Gilbert… İlk evimiz nasıl görünüyor?”

“Çok büyük değil ama bize yeter. Alt katta şömineli harika bir oda, rıhtıma bakan bir yemek odası ve çalışma odası olarak kullanmak istediğim küçük bir oda var. Ev yaklaşık altmış yıllık… Four Winds’teki en yaşlı ev. Ama çok iyi bakılmış ve on beş yıl önce tamamen tadilattan geçmiş; saçakları, kaplaması, çatısı yeniden yapılmış. Temeli de sağlam. Anladığım kadarıyla evin romantik bir hikâyesi de var ama kiraladığım adam ne olduğunu bilmiyordu.”

“O eski hikâyeyi tek bilen kişinin Kaptan Jim olduğunu söyledi.”

“Kaptan Jim de kim?”

“Four Winds Point’teki deniz fenerinin bekçisi. O fenerin ışığına bayılacaksın, Anne. Alacakaranlıkta Kuzey Yıldızı gibi parlıyor. Ön kapımızdan ve oturma odamızın pencerelerinden görünüyor.”

“Evin sahibi kim?”

“Ev şu an Glen St. Mary Presbiteryen Kilisesi’ne ait, ben de evi yönetim kurulu üyelerinden kiraladım. Fakat ev kiliseye devredilmeden önce Bayan Elizabeth Russel adında ihtiyar bir kadına aitmiş. Geçen baharda ölmüş, herhangi bir akrabası olmadığı için de evi kiliseye miras bırakmış. Mobilyaları hâlâ evde duruyor, çoğunu satın aldım. Hem de çok iyi bir fiyata satın aldım çünkü eşyalar o kadar eski ki kilise onları elden çıkarmak için can atıyordu. Sanırım kilisedekiler süslü, aynalı mobilyaları tercih ediyorlar. Ama Bayan Russel’ın eşyaları çok güzel ve onları çok seveceğine eminim, Anne.”

“Tüm bu anlattıkların kulağa gayet hoş geliyor,” dedi Anne şüpheyle başını sallayarak. “Ama Gilbert, insan sadece mobilya ile yaşayamaz. En önemli olan şeyden hiç söz etmedin… Evin etrafında ağaç var mı?”

“Hem de bir sürü! Evin hemen arkasında büyük köknar ağaçları, göle doğru inen yolda da kocaman iki kavak ağacı var. Evin tatlı görünen bahçesi ise huş ağaçlarıyla çevrili. Ön kapımız doğrudan bahçeye açılıyor ama evin bir girişi daha var: İki köknarın arasındaki minik bir bahçe kapısı. Kapının menteşelerinden biri bir ağacın gövdesine, diğeri de öbürününkine takılmış. Yani ağaç dalları kapının üstünde resmen bir kemer oluşturuyor.”

“Ah, çok sevindim! Ağaç olmayan bir yerde yaşayamazdım, içimde kocaman bir boşluk olurdu. Eh, artık yakınlarda bir nehir var mı diye

sormama gerek kalmadı. Bunu istemek biraz fazla olurdu.”

“Ama var… Hatta bahçemizin bir köşesinden geçiyor.”

“O halde…” Anne derin bir nefes aldı. “Hayalimdeki evi buldun demektir.”

RÜYALAR ÜLKESİ

BÖLÜM 3



“Düğüne kimleri çağıracağına karar verdin mi. Anne?” diye sordu peçeteleri dikkatle katlayan Bayan Rachel Lynde. “Artık davetiyeleri gönderme ve düğünü resmiyete dökme vakti geldi.”

“Çok fazla kişi çağırmayı düşünmüyorum,” dedi Anne. “Evlendiğimizi görmekten çok mutlu olacak kişileri davet edeceğiz. Gilbert’ın misafirleri, Bay ve Bayan Allan ile Bay ve Bayan Harrison.”

“Bir zamanlar Bay Harrison’ı en sevdiğin arkadaşların arasına kesinlikle katmazdın,” dedi Marilla.

“İlk görüşmemizde ondan pek hoşlanmamıştım da ondan,” dedi o günü hatırlayarak bir kahkaha patlatan Anne. “Ama Bay Harrison ile aramız düzeldi ve çok güzel bir arkadaşlığımız oldu, hem Bayan Harrison da çok tatlı bir kadın. Bir de Bayan Lavendar ile Paul’u çağıracağım tabii.”

“Bu yaz adaya gelmeye karar vermişler mi? Avrupa’ya gideceklerini sanıyordum.”

“Onlara evleneceğimi yazınca fikirlerini değiştirdiler. Bugün Paul’dan bir mektup geldi. Her ne olursa olsun düğünüme gelmek zorunda olduğunu yazmış.”

“O çocuğun gözünde sen hep bir idoldün,” dedi Bayan Rachel.

“O *çocuk* artık on dokuz yaşında genç bir delikanlı, Bayan Lynde.”

“Zaman ne kadar çabuk geçiyor!” oldu Bayan Lynde’in muhteşem ve sıradışı cevabı.

“Dördüncü Charlotta da onlarla gelebilir. Paul’a kocası izin verirse geleceğini söylemiş. Acaba hâlâ o büyük mavi fiyonkları saçlarına takıyor mudur? Kocası ona Charlotta mı yoksa Leonora mı diyor merak ediyorum doğrusu. Onu düğünümde görmeyi çok isterim. İkimiz daha önce de bir düğüne katılmıştık… Önümüzdeki hafta Yankı Kulübesi’ne geleceklermiş. Bir de Phil ve Rahip Jo var…”

“Bir rahibin adını böyle kullanman çok ayıp, Anne,” dedi Bayan Rachel sertçe.

“Eşi ona öyle sesleniyor ama.”

“O zaman o da kutsal bir görevi olan kocasına daha çok saygı göstermeli.”

“Ama siz de rahipleri epey sert bir dille eleştirirsiniz,” diye dalga geçti Anne.

“Evet ama bunu çok sık yapmam,” diye itiraz etti Bayan Lynde. “Benim bir rahibin adıyla alay ettiğimi duymamışsındır.”

Anne bir kez daha gülümsedi.

“Ayrıca Diana ve Fred’le çocukları küçük Fred ve minik Anne Cordelia’yı da çağıracağım… Ve tabii Jane Andrews’u da. Keşke Bayan Stacey, Jamesina teyze, Priscilla ve Stella da gelebilseydi. Ama Stella Vancouver’da, Pris Japonya’da ve Bayan Stacey de evli ve California’da. Jamesina teyzeyse yılanlardan çok korkmasına rağmen kızının görev yaptığı yeri görmek için Hindistan’a gitti. İnsanlar dünyanın dört bir yanına dağıldı, bu çok kötü bir şey.”

“Tanrı böyle bir şeyi asla istemez,” dedi Bayan Rachel sert bir tavırla. “Benim zamanımda insanlar doğdukları yerde büyür, evlenir ve oraya ya da yakınlarında başka bir yere yerleşirdi. Çok şükür sen adadan ayrılmıyorsun, Anne. Gilbert üniversiteden mezun olunca seni de kendisiyle birlikte dünyanın diğer ucuna sürükler diye çok korkmuştum.”

“Eğer herkes doğduğu yerde kalsaydı her yer kısa süre içinde kalabalıkla dolup taşardı, Bayan Lynde.”

“Ah, seninle tartışacak değilim, Anne. Ne de olsa ben üniversite bitirmedim. Düğün saat kaçta olacak?”

“Öğlen olmasına karar verdik çünkü gökyüzüne bakılırsa o vakitlerde hava güzel olacak gibi görünüyor. Hem akşam Glen St. Mary’ye giden treni de kaçırmamış oluruz.”

“Nikâhınız salonda mı yapılacak?”

“Hayır… Yağmur yağmazsa tabii… Meyve bahçesinde olsun istiyoruz, tepemizde masmavi gökyüzü, çevremizde altın gibi parlayan güneş olsun. Elimde olsa nerede ve ne zaman evlenirdim biliyor musunuz? Haziran şafağında bir gül bahçesinde. Gilbert ile huş ağaçlarıyla kaplı bir ormanın tam ortasına gider ve onunla görkemli bir katedrali andıran ulu ağaçların altında evlenirdim.”

Marilla suratını astı, Bayan Lynde şaşırmıştı.

“Ama bu çok garip olurdu, Anne. Hem yasal da değil. Hem Bayan Harmon Andrews ne derdi bir düşünsene?”

“Ah, şu engeller,” diye iç çekti Anne. “Bayan Harmon Andrews ne der diye korktuğumuz için hayatta yapmak isteyip de yapamadığımız ne çok şey var. ‘Bu doğru, bu yanlış’… Bayan Andrews olmasaydı ne de güzel şeyler yapardık!”

“Bazen seni tam olarak anladığımdan emin olamıyorum, Anne,” dedi Bayan Rachel Lynde.

“Bilirsin Anne her zaman romantik biridir,” dedi Marilla özür diler gibi.

“Neyse ki evlilik onun bu yönünü törpüleyecektir biraz,” diye cevap verdi Bayan Lynde.

Anne güldü ve Gilbert ile buluşmak için Âşıklar Yolu’na gitti. İkisi de evliliğin aralarındaki romantizmi etkilemesinden korkuyor gibi görünmüyordu.

Ertesi hafta Yankı Kulübesi’nin sahipleri geldi ve Green Gables neşeli kahkahalarla çınladı. Adaya son gelişinden beri -yani üç yıldır- Bayan Lavendar neredeyse hiç değişmemişti. Ama Anne, Paul’u görünce şaşkınlıktan donakaldı. Bu bir seksen boyundaki yakışıklı delikanlı, onun Avonlea Okulu’ndaki minik öğrencisi olabilir miydi?

“Bana kendimi gerçekten yaşlı hissettirdin, Paul,” dedi. “Baksana, ne kadar da büyümüşsün!”

“Siz asla yaşlanmazsınız öğretmenim,” dedi Paul. “Siz gençlik iksirinden içme şansını yakalamış az sayıdaki ölümlülerden birisiniz… Siz ve Lavendar anne. Evlendiğinizde artık size Bayan Blythe diyeceğim! Ama siz benim daima öğretmenim olarak kalacaksınız, bana en iyi dersleri öğreten öğretmenim. Size bir şey göstermek istiyorum.”

Bir şey olarak bahsettiği şey içi şiirle dolu bir defterdi. Paul muhteşem hayallerinden bazılarını mısralara dökmüş ve bu şiirlerin birkaçı editörler tarafından beğenilmişti. Anne çocuğun şiirlerini büyük bir keyifle okudu. Hepsi çok hoş dizeler ve vaatlerle doluydu.

“Sen ünlü biri olacaksın, Paul. Hep ünlü bir öğrencim olmasını hayal etmişimdir. Hayalimdeki öğrenci bir üniversite rektörü oluyordu ama yetenekli bir şair çok daha güzel olur. Meşhur olduğunda bu muhteşem Paul Irving’i cezalandıran öğretmen bendim diyerek böbürleneceğim. Ama seni hiç cezalandırmamıştım, değil mi Paul? Ah, bu fırsatı nasıl da kaçırmışım! Fakat galiba sana teneffüse çıkmama cezası vermiştim…”

“Siz de ünlü olabilirsiniz öğretmenim. Son üç yılda pek çok güzel yazınızı okudum.”

“Hayır, ben yapabileceklerimin farkındayım. Ben çocukların seveceği türden yazılar yazıyorum. Kimi editörlerin de hoşuna gidiyor ve bunları yayımlamak için bana para ödüyorlar. Ama bundan daha fazlasını yapamam. Tek şansım senin anılarının bir köşesinde yer alabilmek olur.”

Dördüncü Charlotta fiyonklarından kurtulmuştu ama yüzündeki çiller hiç azalmamıştı.

“Bir Amerikalı ile evleneceğim asla aklıma gelmezdi, Bayan Shirley,” dedi. “Ama insan başına ne geleceğini hiç bilemiyor. Hem bu onun suçu değil ki. Amerikalı olarak doğmuş, ne yapsın?”

“Bir Amerikalı ile evlendiğine göre artık sen de bir Amerikalısın, Charlotta.”

“Hayır değilim, Bayan Shirley! Bir düzine Amerikalı ile evlensem bile asla bir Amerikalı olmam! Tom iyi biri. Hem başka şansım olmayabileceğini düşünerek onun çok üstüne de gitmiyorum. Tom içki içmiyor, sürekli çalıştığı için benimle kavga da etmiyor. Bunlar bana yetiyor, Bayan Shirley.”

“Sana Leonora mı diyor?”

“Tanrım! Hayır, Bayan Shirley. Böyle deseydi kime seslendiğini anlamazdım bile. Elbette evlenirken, ‘Seni eşim olarak kabul ediyorum, Leonora,’ demek zorunda kaldı ama inanın bana Bayan Shirley kendimi çok kötü hissettim, o an sanki benimle değil de bir başkasıyla evleniyormuş gibi geldi. Artık siz de evleneceksiniz, Bayan Shirley. Ben hep bir doktorla evlenmek istemişimdir. Çocuklar hastalandığında işe yarayabilirdi. Tom bir tuğla ustası ama çok iyi huyludur. Ona, ‘Tom, zaten gideceğim ama senin de rızanı almak isterim. Bayan Shirley’nin düğününe gidebilir miyim?’ diye sorduğumda bana, ‘Dilediğini yapabilirsin Charlotta, benim içim rahat,’ dedi. Böyle bir kocaya sahip olmak çok hoş bir şey, Bayan Shirley.”

Philippa ile eşi Rahip Jo, Green Gables’a düğünden bir gün önce geldi. Anne ile Phil görüşemedikleri süredeki açığı kapatmak için uzun uzun sohbet ettiler.

“Kraliçe Anne, şu an her zamankinden daha çok bir kraliçeye benziyorsun. Ben bebeklerin doğumundan sonra korkunç derecede zayıfladım. Eskisi gibi güzel değilim ama Jo yine de beni beğeniyor. Aramızda herhangi bir sorun yok yani. Ah, Gilbert ile evlenecek olman

mükemmel bir şey! Roy Gardner sana hiç ama hiç uygun biri değildi. O dönem ayrıldığınıza üzülmüştüm ama şu an bunun ne denli doğru bir karar olduğunu görebiliyorum. Biliyorsun… Roy'a çok kötü davranmıştın, Anne."

"Duyduğum kadarıyla toparlanmış," diye tebessüm etti Anne.

"Ah, evet. Evlendi. Karısı çok tatlı biri ve çok mutlular. Her şey olacağına varıyor yani. Jo ve İncil de böyle söylüyor. Eh, ikisinin de bu konudaki sözleri oldukça kabul görüyor."

"Alec ile Alonzo evlendi mi?"

"Alec evlendi ama Alonzo evlenmedi. Ah, Patty'nin Yeri'ndeki o sohbetlerimiz ne kadar da güzeldi, Anne! Ne kadar eğlenirdik!"

"Son zamanlarda Patty'nin Yeri'ne uğradın mı?"

"Evet, sık sık gidiyorum. Bayan Patty ile Bayan Maria hâlâ şöminenin başında oturup örgü örüyorlar. Ah, aklıma geldi… Sana bir düğün hediyesi gönderdiler. Ne olduğunu tahmin et."

"Bilmem. Evlendiğimi nereden duydular?"

"Ben söyledim. Geçen hafta yanlarındaydım. İkisi de bu habere çok sevindi. İki gün önce Bayan Patty bana bir not gönderip yanlarına uğramamı istedi, sonra da sana bir hediye getirmemi rica ettiler. Patty'nin Yeri'nde en çok neye sahip olmayı dilerdin, Anne?"

"Sakın Bayan Patty'nin bana porselen köpeklerini gönderdiğini söyleme!"

"Doğru bildin. Şu an arabanın bagajındalar. Bir de mektup var. Bir dakika bekle de getireyim."

Sevgili Bayan Shirley, diye yazmıştı Bayan Patty. *Maria ile yaklaşan düğün haberinizi duymak bizi çok sevindirdi. Size en iyi dileklerimizi gönderiyoruz. Maria ile ben evlenmedik ama başka insanların evlenmelerine asla karşı değiliz. Size porselen köpekleri gönderiyoruz. Zaten vasiyetimde onları size bırakacaktım çünkü ikisini de çok sevdiğinizi biliyorum. Ama Maria ile ikimizin önünde uzun bir hayat olduğuna inanıyoruz; o yüzden köpekleri size şimdi vermek istedik. Gog'un sağa, Magog'un sola baktığını unutmamışsınızdır diye düşünüyoruz*.

"O iki güzel köpek evimin şöminesini süsleyecek," dedi Anne heyecanla. "Bu kadar güzel bir hediyeyi hiç beklemiyordum doğrusu."

O akşam Green Gabies'ta ertesi günün hazırlık telaşı hâkimdi ama alacakaranlıkta Anne gizlice evden çıktı. Evlenmeden önceki bu son günde

herhalde ufak bir kaçamak yapabilir ve tek başına kalabilirdi. Avonlea Mezarlığındaki kavakların gölgesi altında kalan Matthew'un mezarına gitti. Orada sessizce durup sevgi dolu anıları düşündü.

"Matthew yarın aramızda olsa ne kadar sevinirdi," diye fısıldadı. "Ama eminim evleneceğimi biliyor ve bir yerlerden bize bakıp seviniyordur. Bir yerde ölülerin biz onları unutana dek asla ölmediklerini okumuştum. Matthew benim için asla ölmeyecek çünkü onu hiç unutmayacağım."

Yanında getirdiği çiçekleri mezara bırakıp yüksek bir tepeye doğru yürüdü. Muhteşem ışıklar ve gölgelerle dolu, nefis bir akşamdı. Batıda gökyüzü koyu kırmızı ve kehribar renkli bulutlarla kaplıydı, aralarından elma yeşili bir ışık süzülüyordu. Biraz ötedeki denizin üzerinde batmaya başlayan güneş şahane görünüyor, kumsaldan dalgaların fısıltıları yükseliyordu. Çevresi uzun süredir tanıdığı ve çok sevdiği çimenler, ağaçlar ve ormanların güzel sessizliği ile kaplıydı.

Blytheların bahçe kapısından geçerken kendisine katılan Gilbert, "Tarih tekerrür ediyor," dedi. "Bu tepeden aşağıya inen yolda birlikte ilk yürüdüğümüz anı hatırlıyor musun, Anne? Birlikte yaptığımız ilk yürüyüştü."

"Alacakaranlıkta Matthew'un mezarından eve dönüyordum. O sırada kapıdan çıkmıştın ve ben de yıllarca sürdürdüğüm inadı bir anda bırakıp seninle konuşmaya başlamıştım."

"Ve cennetin kapıları bir anda açılıvermişti," dedi Gilbert. "O andan itibaren artık yarınları dört gözle bekler olmuştum. O gece seni evine bırakıp geri dönerken dünyadaki en mutlu kişi bendim. Ne de olsa Anne beni affetmişti."

"Aslında affedilmesi gereken bendim. Sana çok kaba davrandım, hatta gölde hayatımı kurtardığın o gün bile. Başlarda sana karşı ne kadar da öfkeliydim! O zamanlar yaşayacağım mutluluğu hiç hak etmiyormuşum demek ki."

Gilbert güldü ve sevgilisinin yüzük takılı narin elini avucuna aldı. Anne'in İncili bir nişan yüzüğü vardı. Pırlanta takmayı istememişti.

"Hayalimdeki o mor renge sahip olmadığını keşfettiğim günden beri pırlantayı sevmiyorum. Aklıma o yaşadığım hayal kırıklığı geliyor hep."

"Fakat bir efsaneye göre inciler gözyaşı getirirmiş," dedi Gilbert.

"Bundan korkmuyorum. Hem insan üzüntüden olduğu kadar mutluluktan da gözyaşı dökebilir. Mesela benim en mutlu anlarım hep

gözyaşıyla doluydu. Marilla'nın bana Green Gables'ta kalabileceğimi söylediği o an, Matthew'un bana ilk güzel elbisemi verdiği o an, senin iyileştiğini öğrendiğim o an… Bu yüzden bana İncili bir yüzük al, Gilbert. Böylece onun bana vereceği keyifle hayatımdaki tüm hüzünleri rahatça kabullenebilirim."

Fakat bu gece âşıklarımızın aklında sadece ve sadece neşe vardı. Yarın düğün günleriydi ve hayallerindeki ev Four Winds Rıhtımı'nın eflatun renkli, sisli kumsalında onları bekliyordu.

GREEN GABLES'IN İLK GELİNİ

BÖLÜM 4



Anne düğün sabahı uyandığında pencereden kendisine göz kırpan güneş ışığı ve perdeleri uçuşturan güzel bir eylül meltemiyle karşılaştı.

Güneşin doğuşuna şahit olabildiğim için çok mutluyum, diye sevinçle düşündü.

O odada uyandığı ilk sabahı hatırladı. İhtiyar Kar Kraliçesinin dalları arasından güneş ışığının odaya sızdığı o ilk sabahı… Bir önceki gece yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden o sabah çok mutlu geçmemişti. Ama o günden sonra bu oda onun çocukluk ve gençlik hayalleriyle süslenmişti. Bütün o acıların ardından o odayla birlikte hayatına yeniden neşe gelmişti. Gilbert'ın öldüğünü sandığı o gece ağlayarak penceresinin önünde diz çökmüş, nişanlandıkları gün yine o pencerenin önünde neşeyle durmuştu. Bu odada pek çok sevinç ve hüzün vardı ve bugün odasını sonsuza dek terk ediyordu. Artık bu oda onun olmayacaktı, o gittikten sonra odası on beş yaşındaki Dora'ya miras kalacaktı. Anne de odası başka türlü kullanılsın istemiyordu zaten çünkü bu minik oda genç kızlar içindi. Anne artık büyümüştü ve çok kısa zaman sonra evlenecekti.

O gün Green Gables neşe ve telaş ile doluydu. Diana küçük Fred ve minik Anne Cordelia ile yardıma gelmişti. Green Gables'ın ikizleri Davy ile Dora bebekleri bahçede oyalıyordu.

"Minik Anne Cordelia'nın giysilerini kirletmesine izin vermeyin," dedi Diana endişeyle.

"Dora'ya güven," dedi Marilla. "O çocuk tanıdığım pek çok anneden daha dikkatli ve titizdir. Bazı huyları gerçekten harika. Büyüttüğüm diğer kız çocuğu gibi aklı bir karış havada değil."

Marilla hazırladığı tavuklu salatadan başını kaldırıp Anne'e bakarak gülümsedi. Galiba o aklı bir karış havada kızı bile seviyordu.

Bayan Lynde çocukların onu duyamayacakları kadar uzaklaştıklarından emin olduktan sonra, "Bu ikizler gerçekten çok iyi çocuklar," dedi. "Dora yardımsever, Davy de çok zeki bir çocuk olma yolunda. Eskiden olduğu gibi yaramaz değil."

“Buraya geldiği ilk altı ay hayatımda yaşadığım en zor altı aydı,” dedi Marilla. “Ama sonra sanırım ona alıştım. Son zamanlarda çiftçiliğe epey merak saldı, gelecek yıl çiftliği işletmesine izin vermemi istiyor. Bay Barry artık kiralamak istemediğinden ona izin verebilirim aslında ama bazı yeni düzenlemeler yapmak gerekecek.”

İpek elbisesinin üzerine şık bir önlük geçiren Diana, “Düğün için harika bir gün Anne,” dedi. “Bundan iyisini Eaton’da bile bulamazsın.”

“Aslına bakarsan bu sıralar adadakiler Eaton’da çok fazla vakit ve para harcamaya başladı,” dedi ahtapotu andıran büyük dükkânı her fırsatta eleştirmekten asla geri durmayan Bayan Lynde. “Hele o katalogları… Şu an Avonlea’deki kızların kutsal kitabı oldu resmen. Pazar günleri Kutsal Ayetleri ezberlemek yerine, gidip o katalogları inceliyorlar.”

“Çocuklar o katalogla çok güzel oyalanıyor,” dedi Diana. “Fred ile minik Anne bir saat boyunca resimlerine bakıp duruyor.”

“Ben zamanında on çocuğumu Eaton katalogları olmadan oyaladım,” dedi Bayan Rachel sertçe.

“Haydi, Eaton kataloğu yüzünden tartışmayın lütfen,” dedi Anne. “Biliyorsunuz bugün benim en önemli günüm. O kadar mutluyum ki herkesin benim kadar mutlu olmasını istiyorum.”

“Umarım bu mutluluğun hiç bitmez çocuk,” diye iç çekti Bayan Rachel. Bunu gerçekten istiyor ve inanıyordu ama yine de Anne’in mutluluğunu bu denli bariz yaşamasının ona hüzün getireceğini düşünüyordu. Anne kendi iyiliği için biraz sakinleşmeliydi.

Yazdan kalma güneşli bir eylül gününde evin eski ve yıpranmış merdivenlerinden aşağıya çok mutlu ve çok güzel bir gelin indi. Green Gables’ın ilk gelini… İnce, uzun, parlak gözlü; duvağının altından buğulu bakışlarla bakan; kucağı güllerle dolu bir gelin. Kendisini koridorda bekleyen Gilbert onu hayran hayran izledi. Yıllarca süren sabır dolu bekleyişinin ardından nihayet birliktelerdi. Bu güzel gelin ona doğru sevinçle yaklaşıyordu. Acaba Gilbert ona değer biri miydi? Onu umduğu gibi mutlu edebilecek miydi? Ya edemezse? Fakat ellerinin birleştiği ve gözlerinin buluştuğu an Gilbert’ın aklındaki tüm şüpheler uçup gitti. Onlar birbirlerine aitti ve hayat onlara ne hazırlamış olursa olsun, her şeyi birlikte yaşayacaklardı. Mutlulukları birbirlerinde saklıydı ve ikisi de hiçbir şeyden korkmuyordu.

Sevgi dolu ve tanıdık eski dostlarının eşliğinde, meyve bahçesindeki güneşin altında evlendiler. Nikâhlarını Bay Allan kıydı, daha sonra Rahip Jo, Bayan Lynde'in deyimiyle, "şimdiye dek duyduğu en güzel duayı" okudu. Kuşlar genelde eylülde pek şakımazdı ama Anne ile Gilbert evlilik yeminlerini ederken, bir yerlerde gizlenmiş olan bir bülbül çok güzel bir şarkı söyledi. Anne bülbülün sesini duyunca heyecandan ürperdi, Gilbert da dünyadaki tüm kuşların bu neşeli şarkıya eşlik edip etmediklerini merak etti. Bülbülün sesini Paul da duymuş ve ilk kitabındaki en sevilen şiirin dizelerini bu anı hatırlayıp yazmıştı. Bülbülün sesini duyan Charlotta, bunun çok hayran olduğu Bayan Shirley'ye şans getireceğini düşündü. Kuş tören bitene dek şakıdı sonra da çılgınca öterek şarkısını bitirdi. O eski, yeşil evin meyve bahçesi hiç bu kadar coşku dolu ve mutlu bir gün yaşamamıştı. Düğün masası cennetten çıkmış gibiydi, bütün ikramlar taptaze ve lezizdi. Kahkahalarla ve sevinçle dolu saatler geçirdiler. Sonunda Anne ile Gilbert, Carmody'ye giden treni yakalamak için Paul'un şoförlük yaptığı arabaya binerlerken ikizler de ellerindeki pirinçleri ve eski ayakkabıları fırlattı. Tabii Dördüncü Charlotta ve Bay Harrison da coşkuyla ikizlere eşlik etti. Marilla bahçe kapısında durup araba gözden kayboluncaya dek arkalarından baktı. Anne son bir kez veda etmek için arkasını dönüp el salladı. Gitmişti… Onun yuvası artık Green Gables değildi. Marilla, Anne'in on dört yılını geçirdiği ve gitse bile hayat ışığıyla dolu bıraktığı evine dönerken eskisinden daha yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Ama Diana ve bebekleri ile Yankı Kulübesinin sahipleri yalnız geçirecekleri o ilk akşamda, iki kadını tek başlarına bırakmayıp yardım etmek için Green Gables'ta kaldılar. Birlikte güzel bir akşam yemeği yediler. Masanın çevresinde oturup günü değerlendiren uzun sohbetler ettiler. Onlar masadayken Gilbert ile Anne, Glen St. Mary'ye giden trende heyecanla yolculuk yapıyorlardı.

MEZUNİYET TÖRENİ

BÖLÜM 5



Dr. David Blythe onları karşılaması için at arabasını göndermişti. Arabayı süren haylaz şoför, genç çifti görünce hafifçe gülümseyip eve direkt gitmek yerine o enfes eylül akşamında onları güzel bir yolculuğa çıkarttı.

Anne köyün hemen arkasındaki tepeden aşağıya inerlerken gördüğü muhteşem manzarayı asla unutmayacaktı. Yeni evi henüz görünmüyordu ama Four Winds Rıhtımı gül pembesi ve gümüş renkli dev bir ayna gibi önlerinde ışıldıyordu. Anne uzaktan kum tepeleriyle yüksek ve sivri kızıl kayalıkların arasında kalan demir bir parmaklık gördü. Parmaklığın hemen ötesindeki deniz sakin bir rüya gibi uzanıyordu. Kum tepelerinin kumsalla buluştuğu koyda yer alan minik balıkçı köyü, sislerin arasında opal taşı gibi parlıyordu. Tepelerindeki gökyüzü günbatımı fincanından boşalan mücevherler gibiydi, hava denizden gelen rüzgârla hafif serinlemiş ve bütün arazi hoş bir yaz akşamı havasına bürünmüştü. Uzaktaki rıhtımdan denize doğru yol alan birkaç yelkenli göze çarpıyordu. Diğer tarafta ise küçük, beyaz bir kilisenin çanı çalıyor ve tatlı melodisi denizden yükselen minik dalgaların sesine karışıyordu. Kayalıkların üzerinde dönen büyük ışık, titrek bir umut yıldızı gibi, altın sarısı pırıltılar saçarak gökyüzünü aydınlatıyordu. Ufuk çizgisinde, denizden geçen bir geminin bacasından çıkan dumanlar gri bir kurdeleyi andırıyordu.

“Ah, çok güzel, çok güzel,” diye mırıldandı Anne. “Four Winds’i çok seveceğim, Gilbert. Evimiz nerede?”

“Henüz görünmüyor… Şu küçük koydan yükselen huş ağaçları onu gizliyor. Evimiz Glen St. Mary’den yaklaşık üç kilometre uzakta. Deniz feneriyle arasında bir buçuk kilometre daha var. Çok fazla komşumuz yok, Anne. Bize yakın sadece tek bir ev var ve orada kimin yaşadığını bilmiyorum. Ben yokken kendini yalnız hisseder misin?”

“Hayır, bana eşlik eden bu deniz feneri ve bu güzel manzara oldukça hiç yalnız kalmam. Komşu evde sence kim yaşıyordur, Gilbert?”

“Bilmiyorum. Ama içinde yaşayanlar arkadaş canlısı kişilermiş gibi görünmüyor, sence de öyle değil mi?”

Ev büyük ve görkemliydi. O kadar canlı bir yeşile boyanmıştı ki etrafındaki manzara sönük kalıyordu. Arkasında bir meyve bahçesi, önünde de çok bakımlı bir çayır vardı ama yine de ev biraz rahatsız edici görünüyordu. Belki de bunun sebebi fazla temiz ve bakımlı olmasıydı. Bütün mülk; ev, ahırlar, meyve bahçesi, çiçek bahçesi, çayır ve çimenlik, gereğinden fazla bakımlıydı.

“Evini o renge boyayan biri bana hiç de arkadaş canlısı olabilecekmiş gibi gelmiyor,” dedi Anne. “Ama tabii eğer kazara boyamadıysa… Bizim köydeki mavi bina gibi. Fakat o evde hiç çocuk yaşamadığına eminim. Burası Tory Yolu’ndaki eski Copp evi kadar bakımlı ve temiz görünüyor, oysa oradan daha bakımlı bir ev göreceğimi asla tahmin etmezdim.”

Kumsala açılan sisli, kızıl yolda hiç kimseyle karşılaşmadılar. Fakat evlerini gizleyen huş ağaçlarının oraya vardıklarında Anne bir kaz sürüsünü kadifemsi yeşil tepelere doğru güden bir kız gördü. Ayrıca sapsarı buğday tarlalarını, altın renkli kum tepeciklerini ve masmavi denizi de fark etti. Kız uzun boyluydu, üzerinde açık mavi, desenli bir elbise vardı. Büyük bir özgüven ve neşeyle yürüyordu. Anne ve Gilbert yanından geçerlerken kız da kazlarıyla birlikte tepenin yamacındaki bahçe kapısına geldi. Elini kapının kancasına koyup meraklı gözlerle onlara dikkatle baktı. Anne bir an için kızın gözlerinde düşmanca bir bakış gördüğünü zannetti. Ama onu asıl şaşırtan şey kızın güzelliği oldu… O kadar sıradışı bir güzellikti ki bu, anında herkesin dikkatini çekerdi. Başında şapka yoktu, saçları gür ve örgülüydü. Saçlarının arasından birkaç buğday tanesi sarkıyordu. Masmavi gözleri yıldızlara benziyordu, fiziği muhteşemdi ve dudakları en az kemerine taktığı kan kırmızısı çiçekler kadar kırmızıydı.

“Gilbert, az evvel yanından geçtiğimiz kız kim?” diye alçak sesle sordu.

“Ben herhangi bir kız görmedim,” dedi gözü Anne’den başkasını görmeyen Gilbert.

“Bahçe kapısına yaslanmıştı… Hayır, dönüp bakma! Hâlâ bizi izliyor. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir yüz görmemiştim.”

“Ben burada hiç güzel bir kız gördüğümü hatırlamıyorum. Glen’de birkaç tane hoş kız var ama onlara da güzel denir mi, emin değilim doğrusu.”

“Bu kız güzel. Onu daha önce görmedin herhalde, yoksa hatırlardın. Zira bu kızı hiç kimse unutamaz. Böyle bir yüzü sadece resimlerde görmüştüm. Hele saçları! Aklıma Browning’in ‘altın kordonu’ ile ‘muhteşem yılanı’ geldi!”

“Muhtemelen Four Winds’i ziyarete gelmiş olan biridir. Rıhtımın oradaki büyük otelde kalan biri.”

“Üzerinde beyaz bir önlük vardı ve kazları güdüyordu.”

“Belki de eğlence olsun diye yapıyordur. Bak, Anne… İşte, evimiz.”

Anne eve bakınca kızın muhteşem gözlerini unutuverdi. Evi insanın gözünü gönlünü açıyordu… Kumsalda duran krem rengi, dev bir deniz kabuğunu andırıyordu. Çevresini saran upuzun kavaklar gökyüzüne mor gölgeler gibi uzanıyordu.

Hemen arkasında, evin bahçesini denizden gelen sert rüzgârlara karşı koruyan sık bir köknar ormanı vardı. Ormandan esen rüzgâr her tür melodiyi etrafa saçıyor gibiydi. Tüm ormanlar gibi, burası da içinde bir gizem barındırıyordu… Bu güzelliğin içine dalıp sessizce dolaşarak çözülebilecek gizemler… Ağaçların koyu yeşil, kolları andıran dalları ormanı onları meraklı gözlerden koruyordu.

Akşam rüzgârı vahşi dansına başlamış, Anne ile Gilbert kavaklarla kaplı araziden inerken rıhtımdaki balıkçı tekneleri ışıklarını yakarak mücevherler gibi parlamaya hazırlanmıştı.

Minik evin kapısı açıldı ve içeriden süzülen sıcacık şömine ateşi günbatımının solan ışıklarına karıştı. Anne’i arabadan indiren Gilbert onu bahçeye getirip köknarların arasındaki kapıdan geçirerek evin kum taşından yapılmış patikasına götürdü.

“Evine hoş geldin,” diye fısıldadı ve el ele rüya evlerinden içeriye girdiler.

KAPTAN JIM

BÖLÜM 6



Gelinle damadı karşılamak için ihtiyar Doktor Dave ve eşi Bayan Doktor Dave küçük eve gelmişti. Doktor Dave iri yapılı, kır bıyıklı, neşeli bir ihtiyardı. Eşiyse pembe yanaklı, gümüşi saçlı bir kadındı. Anne'i görür görmez çok sevdi.

"Seni gördüğüme çok sevindim canım. Çok yorgun olmalısın. Size yemek hazırladık, Kaptan Jim de size biraz alabalık gönderdi. Kaptan Jim… Neredesin? Ah, sanırım ata bakmak için dışarıya çıkmış. Yukarı gelin de eşyalarınızı bırakın."

Anne kadının peşinden üst kata çıkarken gözlerinde parıltılarla etrafını seyretti. Yeni evini çok sevmişti. Burada da Green Gables'tan alışık olduğu o geleneksel hava vardı.

Odada tek başına kaldığında, "Sanırım Bayan Elizabeth Russel kardeş bir ruh," diye mırıldandı. Odada iki pencere vardı; biri rıhtıma, diğeri de deniz fenerine bakıyordu.

"*Köpüklerin içinden baş gösteren sihirli bir kale*,

Terk edilmiş periler diyarına mı ait ne?" diye bir mısra okudu Anne sakince.

Pencereden buğday tarlaların ufak bir kısmı ile vadinin ilerisindeki dere de görünüyordu. Derenin altı yüz metre ilerisinde sadece tek bir ev göze çarpıyordu… Eski, gri bir evdi bu. Etrafı devasa söğüt ağaçlarıyla çevriliydi. Pencereleri geceyi utangaç bakışlarla süzen gözlere andırıyordu. Anne orada kimin yaşadığını merak etti çünkü kendilerine en yakın ev orasıydı ve bu insanlarla komşu olmuşlardı. Onların iyi insanlar olmalarını umut etti. Bir anda aklına kazları güden o güzel kız geldi.

"Gilbert kızın buralı olmadığını düşündü," dedi kendi kendine. "Ama ben buralı olduğuna eminim çünkü içinde biraz deniz, biraz rıhtım, biraz da gökyüzünden bir parça varmış gibi görünüyordu. Bence Four Winds o kızın ruhuna işlemiş."

Anne aşağıya indiğinde, Gilbert şöminenin başında bir yabancıyla konuşuyordu. Anne içeriye girdiğinde ikisi de ona döndüler.

“Anne, bu Kaptan Boyd. Kaptan Boyd, eşim.”

Bu Gilbert’ın Anne’i ilk kez ‘eşim’ diye tanıttığı andı ve çocuk bunu söylerken epey gururlanmışa benziyordu. İhtiyar kaptan elini Anne’e uzattı, birbirlerine gülümseyip tokalaştılar ve o andan itibaren aralarında güzel bir dostluk başladı. Ne de olsa kardeş ruhlardaki insanlar birbirlerini görür görmez tanırdı.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Blythe ve umarım buraya gelen ilk gelin olarak daima çok mutlu olursunuz, iyi dileklerim sizinle. Fakat eşiniz beni eksik tanıttı. Bana genellikle ‘Kaptan Jim’ derler, siz de bu şekilde hitap ederseniz sevinirim. Siz çok tatlı ve genç bir gelinsiniz, Bayan Blythe. İkinize birden bakınca ben de kendimi daha yeni evlenmiş gibi hissettim doğrusu.”

Kahkahaların ardından Bayan Dave, Kaptan Jim’e yemeğe kalması için ısrar etti.

“Çok teşekkür ederim. Bu benim için bir onurdur, Doktor Dave. Maalesef genelde yemeklerimi masanın tam karşısındaki aynadan bana bakan ihtiyar suratımın eşliğinde yalnız yiyorum. Sizin gibi güzel hanımlarla yemek yeme fırsatım çoğu zaman olmuyor.”

Kaptan Jim’in iltifatları kulağa fazla cesurca gelebilirdi ama adam sözlerini o kadar nazik ve asil şekilde ifade ediyordu ki karşısındakini bir kraliçeymiş gibi hissettiriyordu.

Kaptan Jim sade bir akla ve yüce bir ruha sahip, gözlerinde ve yüreğinde sonsuz bir gençlik taşıyan ihtiyar bir adamdı. Uzun, hantal ve hafif eğri bir vücudu vardı. Yine de çok güçlü ve dayanıklı biri olduğu belli oluyordu. İtinayla tıraş edilmiş yüzü güneşten yanmıştı ve derin çizgilere sahipti. Gür, demir grisi saçları omuzlarına düşüyor ve dikkat çekici derecede derin mavi gözleri bazen parlıyor, bazen hayal kuruyor, bazen de denize doğru bakıp sanki kaybettiği çok kıymetli bir şeyi arıyormuş gibi görünüyordu. Anne bir gün Kaptan Jim’in neden böyle hülyalı ve özlemle baktığını çözecekti.

Kaptan Jim’in yakışıklı olmadığı aşikârdı. Çıkık çenesi, büyük ağzı ve gür kaşlarının güzellik saçtığı söylenemezdi. Belli ki adam bedenini olduğu kadar ruhunu da yaralayan pek çok olay yaşamıştı. Ama Anne onu ilk gördüğünde sıradan biri olduğunu düşünmüş ve ilginç hikâyeleri olabileceğini düşünmemişti. Daha sonraysa o yaralı yüzünün ardında parlayan o bilge ruhla tanışmıştı.

Keyifle yemek masasına oturdular. Serin bir eylül akşamında oda şömine ateşiyle ısınıyordu. Arada sırada ise açık duran pencereden içeriye giren deniz meltemi onlara tatlı tatlı eşlik ediyordu. Rıhtım ve hemen arkasındaki mor renkli vadiler sayesinde evin manzarası muhteşemdi. Masa Bayan Dave'in leziz ikramlarıyla donatılmıştı. Fakat baş aktör alabalıklardı.

"Uzun bir yolculuğun ardından çok lezzetli geleceklerdir," dedi Kaptan Jim. "Tazedirler, Bayan Blythe. Ne de olsa daha iki saat önce Glen Gölü'nde yüzüyorlardı."

"Bu gece deniz fenerine kim bakıyor, Kaptan Jim?" diye sordu Doktor Dave.

"Yeğenim Alec. O da bu işten benim kadar iyi anlıyor. İyi ki benden yemeğe kalmamı istemişsiniz. Oldukça açım, bugün pek doğru düzgün bir şey yiyemedim de."

"Bence o fenerin içinde yarı aç dolaşıyor ve kendinize yemek hazırlamıyorsunuz," dedi Bayan Dave sertçe.

"Yok, hazırlıyorum Doktor Hanım… Hazırlıyorum," diye itiraz etti Kaptan Jim. "Aslına bakarsanız krallar gibi yaşıyorum. Mesela dün akşam Glen'e gidip kendime iki parça biftek aldım. Bugün de güzel bir öğlen yemeği yiyecektim ama…"

"O zaman bifteğe ne oldu? Yoksa eve gelirken yolda mı kaybettiniz?" dedi kadın.

"Hayır, ama tam yatacakken zavallı, aç bir köpek geldi. Galiba denize açılan balıkçılardan birinin köpeğiydi. Zavallıyı geri çeviremedim. Hem ayağı da yaralıydı. Ben de üzerine yatması için eski bir çuval serip onu verandada bıraktım ve uyumaya gittim. Ama bir türlü uyuyamadım çünkü o yaralı köpek çok aç görünüyordu."

"Siz de kalkıp bifteği ona verdiniz… Hem de hepsini," dedi kadın kibarca ve şefkatle.

"Ona verecek başka bir şeyim yoktu. En azından köpeğe uygun bir şey. Bifteğin ikisini de çabucak silip süpürünce gerçekten çok aç olduğunu anladım. O gece çok güzel uyudum ama öğlen yemeği yiyemedim, patatesle geçiştirdim. Köpek bu sabah yine gelmişti. Anladığım kadarıyla etten başka bir şey yemiyor."

"Bir köpek doysun diye aç kalmak…" dedi kadın sitemli bir şekilde.

"Belki de birileri için o köpek çok değerlidir, bunu bilemezsiniz," diye itiraz etti Kaptan Jim. "Gerçi pek bir şeye benzemiyordu ama bir köpeği

görünüşe bakarak yargılamak doğru olmaz. Onun da benim gibi, içinde gerçek bir güzellik saklı olabilir. Galiba ilk sahibi onu pek sevmemiş."

"Nehrin oradaki söğütlerin arasında kim yaşıyor?" diye sordu Anne.

"Bayan Dick Moore," dedi Kaptan Jim. "Ve eşi," diye ekledi biraz düşündükten sonra aklına gelmiş gibi.

Anne gülümseyip, Bayan Dick Moore'u, Kaptan Jim'in anlattıklarıyla gözünde canlandırdı. Belli ki kadın ikinci bir Bayan Rachel Lyrude idi.

"Çok fazla komşunuz yok, Bayan Blythe," diye devam etti Kaptan Jim. "Rıhtımın bu tarafında fazla ev yoktur. Arazinin büyük bir kısmı Glen'de yaşayan Bay Howard'a aittir, o da buraları otlak olarak kiralar. Rıhtımın diğer tarafıysa çok kalabalıktır… özellikle MacAllisterlarla doludur. Bir taş atsanız mutlaka bir MacAllister'a çarpar, o kadar kalabalık bir sülaledir. Geçen gün ihtiyar Leon Blacquiere ile konuşuyordum. Yaz boyunca rıhtımda çalıştı. 'Her yer MacAllisterlarla doluydu,' dedi bana. Neil MacAllister, Sandy MacAllister, William MacAllister, Alec MacAllister, Angus MacAllister… Bence şeytan bile bir MacAllister olabilir."

Bay Dave gülerek, "Elliotlar ve Crawfordlar da onlar kadar kalabalık," dedi. "Gilbert, Four Winds'in bu yakasında yaşayanlar olarak eski bir deyişimiz vardır: Elliotların kibrinden, MacAllisterların gururundan ve Crawfordların böbürlenmelerinden bizi koru Tanrım."

"Gerçi aralarında iyi insanlar da var," dedi Kaptan Jim. "Mesela ben William Crawford ile pek çok yıl yelken açtım. O adam hem çok cesur hem de çok dayanıklıdır. Four Winds'in diğer yakasında yaşayanlar ayrıca zeki insanlardır. Belki de bu yaka o yüzden onlarla fazla anlaşmıyor. Ne garip değil mi? Yani insanın kendisinden daha zeki olanları kıskanması?"

Four Winds'in diğer yakasındaki insanlarla kırk yıldır hiç geçinemeyen Doktor Dave bu söz üzerine bir kahkaha attı.

"Peki, yolun sekiz yüz metre üzerindeki o zümrüt renkli evde kim yaşıyor?" diye sordu Gilbert.

Kaptan Jim keyifle gülümsedi.

"Bayan Cornelia Bryant. Presbiteryen olduğunuzu duymuşsa, yakında sizi görmeye gelir. Metodist olsaydınız kesinlikle gelmezdi. Cornelia Metodistleri hiç sevmez."

"Değişik biridir," diye güldü Doktor Dave. "Erkeklerden nefret eder!"

"Yani hep onlardan uzak mı durmuş?" dedi Gilbert.

“Hayır,” dedi Kaptan Jim ciddi bir ses tonuyla. “Aslında gençken dilediği kişiyle evlenmeyi seçebilirdi ama şimdi dul bir kadın gibi konuşuyor. Kadın sanki erkekler ve Metodistlerden nefret etmek için doğmuş gibi. Four Winds’teki en sivri dile sahiptir ancak çok da yumuşak kalplidir. Nerede bir sorun olsa yardım etmek için hemen oraya gider ve elinden ne geliyorsa yapar. Başka kadınlar hakkında asla kaba sözler söylemezken biz zavallı erkekleri yermekten hiç geri kalmaz.”

“Ama sizin için hep iyi konuşur, Kaptan Jim,” dedi Bayan Dave.

“Evet, korkarım öyle. Bu hiç hoşuma gitmiyor çünkü kendimi erkek gibi hissetmiyorum.”

OKUL MÜDÜRÜNÜN EŞİ

BÖLÜM 7



Yemekten sonra şöminenin başında otururlarken Anne, “Bu eve ilk gelen gelin kimdi, Kaptan Jim?” diye sordu.

“Bu evle ilgili duyduğum hikâyeyle bir alakası var mı?” diye sordu Gilbert. “Biri bana bu hikâyeyi ancak sizin bilebileceğinizi söyledi, Kaptan Jim.”

“Evet, hikâyeyi biliyorum. Sanırım okul müdürünün eşinin bu eve gelin geldiğini hatırlayan Four Winds’teki tek kişiyim. Kadın öleli otuz yıl oldu ama asla unutulmayacak insanlardan biriydi.”

“Lütfen anlatın,” dedi Anne. “Benden önce bu evde yaşayan kadın hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

“Bu evde üç kadın yaşadı… Elizabeth Russel, Bayan Ned Russel ve okul müdürünün gelini. Elizabeth Russel kibar, zeki, ufak tefek ve konuşkan bir kadındı. Bayan Ned de öyle. Ama ikisi de okul müdürünün eşine hiç benzemezdi. Okul müdürünün ismi John Selwyn’di. On altı yaşındayken Old Country’den, Glen’deki okula öğretmenlik yapmaya gelmişti. O dönemde gelen diğer öğretmenlere pek benzemezdi. Onlar genelde sarhoş gezen, konuşkan tipler olurdu ve ayıkken farklı, sarhoşken farklı şeyler öğretirlerdi. Ama John Selwyn gayet aklı başında ve yakışıklı bir delikanlıydı. Benden on yaş büyük olmasına rağmen, babamın evinde kiracı olarak kaldığı için onunla iyi arkadaştık. Birlikte kitap okur, yürüyüş yapar, sohbet ederdik. Birçok şiiri ezbere bilirdi ve akşamları kumsalda dolaşırken bana onlardan mısralar okurdu. Babam bunun vakit kaybı olduğunu düşünürdü ama yine de beni denize açılma fikrinden uzaklaştıracağını inanıp bu dostluğa göz yumardı. Zaten bunu hiç kimse engelleyemezdi çünkü annem deniz yarışlarına düşkün bir sülaleden geliyordu, yani bu deniz merakı benim kanımda vardı. Ama John’un şiir okumasını çok severdim. Aradan altmış yıl geçmesine rağmen şiirlerini hâlâ ezbere okuyabilirim. Altmış yıl!”

Kaptan Jim biraz durup şöminede yanan alevin kıvılcımlarına baktı. Sonra derin bir iç çekip hikâyesine devam etti:

“Bir bahar akşamı onunla kum tepeciklerinde buluştuğumu hatırlıyorum. Tıpkı bu akşam Bayan Blythe’ı buraya getirdiğinizde sizin olduğunuz gibi o da çok heyecanlı görünüyordu, Dr. Blythe. Sizi gördüğüm an o aklıma geldi. Bana memleketindeki sevgilisinin onun yanına geleceğini söyledi. Çok küçük olduğum için bencilce bir hisse kapılıp bu habere hiç sevinmedim çünkü sevgilisi geldikten sonra artık onunla eskisi kadar sık görüşemeyecektik. Tabii bu hislerimi ona belli etmeyecek kadar kibardım. Bana sevgilisiyle ilgili her şeyi anlattı. İsmi Persis Leigh idi ve eğer ihtiyar amcası olmasa daha en başından buraya onunla geleceğini söyledi. Ebeveynleri öldükten sonrası ona amcası bakmıştı, sonra da hastalanmıştı. Bu yüzden Persis onu yalnız bırakamamıştı. Ama ihtiyar adam ölünce o da John Selwyn ile evlenmeye geliyordu. O dönemde buraya kadar gelmek bir kadın için hiç de kolay değildi çünkü vapur bile yoktu. ‘Ne zaman gelecek?’ diye sordum. ‘20 Haziranda, Royal Williams gemisiyle yola çıkacak, temmuz ortası gibi burada olur,’ dedi. ‘İnşaat Ustası Johnson’dan ikimiz için bir ev yapmasını isteyeceğim. Mektubunu bugün aldım ama daha açmadan iyi haberler duyacağımı biliyordum çünkü onu birkaç gece önce rüya görmüştüm.’ Ne demek istediğini anlamayınca bana açıkladı ama açıklamasından da hiçbir şey anlamadım. Bana bir çeşit yeteneğinin ya da lanetinin olduğunu söyledi. Aynen böyle dedi, Bayan Blythe: Yetenek ya da lanet. Hangisi olduğunu bilmiyordu çünkü. Büyük büyük büyükannelerinden birinde de bu yetenek varmış ve bu yüzden kadını cadılıkla suçlayıp yakmışlar. Durmadan aklına gelen garip kelimeler ya da büyülü laflar söylerdi. Böyle şeyler gerçekten var mı, Doktor?”

“Sanrı gören insanların olduğu kesin,” dedi Gilbert. “Bu durum tıbbi değil de psikolojik tedaviyle anlaşılan bir şeydir. Bu John Selwyn denen adamın sanrıları nasıldı?”

“Rüya gibi,” dedi ihtiyar Doktor şüpheyle.

“Rüyalarında bir şeyler gördüğünü söylerdi,” dedi Kaptan Jim yavaşça.

“Bu arada ben size onun bana anlattıklarını aktarıyorum… Olan ve olacak olan şeyleri… Bu sanrıların onu bazen rahatlatıp bazen korkuttuğunu söylerdi. Mesela demin söz ettiğini söylediğim rüyayı olaydan dört gün önce şömine başında oturup alevleri izlerken görmüş. İngiltere’de çok iyi bildiği eski bir odayı görmüş. Odada Persis Leigh varmış, ellerini ona doğru uzatmış neşeyle yüzüne bakıyormuş. Bu yüzden ondan iyi haber alacağını biliyordu.”

“Rüya rüyadır,” diye surat astı ihtiyar Doktor.

“Olabilir,” dedi Kaptan Jim. “O zaman ben de ona aynısını söylemiştim zira böyle düşünmek içimi rahatlatıyordu. Onun sanrılar görmesi fikrinden bile hoşlanmıyordum, beni korkutuyordu.”

“O ise bana ‘Hayır,’ dedi, ‘rüya görmedim. Ama bu konudan bir daha söz etmeyelim çünkü bunun hakkında çok düşünürsen benimle arkadaş kalamazsın.’ Ona hiçbir şeyin dostluğumuzu bozamayacağını söyledim. Ama o başını iki yana sallayıp, ‘Delikanlı, bu yüzden daha önce de pek çok dostumu kaybettim. Onları suçlamıyorum. Bazen bu yüzden benim kendime bile kızdığım zamanlar olmuştur. Böyle bir şey ilahi bir güçtür ama iyi mi yoksa şeytani mi onu bilemiyorum. Hem biz ölümlüler Tanrı ya da şeytanla çok yakın olmaktan hep korkmuşuzdur.’ Bana bunları söyledi. O zaman ne demek istediğini tam anlamamış olsam da her kelimesini daha dün gibi hatırlıyorum. Sizce ne demek istemiş olabilir, Doktor?”

“Bundan kendisinin bile emin olmadığını düşünüyorum,” dedi Doktor Dave.

“Sanırım ben anladım,” diye fısıldadı Anne. Her zamanki gibi ellerini birleştirmiş, parlayan gözlerle adamı dinliyordu. Kızın hayranlık dolu gülümsemesiyle içi açılan Kaptan Jim, hikâyesine devam etti.

“Kısa süre içinde Glen ve Four Winds halkı okul müdürünün sevgilisinin geleceğini öğrendi ve onun adına çok sevindiler. Tabii herkes yeni eve… yani bu eve… çok ilgi gösterdi. Bu arsayı seçmesinin nedeni buradan rıhtımın görünmesi ve denizin sesinin duyulabilmesiydi. Sevgilisi için bir bahçe yaptı ama oraya Lombardiya ağaçlarını o dikmedi. Onları Bayan Ned Russel ekti. Bir de Glen’deki okula giden küçük kızların yeni gelin için diktikleri iki sıra hâlindeki güller var. John pembe güllerin kızın yanaklarını, beyazların kaşlarını, kırmızının da dudaklarını temsil ettiğini söyledi. O kadar çok şiir okurdu ki konuşması bile şairaneydi. Evin mobilyalarını tamamlaması için neredeyse herkes ona birer hediye gönderdi. Russelllar bu eve girdiğinde gördüğünüz gibi her yere güzel bir tadilat yapıp döşediler. Fakat bu eve giren ilk mobilyalar çok sadeydi ama zaten bu minik ev çok büyük bir aşkla doluydu. Kadınlar eve yorgan, masa örtüsü ve havlular yolladı; adamın biri yeni gelin için bir sandık yaptı, bir başkası bir masa ve bu böyle devam etti. Hatta kör Margaret Boyd teyze bile mis kokulu otlardan ona bir sepet ördü. Müdürün karısı o sepeti yıllarca kullandı, içine mendillerini koyardı. Nihayet her şey hazırdı… Hatta şöminenin içine yanmaya hazır odunlar bile konmuştu. Gerçi şömine tam olarak şu an bulunduğu yerde değildi. Bayan Elizabeth on beş sene evvel

eve yeniden tadilat yaparken şömineyi buraya koydu. Eskiden bu şömine büyük, eski moda bir ocaktı. Üzerinde yemek de pişiriliyordu. Tıpkı bu geceki gibi, buraya pek çok kez gelip ocağın başında onlarla yemek yemişimdir."

Yine bir sessizlik oldu, Kaptan Jim'in gözünün önünden Anne ile Gibert'ın göremediği pek çok anı geçiyordu; yıllar önce bu şöminenin etrafında neşeyle toplanan insanlar, denizin sesini ışıl ışıl gözlerle ve neşeyle dinleyip sohbet eden dostlar. Bu gecelerde çocukların kahkahaları ortalığı inletirdi. Kış akşamlarında dostlar bu evde toplanırdı. Ev dansla, müzikle, neşeyle dolardı. Genç kızlar ve delikanlılar bu evde pek çok hayal kurardı. Kaptan Jim evle ilgili pek çok güzel anıya dalıp gitti.

"Evin inşası 1 Temmuz'da bitti. Ondan sonra okul müdürü gün saymaya başladı. Onu kumsalda bir aşağı bir yukarı yürürken görür ve birbirimize, 'Yakında gelinine kavuşacak,' derdik. Temmuzun ortasında gelmesini bekliyorduk ama o tarihte gelmedi. Bu durum hiç kimseyi tedirgin etmemişti. Zira o dönem pek çok araç günler, hatta haftalarca gecikirdi. Royal Williams'ın gelmesi gereken günün üzerinden bir, derken iki ve sonra üç hafta geçti. Sonunda herkes endişelenmeye başladı ve durum gittikçe daha da kötüleşti. Artık John Selwyn'in gözlerine bakamıyordum. Bilirsiniz, Bayan Blythe…" Kaptan Jim sesini alçalttı. "Aklıma yakılarak öldürülen büyük büyük büyükannesinin gözleri geliyordu. Çok fazla şey konuşmamaya başladı, okulda rüya görür gibi geziyor sonra telaşla kumsala geliyordu. Çoğu geceler gün doğana kadar orada yürürdü. İnsanlar onun aklını kaçırmaya başladığını söylüyordu. Herkes umudunu kesmişti… Royal Williams Gemisi'nin gelmesi gereken günün üzerinden sekiz hafta geçmişti. Eylülün ortası olmuş ama okul müdürünün sevgilisi hâlâ gelmemişti. Hepimiz asla gelmeyeceğini düşünüyorduk. O sırada tam üç gün süren büyük bir fırtına koptu. Fırtınanın geçtiği akşam kumsala gittim. Okul müdürünü koca bir kayaya sarılmış denizi izlerken buldum. Onunla konuştum ama bana cevap vermedi. Gözleri benim göremediğim bir şeye bakıyor gibiydi. Yüzü, ölü bir adamınki gibi hiç kıpırdamıyordu. Korkmuş bir çocuk gibi, 'John! John! Uyan! Uyan!' dedim telaşla. Gözlerindeki o garip bakış yok oldu. Dönüp bana baktı. O bakışını asla unutamam. 'Her şey yolunda delikanlı,' dedi. 'Royal Williams'ın doğudan bu tarafa seyrettiğini gördüm. Sevgilim günbatımında burada olur. Yarın gece, sevgilimle birlikte evimizin şöminesinin başında oturuyor oluruz.' Sizce gerçekten bunu görmüş müdür?" diye ısrarla sordu Kaptan Jim.

“Tanrı bilir,” dedi Gilbert yavaşça. “Büyük aşklar ve büyük acılar mucizeler yaratabilir.”

“Ben gördüğünden eminim,” dedi Anne heyecanla.

“Pa… lav… ra,” dedi Doktor Dave ama bu kez her zamanki gibi kendisinden çok da emin konuşmuyordu.

“Zira Royal Williams Gemisi ertesi sabah gün ışırken rıhtıma geldi. Glen’deki herkes kadını karşılamaya koştu. Okul müdürü gece boyunca kumsalda gemiyi beklemişti. Sevgilisi gemiyle kanala girerken nasıl da mutluydu!”

Kaptan Jim’in gözleri parlıyordu. Müthiş bir şafak vaktinde, tam altmış yıl önce Four Winds Rıhtımı’na giriş yapan eski bir gemiyi görüyordu şu an.

“Persis Leigh gemide miydi?” diye sordu Anne.

“Evet, o ve kaptanın karısı. Çok kötü bir yolculuk yapmışlardı. Fırtına ardına fırtına çıkmış ve onlar da Tanrıdan ümidi kesmişti. Ama en sonunda gelebilmişlerdi. Persis Leigh gemiden inince John Selwyn onu kollarına aldı… O an herkes bağırmayı kesip ağlamaya başladı. İtiraf etmeliyim ki ben de ağladım. Erkeklerin ağlamaktan utanması ne garip bir şey, değil mi?”

“Persis Leigh güzel miydi?” diye sordu Anne.

“Tam olarak güzel denir mi bilmem,” dedi Kaptan Jim yavaşça. “İnsan onun güzel olup olmadığından pek emin olamıyordu doğrusu. Ama bunun bir önemi yoktu. O kadının kendini sevdiren tatlı bir havası vardı. Hoş da bir kadındı. Büyük, parlak, ela gözleri; parlak kahverengi, gür saçları ve İngilizler gibi soluk beyaz bir teni vardı. O akşam John ile bizim evimizde, mum ışığı eşliğinde evlendiler. Sonra hep birlikte onları bu eve getirdik. Bayan Selwyn şömineyi yaktı, biz de onları John’un önceden gördüğü gibi, baş başa bıraktık. Çok garip… Çok! Gerçi ben zamanında bir sürü garip şey gördüm.”

Kaptan Jim başını iki yana salladı.

Kendisini tatmin etmeye yetecek kadar romantizme doyan Anne, “Çok hoş bir hikâyeydi,” dedi. “Bu evde ne kadar yaşadılar?”

“On beş yıl. Onlar evlendikten hemen sonra, yaramaz bir genç gibi ben de denize kaçtım. Ama eve her döndüğümde Bayan Selwyn’e yolculuğumu anlatırdım. Mutlulukla geçen on beş yıl! İkisi de kendilerine ait mutlu bir masal yaşadılar. Fark ettiyseniz bazı insanlar böyledir: Her ne olursa olsun,

uzun süre mutsuz kalmazlar. İkisi de heyecanlı insanlar olduğundan birkaç kez kavga ettikleri olmuştu ama Bayan Selwyn bir keresinde bana o güzel gülümsemesiyle, 'John ile kavga ettiğimizde kendimi berbat hissediyorum ama yine de kavga edip barıştığım böyle güzel bir kocam olduğu için de çok mutluyum,' demişti. Sonra Charlottetown'a taşındılar, bu evi Ned Russel satın aldı ve eşini getirdi. Hatırladığım kadarıyla onlar da neşeli, genç bir çiftti. Bayan Elizabeth Russel, Alec'in kız kardeşiydi. Buraya onların yanına geldikten bir yıl sonra filan evlendi. Bu evin duvarları kahkahayla doludur. Siz bu eve gelen üçüncü gelinsiniz, Bayan Blythe… Ve en güzelisiniz."

Kaptan Jim iltifatlarını bir menekşe asaletinde söylemeye devam ediyordu. Anne çok gururlandı. O gece çok güzel görünüyordu, yanakları yeni gelin gibi pespembeydi. Gözlerinde aşkın ışığı vardı. Huysuz Doktor Dave bile ona tatlı tatlı bakıyordu. Eşiyle birlikte evlerine dönerlerken yolda karısına, 'Bu oğlanın şu kızıl saçlı eşi gerçekten çok güzel,' dedi.

"Artık fenere geri dönmeliyim," dedi Kaptan Jim. "Bu akşam çok eğlendim."

"Bize sık sık gelmelisiniz," dedi Anne.

"Bu daveti kesinlikle kabul edeceğimi bilerek mi söylüyorsun, anlamadım," dedi Kaptan Jim neşeyle.

"Böyle de düşünebilirsiniz," diye gülümsedi Anne. "Okulda söylediğimiz gibi, 'Gelmenizi çok istediğime yemin ederim.'"

"O zaman gelirim. Siz de beni dilediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz. Bundan gurur duyarım. Genelde yardımcım dışında pek kimseyle konuşmam. Ama o da iyi bir dinleyicidir, fazla konuşkan biri değildir. Siz gençsiniz, bense yaşlıyım ama sanırım ruhlarımız aynı yaşta. Cornelia Bryant'ın deyimiyle, 'Hepimiz Joseph'in soyundan geliyoruz.'"

"Joseph'in soyu?" dedi Anne şaşırarak.

"Evet, Cornelia dünyadaki insanları ikiye ayırır: Joseph'in soyundan olanlar ve olmayanlar. Eğer bir insan sizinle aynı yöne bakıyor, aynı fikirleri paylaşıyor ve aynı şeylere gülüyorsa o zaman Joseph'in soyundandır."

"Ah, şimdi anladım," dedi Anne heyecanla. "Ben eskiden bu tip insanlara, kardeş ruhlar derdim… Ki hâlâ öyle diyorum."

"Ben de! Ben de!" dedi Kaptan Jim. "Biz seninle aynen öyleyiz işte. Bu gece seni görür görmez bunu düşündüm, Bayan Blythe. 'Bu kız Joseph'in

soyundan,’ dedim. Böyle olmasa üzülürdüm çünkü öyle bir durumda sohbet etmekten hiç keyif almazdık. Bence Joseph’in soyundan olanlar dünyanın tuzu biberidir.”

Anne ile Gilbert misafirlerini uğurlarken ay da daha yeni yükseliyordu. Four Winds Rıhtımı ışıltılı ve büyülü bir rüya gibiydi… Hiçbir kötülüğün giremeyeceği bir sihirle kaplanmıştı. Bir orkestrayı andıran uzun ve ince Lombardiya ağaçlarının tepelerinde gümüşi bir ışık var gibiydi.”

“Lombardiya ağaçlarını hep sevmişimdir,” dedi Kaptan Jim eliyle ağaçları göstererek. “Onlar ağaçların prensesidir. Artık modası geçti gerçi. Herkes çabuk çürüdüklerinden ve öldüklerinden şikâyetçi ama her bahar boynunuzu kırma riskine göze alıp ağaçların tepesini budamazsanız, tabii ki ölürler. Bayan Elizabeth için bunu hep ben yapardım, o yüzden ağaçları hiç çürümedi. Bu ağaçları özellikle severdi. Asil duruşlarına bayılırdı. Tomlar, Dickler, Harryler onlardan anlamaz. Aslına bakarsanız Bayan Blythe, Lombardiya ağacı ayrıcalıklı insanlar içindir.”

Bayan Doktor Dave eşinin arabasına binerken, “Ne güzel bir gece,” dedi.

“Burada pek çok gece çok güzeldir,” dedi Kaptan Jim. “Ama Four Winds’te yükselen aya her baktığımda acaba cennete ne kaldı, diye hüzünle düşünüyorum. Ay benim çok iyi dostumdur, Bayan Blythe. Kendimi bildim bileli ayı çok severim. Sekiz yaşındayken bir gece, sırf ayı kaçırmamak için bahçede uyumuştum. Gece yarısı aniden uyandım ve çok korktum. Etrafta bir sürü gölge ve garip sesler vardı! Yerimden kımıldayamamıştım.

Sanki dünyada bir tek ben kalmıştım. Derken bir anda gökyüzünden koca bir elma gibi bana bakan, eski dostum ayı gördüm. Hemen rahatladım. Aya bakıp ayağa kalktım ve bir aslan gibi cesur adımlarla eve yürüdüm. Pek çok gece onu uzak denizlerden izledim. Güverteye yaslanır aya bakardım. Ah, neden bana artık çenemi kapatıp evime gitmem gerektiğini söylemiyorsunuz?”

Geceyi yine neşeli kahkahalar sardı. Anne ile Gilbert el ele bahçede dolaştılar. Köşeden süzülerek akan nehir, huş ağaçlarının yaprakları arasından onlara göz kırpıyordu. Nehrin kıyısındaki çiçekler içi ayışığıyla dolu fincanları andırıyordu. Okul müdürünün sevgilisinin kendi elleriyle ektiği çiçekler karanlıkta tatlı kokularını saçıyor, geçmiş kutsal ve güzel günlerin hatırlarını şimdiye taşıyordu. Anne nehre yaklaştı.

“Karanlıkta çiçek koklamaya bayılırım,” dedi. “Sanki ruhlarını içime çekiyormuşum gibi gelir. Ah, Gilbert, bu minik ev tam hayallerimdeki gibi. Buraya ilk gelen gelin ben olmadığım için de ayrıca çok mutluyum!”

BAYAN CORNELIA BRYANT'IN ZİYARETİ

BÖLÜM 8



O eylül, Four Winds Rıhtımı kimi zaman altın sarısı kimi zaman mor renkli sislere ev sahipliği yaptı. Gecelerin çoğu ya ayışığında yüzüyor ya da yıldızlarla dans ediyordu. Ne fırtına ne de sert rüzgârlar çıktı. Yuvalarını kurmuş Anne ile Gilbert kumsalda yürüyor, rıhtımda geziyor, arabayla Glen'e gidip geliyor, yol boyunca uzanan ormanları seyretmenin tadını çıkartıyorlardı. Öyle güzel bir balayı geçiriyorlardı ki dünyadaki bütün yeni çiftler onları görse kıskanırdı.

"Hayat şimdi dursa bile, şu son dört haftanın hatırına her şey muhteşemdi derim, öyle değil mi?" dedi Anne. "Sanırım bir daha hiç bu kadar mükemmel bir dört haftamız olmayacak ama olsun bu dört hafta bile bize yeterli. Buradaki her şey -insanlar, rüzgârlar, hava, rüya evimiz- balayımızı güzelleştirdi. Buraya geldiğimizden beri tek bir gün bile yağmur yağmadı."

"Ve tek bir gün bile kavga etmedik," diye dalga geçti Gilbert.

"*Bu da en büyük mutluluk*," diye bir mısra okudu Anne, "iyi ki balayımızı burada geçirmeye karar verdik. Yabancısı olduğumuz yerlerde dolaşmaktansa anılarımızın burada, yuvamızda yaşanması benim için çok daha güzel."

Yeni evlerinde, Anne'in Avonlea'de hiç bulamadığı bir romantizm ve macera havası vardı. Orada da deniz manzarasını izleyerek yaşamıştı ama bu iki his hayatına hiç bu kadar yoğun şekilde işlememişti. Oysa Four Winds'te romantizm ve macera âdeta dört bir yanını sarıyor ve durmadan ona bir şeyler fısıldıyordu. Yeni evinin her penceresinden bu iki duygunun farklı yanlarını görüyor ve işitiyordu. Rıhtımdan her gün Glen'e doğru demir atan gemiler ya da şafak vaktinde belki de dünyanın çevresindeki yolculuklarına başlamak üzere yelken açan tekneler görüyordu. Sabahları balıkçı tekneleri beyaz kanatlarını açarak kanala doğru ilerliyor ve akşamları geç saatte geri dönüyordu. Denizciler ve balıkçılar rüzgârlı denizlerde keyifle dolaşıyordu. Burada sanki her an bir şey olacakmış gibi bir hava vardı… Maceralarla dolu bir şey. Four Winds, sakin ve sessiz

Avonlea'ye kıyasla daha farklı bir yerdi. Tepelerde esen rüzgârın hızı bile değişiyor, deniz kumsala dalgalarını bırakarak sesleniyor ve insan bu seslenişe cevap vermese de olasılıklar içini ürpertiyordu.

"Bazılarının neden denize gitmek istediklerini şimdi anlıyorum," dedi Anne. "Hepimizin ara sıra hissettiği şu günbatımının ötesine geçme' tutkusu yüzünden. İnsan bu hisle doğunca herhalde onun için çok daha önemli oluyor. Kaptan Jim'in artık neden denize kaçtığını daha iyi anlıyorum. Kanatlarını açmış beyaz bir kuğu misali rıhtımdan yola çıkan ya da kanalda ilerleyen bir gemi görüp, bir martı gibi fırtınaya doğru uçmak isteyen ve 'o gemide ben de olsaydım' demeyen biri yoktur herhalde."

"Sen hiçbir yere gitmiyor ve burada, benimle kalıyorsun, Anne," diye esnedi Gilbert. "Senin denizlere açılıp fırtınanın ortasına uçmana asla izin vermem."

Öğleden sonranın geç saatlerinde evlerinin önündeki kızıl taşlı merdivenlerde oturuyorlardı. Karada, gökyüzünde ve denizde muhteşem bir manzara vardı. Tepelerinde tüyleri gümüşi martılar uçuyordu. Ufuk çizgisi pembe bulutlarla kaplıydı. Havada rüzgârın ve dalgaların uğultusu vardı. Rıhtımla aralarında kalan çimenlerin üzerindeki yıldız çiçekleri rüzgârla dalgalanıyordu.

"Sanırım hastaları için sabaha kadar uyumadan beklemek zorunda kalan doktorlar kendilerini hiç de maceraperest biri gibi hissetmiyorlardır," dedi Anne. "Zira sen de dün gece güzel bir uyku çekmiş olsaydın, bugün benim kadar heyecanlı ve maceracı olurdun, Gilbert."

"Dün gece iyi iş çıkarttım, Anne," dedi Gilbert yavaşça. "Tanrı'nın yardımıyla bir hayat kurtardım. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum. Daha önce yardımcı olduğum vakalar olmuştu ama Anne, eğer dün gece Allonbylarda kalmayıp ölümle teke tek mücadele etmeseydim, o kadın kesinlikle ölürdü. Daha önce Four Winds'te hiç denenmemiş bir yöntem uyguladım. Bu yöntemin hastane dışında herhangi bir yerde bile denendiğinden çok emin değilim. Geçen kış Kingsport Hastanesi'nde gerçekleştirdiğimiz yeni bir tedavi yöntemiydi. Eğer başka bir şansım kalmadığından bu kadar emin olmasam ben de asla denemeye cesaret edemezdim. Risk aldım ve başardım. Sonuç olarak iyi bir eş ve iyi bir anne daha uzun yıllar mutlu ve sağlıklı bir şekilde yaşama fırsatına kavuştu. Bu sabah güneş rıhtımdan doğarken eve geldiğimde Tanrı'ya bu mesleği seçtiğim için şükrettim. Çok savaştım ve kazandım Anne… Düşünsene, Azrail'i alt ettim. Bunu birlikte hayatta neler yapmak istediğimizi

konuştuğumuz o gün kafama koymuştum. Ve bu sabah hayalim gerçekleşti.”

“Tek gerçekleşen hayalimiz bu mu?” dedi, Gilbert’ın cevabının ne olacağını gayet iyi bildiği halde yine de duymak isteyen Anne.

“Olmadığını biliyorsun, Anne,” dedi Gilbert ve gülümseyen gözlerle eşine baktı. İşte tam o an Four Winds Kumsalı’ndaki o minik evin kızıl, taş merdivenlerinde kesinlikle çok ama çok mutlu bir çift oturuyordu.

Gilbert gözlerini kırpıştırarak, “Bahçemize doğru seyreden tıka basa dolu bir tekne mi görüyorum ben?” diye sordu.

Anne ayağa fırladı.

“Bu gelen ya Bayan Cornelia Bryant ya da Bayan Moore olmalı,” dedi.

“Ben çalışma odasına gidiyorum ve eğer gelen Bayan Cornelia ise konuşmalarınıza kulak misafiri olacağımı bilmeni isterim,” dedi Gilbert. “Çünkü o kadının sohbetinin sıkıcı olmadığını duydum.”

“Gelen Bayan Moore da olabilir.”

“Bence Bayan Moore bu kadar iri yapılı biri olamaz. Geçen gün onu bahçesinde çalışırken gördüm, gerçi çok uzaktaydı ama bana epey zayıf bir kadınmış gibi geldi. En yakın komşumuz olmasına rağmen hâlâ evimize gelmemiş olması da pek arkadaş canlısı olmadığını gösteriyor.”

“Bayan Lynde gibi biri değil demek ki. Yoksa sırf meraktan da olsa gelirdi. Sanırım bu gelen Bayan Cornelia.”

Gerçekten de gelen Bayan Cornelia idi. Dahası kısa bir ev ziyareti için de gelmemişti. Kolunun altında elişi sepeti vardı. Anne onu içeriye davet edince eylül rüzgârına rağmen başına takmış olduğu geniş hasır şapkasını çıkartıp, açık sarı topuzuna sıkıca tutturduğu lastik bandı çözdü. Demek Bayan Cornelia şapkasını iğne ile tutturmuyordu!

Ne de olsa zamanında annesi de lastik bant takardı, o neden takmasındı ki? Kadının yuvarlak, parlak, pembe bir yüzü ve neşeli, kahverengi gözleri vardı. Kesinlikle ihtiyar bir bekâra benzemiyordu ve kadın yüz ifadesindeki bir şeyle anında Anne’in yüreğini kazandı. Kardeş ruhları ayırt edebilme becerisi sayesinde, her ne kadar etrafta farklı fikirleri olsa da Bayan Cornelia ile çok iyi anlaşacaklarını hemen fark etti.

Bayan Cornelia dışında hiç kimse yeni çifti kutlamaya gelirken mavi-beyaz çizgili bir önlük ve kocaman pembe gül desenli, çikolata renkli bir elbise giymezdi. Üstelik Bayan Cornelia dışında hiç kimse bu kıyafetin içinde böylesine hoş ve asil görünemezdi. Kadın sanki yeni evlenmiş bir

prensesi sarayında ziyarete gelmiş gibiydi. Yürürken elindeki gülleri mermer zemine saçıyor ve prensesin damadıyla hava atmasını daha içeriye girerken önleyecek bir edayla yürüyordu.

"Gelirken yanımda el işimi de getirdim, Bayan Blythe," dedi. "Bunu bir an evvel bitirmem lazım ve fazla vaktim kalmadı."

Anne kadının geniş kucağına yaydığı beyaz örtüye şaşkınlıkla baktı. Bu kesinlikle bir bebek kıyafetiydi ve çok güzeldi. Hele o minik fırfırları harika görünüyordu. Kadın gözlüklerini takıp dikkatle işine koyuldu.

"Bu Glen'de oturan Bayan Fred Procto için," dedi. "Sekizinci bebeğini her an doğurabilir ve en ufak bir hazırlığı bile yok. Önceki yedi çocuğu bütün giysileri kullanıp eskitti ve kadının bu son bebek için herhangi bir şey hazırlamaya vakti kalmadı. İnanın bana o kadın çok çekti, Bayan Blythe. Fred Proctor ile evlendiğinde bu işin nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Çok kötü bir adamdı yine de insanı cezbeden bir yanı vardı. Elbette, evlendikten sonra bu cazibe kayboldu, yalnızca kötülüğü kaldı. Çok içiyor ve ailesini çok ihmal ediyor. Erkekler böyle değil midir zaten? Eğer komşuları yardım etmese o kadın onca çocuğa nasıl bakar hiç bilmiyorum doğrusu."

Anne'in daha sonra öğrendiğine göre Proctorlar için endişelenen tek komşu aslında Bayan Cornelia idi.

"Yeniden hamile kaldığını duyar duymaz ona bir şeyler hazırlamak istedim," diye devam etti Bayan Cornelia. "Bu da hazırladıklarımın sonuncusu ve bugün bitirmek istiyorum."

"Çok güzel olmuş," dedi Anne. "Ben de dikiş takımlarımı alayım da ikimiz birden yapalım. Siz harika bir terzisiniz, Bayan Bryant."

"Evet, buralardaki en iyi terziyimdir," dedi kadın gerçekleri belirtir gibi bir ses tonuyla. "Öyle olmak zorundayım! Tanrım, inanın bana eğer yüz çocuğum olsa bu kadar çok dikiş dikmezdim! Galiba sekizinci bebek için bu elbiseyi biraz fazla süslemekle aptallık ettim. Ama sekizinci olmak onun suçu değil, o da süslü şeyleri hak ediyor diye düşündüm, Bayan Blythe. Hiç kimse onun doğmasını istemiyor aslında… O yüzden ben de en azından giysileri biraz süslü olsun dedim."

"Bu elbiseyi hangi bebek giyse mutlu olur," dedi Anne kadına karşı olan hislerinin daha da güçlendiğini fark ederek.

"Sanırım sizi ziyarete gelmemi bekliyordunuz," dedi Bayan Cornelia. "Ama bu ay hasat ayı ve ben de oldukça meşguldüm, bilirsiniz. İşçiler

çalıştıklarından daha çok yemek yiyorlar ve onlar için epeyce şey hazırlamam gerekti. Aslında dün gelecektim ama Bayan Roderick MacAlister'ın cenazesine gitmem gerekti. Başım çok ağrıdığı için gitmemeyi düşündüm ama kadın yüz yaşındaydı ve bir gün cenazesine gideceğime dair kendime söz vermiştim."

Çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark eden Anne, "Güzel geçti mi bari?" diye sordu.

"Ne? Cenaze mi? Ah, evet, güzel bir törendi. Çok kalabalıktı. Evin önünde tam yüz yirmi tane at arabası vardı. Bir iki gülünç şey de yaşandı; kilisenin önünden geçtiğine bile bir kere şahit olmadığım ihtiyar Joe Bradshaw, *İsa'nın Kollarında Güvende* ilahisini büyük bir heyecanla söyledi. Zaten çok güzel şarkı söyler, o yüzden de hiçbir cenazeyi kaçırmaz. Zavallı Bayan Bradshaw'un ise şarkı söylemekle hiç işi yok aslında, adam nereye giderse o da zorunluluktan onu takip ediyor. İhtiyar Joe arada bir kadına hediye aldım diye eve yeni tarım aleti filan getirir. Ama erkekler hep böyle değil midir zaten? Metodist olduğu halde hiç kiliseye gitmeyen bir adamdan başka ne beklenir ki? Geldiğiniz ilk pazar Doktor eşiniz ile sizi Presbiteryen Kilisesi'nde görünce çok mutlu oldum doğrusu. Presbiteryen olmayanlar benim nezdimde doktor da olamazlar."

"Geçen pazar akşamı da Metodist Kilisesi'ndeydik," dedi Anne hınzır bir edayla.

"Ah, sanırım Dr. Blythe arada sırada Metodist Kilisesi'ne gidiyor, aksi fakirde o Metodist alışkanlıklarını öğrenemezdi."

"Vaazı çok sevdik. Kilisenin rahibi şimdiye dek işittiğim en güzel vaazlardan birini verdi."

"Ah, evet, o adamın iyi vaaz verdiğinden hiç şüphem yok. İhtiyar Simon Bentley'den daha güzel dua edenini hiç duymadım. Adam daima sarhoştur ya da sarhoş olmak ister ve ne kadar sarhoşsa, o kadar da güzel dua eder."

Çalışma odasının açıp kapısı hatırına Anne bu kez de "Rahip aynı zamanda çok da yakışıklı," dedi.

"Evet, oldukça değişik biri," diye onayladı Bayan Cornelia. "Ama çok da kadınsı. Üstelik ona bakan her kızın kendisine âşık olduğunu sanıyor. Etrafta dünyalar benim edasıyla dolanan bir Metodist rahibi… Aman ne hoş! Siz benim sözüme kulak verin, Metodistlere pek bulaşmayın. Benim hayat felsefem, 'Presbiteryensen, Presbiteryen kal!' şeklindedir."

“Sizce Metodistler de Presbiteryenler gibi, cennete gidemezler mi?” dedi Anne tebessüm etmeden.

“Buna biz karar veremeyiz. Bu karar çok daha ulu bir makamın elindedir,” dedi kadın. “Ama ne dünyada ne de ahirette benim onlarla işim olmaz. Bu Metodist rahibi bekâr. Ondan önceki evliydi ve karısı şimdiye dek gördüğüm en aptal kadındı. Hatta bir keresinde kocasına, keşke evlenmek için karınızın büyümesini bekleseydiniz demiştim. O da bana eşini eğitmek istediği için erken yaşta evlendiğini söyledi. Zaten erkekler hep böyle değil midir?”

“İnsanların büyüyüp büyümediğini anlamak çok zor,” diye güldü Anne.

“Bu çok doğru bir laf canım. Kimisi daha doğuştan büyüktür, kimisi sekseninde bile büyümemiştir inan bana. Mesela demin sözünü ettiğim Bayan Roderick hiç büyümemişti. Yüz yaşındayken de on yaşındaki gibi aptaldı.”

“Belki de o yüzden bu kadar uzun yaşamıştır,” dedi Anne.

“Olabilir ama *ben* yüz yıl aptal gibi yaşamaktansa, elli yıl mantıklı bir insan gibi yaşamayı tercih ederim.”

“Ama herkesin mantıklı olduğu bir dünya çok sıkıcı olmaz mıydı?”

Bayan Cornelia bu varsayımı küçümseyen bir edayla Anne’e baktı.

“Bayan Roderick bir Milgrave’di ve Milgravelerde fazla mantık olmaz. Yeğeni Ebenezer Migrave deliydi. Adam, ölü olduğunu sanıyor ve karısı onu gömmedi diye ona kızıyordu. Ben o kadının yerinde olsam o adamı gömerdim.”

Bayan Cornelia bunu söylerken o kadar kararlı görünüyordu ki Anne kadını elinde bir kürekle hayal etti.

“Tanıdığınız hiç iyi bir koca yok mu, Bayan Bryant?”

“Ah, bir sürü var,” dedi kadın ve rıhtımın karşısındaki kilise bahçesinin mezarlığını işaret etti.

“Hayır, yaşayan demek istiyorum?” diye ısrar etti Anne.

“Ah, birkaç tane var. Tanrı her şeyi mümkün olduğunu göstermek için onları hâlâ yanına almadı,” dedi Bayan Cornelia. “Küçükken güzel eğitilip arada bir annesinden şaplak yerse büyüdüğünde iyi bir adam olan erkeklerin varlığını inkâr edemem. Duyduğum kadarıyla sizin kocanız da iyi biriymiş.” Kadın gözlüklerinin üzerinden Anne’e bakıp, “Hatta siz dünyada onun gibi birinin olmadığını düşünüyormuşsunuz,” dedi.

“Evet, yok,” dedi Anne.

“Ah, bunu söyleyen başka bir gelin daha duymuştum,” diye iç çekti Bayan Cornelia. “Jennie Dean evlendiğinde dünyada hiç kimsenin kocası gibi olmadığını zannederdi. Haklıydı da… Yoktu! İyi ki de yoktu, inanın bana! Karısının hayatını berbat etti… Üstelik Jennie ölüm döşeğindeyken ikinci karısıyla flört etmeye başladı. Erkekler hep böyle değil midir zaten? Buna rağmen umarım siz kendi düşüncenizde haklı çıkarsınız, Bayan Blythe. Genç doktor gerçekten iyi birine benziyor. Başta çekincelerim vardı çünkü buralarda bildiğimiz tek doktor ihtiyar Doktor Dave’dir. Doktor Dave’in çok kibar biri olduğu söylenemez, biraz soğuk davranıyor. Ama insanlar hasta olunca onun bu soğuk tavırlarını hemencecik unutuveriyor. Eğer bir doktor değil de rahip olsaydı kimse onun gözünün yaşına bakmazdı. İnsanlar ruhlarını, bedenleri kadar önemsemezler. Madem sizler de benim gibi birer Metodist değil, Presbiteryensiniz bana rahibimizle ilgili gerçek fikrinizi söyler misiniz lütfen?”

“Şey… Ben… Aslında…” diye tereddüt etti Anne.

Kadın başını salladı.

“Kesinlikle sana katılıyorum canım. Onu bu kiliseye çağırarak hata ettik. Adamın upuzun yüzü sence de mezar taşlarına andırmıyor mu? Alnına da mezar taşlarındaki gibi ‘Anısına İthafen’ yazılsa tam olurmuş yani. İlk geldiği gün verdiği vaazı asla unutmayacağım. Konu, herkesin en iyi olduğu işi yapmasıydı… Bence çok güzel bir konuydu. Ama adam öyle örnekler verdi ki… ‘Eğer bir ineğiniz ve bir elma ağacınız varsa ve eğer elma ağacınızı ahıra bağlayıp ineğinizi de meyve bahçenize dikerseniz elma ağacından ne kadar süt ya da inekten kaç elma alırdınız?’ dedi. Sen hiç böyle bir örneklendirme duydun mu tatlım? İyi ki o gün kilisede hiç Metodist yoktu, yoksa bizimle epey alay ederlerdi. Ama rahibin en sevmediğim yanı, kim ne söylerse söylesin herkese hep hak vermesi. Adama, ‘Siz çok alçak birisiniz,’ diyecek olsan yüzüne bakıp gülümseyerek, ‘Evet, haklısın,’ der. Bir rahip biraz daha cesur olmalı. Kısacası ben ona serseri rahip diyorum. Ama tabii etrafta bir Metodist varsa, onu göklere çıkartıyorum. Bazıları karısının fazla uygunsuz giyindiğini söylüyor ama bence öyle bir suratla hayatının sonuna dek yaşamak zorunda kaldığı için, kadın en azından kıyafetlerle neşelenmeye çalışıyordur. Ben asla kadınların giyiniş şeklini yargılamam. Sadece kocasının istediği şekilde giyinmesine izin vermesine şükrederim. Kadınlar sırf erkekleri memnun etmek için giyiniyor, bu fikrimden asla geri adım

atmam. Oysa benim son derece basit ve rahat bir hayatım var tatlım çünkü erkeklerin ne düşündüğüne zerre önem vermem.”

“Erkeklerden neden bu kadar nefret ediyorsunuz, Bayan Bryant?”

“Tanrım, hayır nefret etmiyorum. Buna değmezler. Sadece onlardan tiksiniyorum. Ama eğer başladığı gibi devam ederse galiba kocanı seveceğim. Onun dışında dünyada tek sevdiğim erkek ihtiyar doktorla Kaptan Jim’dir.”

“Kaptan Jim gerçekten muhteşem biri,” diye içtenlikle onayladı Anne.

“Kaptan Jim iyi bir adam ama bir konuda eksiği var. Onu asla delirtemezsin. Ben yirmi yıldır deniyorum ama adam kesinlikle sakin tavrından ödün vermiyor. Bu da benim canımı sıkıyor. Belki de evleneceği kadın bu yüzden onu bırakıp, günde iki kez öfke nöbeti geçiren başka biriyle evlendi.”

“Kimdi o kadın?”

“Ah, bilmem ki tatlım. Kaptan Jim özel hayatı hakkında hiç konuşmaz. Hatırladığım kadarıyla o hep yalnız bir adamdı. Biliyorsun kendisi yetmiş altı yaşında. Neden bekâr kaldı bilmiyorum ama kesin bir sebebi var, inan bana. Adam beş yıl öncesine kadar dünyanın dört bir yanına yelken açardı, dünyada görmediği yer kalmamıştır herhalde. Elizabeth Russel ile hayatları boyunca çok yakındılar ama hiç sevgili olmadılar. Talibi çok olmasına rağmen Elizabeth hiç evlenmedi. Gençken çok güzeldi. Galler Prensi adaya geldiği zaman Elizabeth de Charlottetown’da yaşayan amcasını ziyarete gitmişti. Bir devlet görevlisi onu görüp büyük baloya davet etmişti. Balodaki en güzel kız oydu. Hatta prens onunla dans etmişti. Bütün kadınlar onu çok kıskandı tabii çünkü sosyal konumları gereği ondan çok daha yüksekte olmalarına rağmen prens onları dansa kaldırmamıştı. Elizabeth o dansla hep gurur duyardı. Kötü niyetli insanlar onun bu yüzden hiç evlenmediğini söyledi… Prensle dans ettikten sonra sıradan bir adamla olmaya katlanamazmış falan dediler. Ama sebep bu değildi. Bana bir keresinde nedenini anlatmıştı: Öfkesine çok kolay yenik düştüğünden biriyle huzurlu bir hayat geçiremeyeceğinden korkuyordu. Gerçekten berbat bir öfkesi vardı… Üst kata çıkıp odasındaki her şeyi yıkar, dökerdi. Ama ben ona bunun geçerli bir sebep olmadığını, evlenmeyi gerçekten istiyor olsa evleneceğini söyledim. Biz erkeklerin öfkesine katlanıyoruz ne olsa, öyle değil mi, Bayan Blythe?”

“Ben de biraz sinirliyimdir,” diye iç çekti Anne.

“İyi ki öylesin canım. Uysal biri olsan asla bu kadar değer görmezdin, inan bana! Tanrım, bahçen ne kadar da güzel görünüyor. Zavallı Elizabeth buraya hep çok iyi bakmıştır.”

“Ben de bahçeyi çok sevdim,” dedi Anne. “Bu kadar eski moda çiçeklerle dolu olmasına bayılıyorum. Bahçe demişken, bizim araziye çilek ekecek birine ihtiyacımız var. Gilbert çok meşgul olduğu için vakit bulamaz. İşe alabileceğimiz birini tanıyor musunuz?”

“Glen’de yaşayan Henry Hammond olabilir. Gerçi her erkek gibi yapacağı işten önce alacağı parayla ilgilenir ve çok yavaş çalışır. Babası küçükken kafasına bir kütük fırlatmış. Biraz geç anlıyor. Ne iyi bir baba, değil mi? Ah, erkekler hep böyledir zaten. Tabii çocuk bu durumdan etkilenmiş. Ama size önerebileceğim tek kişi o. Geçen bahar benim evimi boyamıştı. Gayet güzel oldu, sence de öyle değil mi?”

Saatin beşi vurmasıyla, Anne bu soruyu cevaplamaktan kurtuldu.

“Tanrım, çok geç olmuş!” diye haykırdı Bayan Cornelia. “İnsan iyi vakit geçirdiğinde zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyor! Artık eve gitsem iyi olur.”

“Hayır, olmaz. Bizimle çay için,” dedi Anne hevesle.

“Bunu nezaketen mi, yoksa gerçekten kalmamı istediğin için mi söyledin?”

“Gerçekten kalmanızı istediğim için.”

“O zaman kalıyorum. Sen Joseph’in soyundansın.”

“Sizinle dost olacağımızdan eminim,” dedi Anne.

“Evet, olacağız canım. Çok şükür ki dostlarımızı kendimiz seçiyoruz. Keşke akrabalarımızı da kendimiz seçebilseydik. Ama artık ikinci kuşak kuzenlerim dışında benim pek akrabam kalmadı. Ben çok yalnız biriyim, Bayan Blythe.”

Kadının ses tonunda hınzır bir ima vardı.

“Bana Anne demenizi tercih ederim. Kulağa daha samimi geliyor. Kocam dışında buradaki herkes bana Bayan Blythe diyor ve bu da kendimi yabancı gibi hissetmeme sebep oluyor. Biliyor musunuz, çocukken sizin isminize çok benzeyen bir ismim olsun isterdim. Anne’ isminden nefret eder ve hayallerimde kendime hep, ‘Cordelia’ derdim.”

“Ben Anne’i severim. Annemin ismiydi. Bence eski moda isimler en güzel ve en tatlı isimlerdir. Eğer çay hazırlamaya gidiyorsan genç doktoru

yanıma gönder de sohbet edelim. Geldiğimden beri o çalışma odasındaki kanepede uzanmış söylediklerime gülüp duruyor.”

“Nereden bildiniz?” diye haykırdı, kadının bu kibar imasını yalanlamaya cesaret edemeyen Anne.

“Buraya gelirken yanındaydı. Onu gördüm. Erkeklerin oyunlarını iyi bilirim,” dedi kadın. “İşte minik kıyafeti bitirdim tatlım, artık sekizinci bebek dilediği zaman gelebilir.”

FOUR WINDS DENİZ FENERİ'NDE BİR AKŞAM

BÖLÜM 9



Anne ile Gilbert, Four Winds Deniz Feneri'ni ziyaret etme sözünü gerçekleştirdiklerinde eylül ayı bitmek üzereydi. Daha önce gitmeyi planlamışlar ama hep bir engel çıkmıştı. Bu sırada Kaptan Jim birkaç defa minik evlerine uğramıştı.

"Ben olayların büyütülmesine katlanamam, Bayan Blythe," dedi Anne'e. "Buraya gelmek beni çok mutlu ediyor, siz bana gelmediniz diye de küsecek değilim. Joseph'in soyundan gelenler arasında böyle saçma sebeplerle küslük yaşanmamalı. Ben gelebildiğim zaman size, siz de gelebildiğiniz zaman bana gelirsiniz. Tatlı sohbetlerimiz devam ettiği sürece, hangi çatı altında gerçekleştiğinin hiçbir önemi yok."

Kaptan Jim, tıpkı Patty'nin Yeri'nde olduğu gibi bu minik evin merkezinde gururla duran Gog ve Magog'a bayılıyordu.

"Çok tatlı değiller mi?" diyor ve eve girip çıkarken, ev sahiplerini olduğu kadar onları da selamlamayı ihmal etmiyordu. Ev eşyalarını gücendirmeyi hiç istemezdi.

"Bu minik evi mükemmel bir yer haline getirdiniz," dedi Anne'e. "Önceden hiç bu kadar güzel değildi. Bayan Selwyn de sizin gibi zevkli biriydi ve o da bu evde mucizeler yarattı ama o dönemde insanların, sizinki gibi güzel perdeleri, tabloları veya süsleri yoktu. Elizabeth'e gelince, o hep geçmişte yaşadı. İtiraf etmek gerekirse siz bu eve gelecek kattınız. Buraya geldiğimde hiç konuşmasak bile mutlu oluyorum. Öylece oturup size, tablolarınıza ve çiçeklerinize bakmak bile bana yetiyor. Burası çok güzel, çok güzel."

Kaptan Jim, güzelliğe tutkuyla tapan biriydi. Gördüğü ya da işittiği her güzel şey ona derin bir neşe verirdi. Kendisinin güzel olmadığının farkında olduğundan, çevresindeki her güzellik onun için vazgeçilmezdi.

Bir keresinde, "İnsanlar benim iyi biri olduğumu söyler," dedi. "Fakat bazen keşke Tanrı beni iyi olduğum kadar biraz da güzel yaratsaymış dediğim oluyor. Ama eminim Tanrı da iyi bir kaptanın böyle olması

gerektiğini bilerek işini yaptı. Eh, bazılarımızın çirkin yaratılması lazımdı, yoksa Bayan Blythe gibi güzel insanlar hiç dikkat çekmezdi.”

Bir akşam Anne ile Gilbert nihayet deniz fenerine gittiler. Gün sisli ve bulutlu başlamış ama kırmızı ve altın sarısı bir renkle bitmişti. Rıhtımın hemen ötesinde, batı yönündeki tepelerde kehribar renkli derin gölgeler, günbatımının ateşine eşlik ediyordu. Kuzeydeki bulutlar altın sarısı bir renge bürünmüştü. Kanalda süzülen geminin beyaz yelkenlerinin üzerine alev gibi vuran günbatımı kırmızısı, güneydeki palmiye diyarına doğru paralel bir şekilde ilerliyordu. Kum tepecikleri bembeyaz ve parlak bir ışıkla aydınlanıyordu. Sağ tarafta kalan eski evin söğütleri dereye doğru yükseliyor ve manzara bir katedralin muhteşem görüntüsünü indiriyordu. Etraf, bir mahkûmun kan kırmızısı düşüncelerine bulanmış gibiydi.

“Derenin oradaki şu eski ev çok yalnız görünüyor,” dedi Anne. “Oraya uğrayan da yok. Bahçesi üst yola açılıyor ama orada da fazla bir hareket olduğunu sanmıyorum. Aramızda on beş dakikalık yürüme mesafesi olduğu halde henüz Moorelar ile tanışmamış olmamız bana çok garip geliyor. Gerçi belki onları kilisede görmüşümdür ama tabii tanımadığım için bunu fark etmemiş olabilirim. Bu kadar yakınken bu denli asosyal olmaları beni üzüyor doğrusu.”

“Belli ki onlar Joseph’in soyundan değiller,” diye güldü Gilbert. “Çok güzel olduğunu düşündüğün şu kızın kim olduğunu öğrenebildin mi?”

“Hayır, nedense kimseye sormak aklıma gelmedi. Fakat daha sonra onu hiç görmedim, herhalde buraya ziyarete gelen biriydi. Ah, bak güneş battı… Deniz fenerinin ışığı yandı.”

Hava kararırken, gökyüzünü kesen parlak ışık, arazinin, rıhtımın, körfezin ve kum tepeciklerinin üzerine vurmaya başlamıştı.

“Işık sanki beni yakalayıp denize fırlatacakmış gibi geldi,” dedi dalgalardan ıslanan ve nihayet fenere ulaşıp o baş döndürücü ışıkların içine girdiği için rahatlayan Anne.

Fenerin bahçesine doğru açılan minik çimenliğe vardıklarında içeriden çıkan bir adam gördüler. Adam o kadar sıradışı görünüyordu ki, bir anda oldukları yerde donup kaldılar. Oldukça yakışıklı, uzun boylu, geniş omuzlu, Romalılar gibi bir burnu ve külrengi gözleri olan bir adamdı bu. Üzerinde çok şık bir kıyafet vardı. Glen ya da Four Winds’te yaşayan biri gibi görünüyordu. Dizlerine kadar uzanan kıvırcık, kahverengi bir sakalı; sırtından beline kadar uzanan gür, dalgalı, kahverengi saçları vardı.

“Anne,” diye mırıldandı Gilbert adamın onları duyamayacağı kadar uzak bir mesafedelerken. “Evden çıkmadan önce bana verdiğin limonatanın içine Dave amcanın ‘biraz İskoç lezzeti ekleyelim,’ dediği içkiden koymadın, değil mi?”

“Hayır, koymadım,” dedi adam duymasın diye kahkahasını bastırmaya çalışan Anne. “Bu adam da kim böyle?”

“Bilmiyorum ama eğer Kaptan Jim fenerde böyle garip tipler ağırlıyorsa, bir dahaki gelişimde cebime bir tabanca koysam iyi olur. Bu adam bir denizci değil, dış görünüşüne bakılırsa rıhtımda yaşayanlardan biri olmalı. Dave amca orada birkaç tuhaf tip olduğunu söylemişti.”

“Bence Dave amca biraz önyargılı. Rıhtımdan kiliseye gelenleri biliyorsun, hepsi de gayet iyi görünüyor. Ah, Gilbert bu çok güzel değil mi?”

Fenerin ışığı körfezdeki bir kızıl kayanın üzerine vurmuştu. Kanalın bir tarafı gümüş rengine bulanmış, diğer tarafı kızıl bir renk alarak kumsaldaki çakıl taşlarına vurmaya başlamıştı. Burası fırtına ve yıldızların gizemiyle büyüsünü barındıran bir koydu. Böylesi bir kumsalda büyük bir yalnızlık da vardı. Ormanlarsa asla yalnız olmazdı… Oralar sürekli fısıldaşan ağaçlar ile hayat dolu yerlerdi. Ama deniz sürekli acı çeken, kendini tamamen sonsuzluğa kapatmış, yalnız bir ruh gibiydi. Denizin gizemini asla çözemezdik… Sadece onun üzerinde gezip dolaşır ve büyülü havasına dışarıdan bakabilirdik. Oysa, ormanlar bize yüzlerce sesle seslenirken denizin, ruhlarımızı baskın müziğine doğru çeken yalnız bir uğultusu vardı. Ormanlar daha insancıl yerlerken denizler meleklerin mekânıydı.

Anne ve Gilbert, Jim amcayı fenerin önündeki bankta oturmuş, elindeki muhteşem oyuncak yelkenliye son dokunuşlarını yaparken buldular. Adam onları görünce ayağa kalkıp, ikisini de kendisine çok yakışan o nazik ve doğal tavrıyla karşıladı.

“Bugün zaten güzel bir gündü, Bayan Blythe ama şimdi sayenizde daha da güzelleşti. Işık sönene kadar biraz burada oturmak ister misiniz? Glen’de yaşayan minik yeğenim Joe için yaptığım oyuncağı az evvel bitirdim. Bu oyuncağı yapacağıma dair ona söz vermiştim ama annesi duyunca çok kızdı. Çocuğun denize açılmak isteyeceğini ve bu ufak yelkenlinin onu daha da heveslendireceğinden korktuğunu söyledi. Ama ne yapabilirdim, Bayan Blythe? Ona söz vermiştim ve bir çocuğa verilen sözü tutmamak korkunç bir şeydir. Haydi, oturun. Işığın sönmesi bir saati bile bulmaz.”

Rüzgâr dinmiş, sadece denizin yüzeyindeki minik dalgaları kabartmaya başlamıştı. Karanın her yerinden şeffaf kanatları andıran yakamozları görmek mümkündü. Günbatımı kum tepeciklerinin üzerini mor bir perde gibi kaplamış, tepelerindeki martılar bağrışarak uçmaya başlamışlardı. Gökyüzü ipek bir şalı andırıyordu. Ufuk çizgisine doğru çapa atmak için ilerleyen bulutları görebiliyordunuz. Büyük bir yıldızın ışığı etrafı kolluyor gibi kumsala vuruyordu.

Kaptan Jim sevgi ve gurur dolu bir sesle, "Bu manzaraya bakmaya değmez mi sizce?" dedi. "Kalabalıktan uzakta, çok güzel bir manzara, sizce de öyle değil mi? Pazar yerindeki gibi keşmekeş yok. Hiçbir şeye para ödemeniz gerekmiyor, bütün bu deniz ve gökyüzü bedava. Hem de *paha biçilemez*. Birazdan çok güzel bir ay çıkacak… Ayışığının kayalara, denize ve rıhtıma vuruşunu hiç kaçırmam. Ayışığının içinde her seferinde bir sürpriz gizlidir."

Ayın yükselişini ve dünyadan hiçbir beklentisi olmadan mucize gibi saçtığı muhteşem ışığı izlediler. Sonra kuleye çıktılar ve Kaptan Jim onlara deniz fenerinin nasıl çalıştığını anlattı. En sonunda hep birlikte yemek odasına inip, açık şöminede dalgalanan ateşin başına oturdular.

"Bu şömineyi ben yaptım," dedi Kaptan Jim gururla. "Devlet fener görevlilerinin lüksü için para ödemiyor. Odunlardan çıkan alevlerin yarattığı şu renklere bakın. Bayan Blythe, eğer şömineniz için oduna ihtiyacınız olursa bir gün size bunlardan getireyim. Oturun. Size birer fincan çay yapayım."

Kaptan Jim, Anne'e vermek için çektiği sandalyenin üzerindeki gazetede yatan turuncu kediyi kovaladı.

"İn aşağı, Matey. Senin yerin kanepe. Şu gazeteyi de saklayayım ki içinde yazan hikâyeyi daha sonra okuyayım. Hikâyenin adı 'Çılgın Aşk'. Aslında aşk hikâyelerini okumayı pek sevmem ama yazar hikâyeyi daha ne kadar uzatacak diye merak ettiğim için okuyorum. Şu an altmış ikinci bölümdeyim ve düğün sahnesine hâlâ gelemedik. Küçük Joe gelince ona korsan hikâyeleri okuyorum. Şu masum çocukların kanlı hikâyelere bu denli bayılmaları sizce de çok garip değil mi?"

"Benim Davy de öyle," dedi Anne. "Vurdulu kırdılı hikâyelere bayılır."

Kaptan Jim onlara nektar çayı yaptı. Anne'in çayla ilgili iltifatları çok hoşuna gitti ve onlara gizli tarifini açıkladı.

“İşin sırrı içine krema atmamam,” dedi. Kaptan Jim. Belli ki Oliver Wendell Holmes ismini hiç duymamıştı ama yazarın şu sözü tam olarak onu anlatıyordu: *Yüce gönüllü insanlar asla krema sevmez*.

“Arazinizden çıkan enteresan birini gördük,” dedi Gilbert çayını yudumlarken. “Kimdi o?”

Kaptan Jim sırıttı.

“Marshall Elliott… İyi biridir ama biraz delidir. Sanırım neden müzeden fırlamış biri gibi göründüğünü merak ediyorsunuzdur.”

“Modern bir Nasıralı mı yoksa geçmişten fırlayıp gelen bir peygamber mi?” dedi Anne.

“İkisi de değil. Deliliğinin asıl sebebi siyaset. Bütün Elliottlar, Crawfordlar ve MacAllisterlar siyasete meraklıdır. Liberal ya da muhafazakâr olarak doğarlar, öyle yaşarlar ve öyle ölürler. Siyasetin bulunmadığı cennette ne yapacaklar hiç bilmiyorum doğrusu. Bu Marshall Elliott denen adam da bir liberal olarak doğmuş. Ben de liberalim mesela, ama modernim de. Marshall’ın çağdaşlıkla filan alakası yok. On beş yıl evvel burada çok acı bir seçim günü yaşandı. Marshall partisi için gece gündüz çalıştı. Liberallerin kazanacağından kesinlikle emindi, hatta o kadar emindi ki halkı toplayıp kendileri iktidara gelene dek saçını ve sakalını kesmeyeceğine yemin etti. Sonucu siz de az önce gözlerinizle gördünüz. Partisi hiçbir seçimi kazanamadı, Marshall da sözünden dönmedi.”

“Eşi bu konuda ne düşünüyor?” diye sordu Anne.

“Marshall bekâr ama evli bile olsa eşi ona sözünden döndüremezdi. Elliott sülalesi çok inatçıdır. Marshall’ın ağabeyi Alexander, ölen köpeğini ‘diğer Hıristiyanlarla birlikte’ mezarlığa gömmek istemiş ve elbette buna izin verilmemişti. Ama adam köpeği mezarlık çitinin önüne gömdü. Bir daha da kiliseye hiç gitmedi. Pazar günleri ailesini kiliseye getirir ve tören boyunca köpeğinin mezarının başında oturup İncil okurdu. Öldüğünde köpeğinin yanına gömülmek istediğini söylediğinde, aslında çok sessiz biri olan eşi bile öfkelenmiş. Kendisinin asla bir köpeğin yanına gömülmek istemediğini ve eğer onun da kendi yanına değil de bir köpeğin yanına gömülmek istiyorsa ne hali varsa görebileceğini söylemiş. Alexander Elliott da çok inatçı biriydi ama eşine de düşkündü. O yüzden pes edip ‘Tamam tatlım, beni nereye istersen göm çünkü İsrail sura üflediğinde benim köpeğim de en az bir Elliott ya da MacAllister veya Crawford kadar yüce ruhlu olduğundan zaten bizimle birlikte mezarından kalkacaktır,’ demiş.

Marshall'a gelince, hepimiz ona alıştık. Ben onu on yaşından beri tanırım, şu anda elli yaşında. Çok da severim. Bugün birlikte balık tuttuk. Artık tek yapabildiğim şey bu… Alabalık tutup pişirmek. Eğer seyir defterimi görseydiniz eskiden bir sürü şey yaptığımı bilirdiniz."

Anne tam seyir defterinin ne olduğunu soracakken First Mate isimli kedisi gelip Kaptan Jim'in kucağına çıktı. Yüzü ay gibi yusyuvarlak olan bu tatlı yaratığın capcanlı yeşil gözleri ve bembeyaz patileri vardı. Adam kedinin kadife tüylerini kibarca okşadı.

"First Mate'i bulana kadar kedileri hiç sevmezdim," dedi. Mate'in mırıltıları ona eşlik etti. "Onun hayatını kurtardım. İnsan bir hayvanın hayatını kurtarınca onu ömür boyu bağlanıyor. Hayat vermek gibi bir şey bu. Dünyada çok acımasız ve düşüncesiz insanlar var, Bayan Blythe. Burada yazlık evi olan bazı şehirli insanlar çok zalimler. Umursamazlık, bence zalimliğin en kötü hali. İnsan bununla baş edemiyor. Yazın kedileri evlerine alıp besliyor, süslüyor, şımartıyor ama sonbahar gelip şehre geri döndüklerinde onları burada bırakıp, soğuğa ve açlığa mahkûm ediyorlar. Sinirleniyorum, Bayan Blythe. Geçen kış üç yavruyla birlikte sahilde yatan zavallı, sıska bir kedi buldum. Patileriyle yavrularına sarılmıştı. Tanrım, resmen ağladım. Sonra hepsini evime getirip besledim ve onlara birer yuva buldum. Kediyi bırakıp giden kadını tanıyordum, bu yaz evine gidip ona kendisiyle ilgili fikrimi söyledim. Bayağı patırtı koptu ama ben iyi bir sebepten ötürü patırtı kopartmayı severim."

"Sözlerinizi nasıl karşıladı?" diye sordu Gilbert.

"Ağlayıp, 'Böyle olacağını bilemezdim,' dedi. Ben de ona, 'Hesap günü geldiğinde o zavallı kediyi ve yavrularını ölüme terk edişinizi bu bahaneyle geçiştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?' dedim. 'Tanrı size o beyni düşünün diye vermiş.' Bence bundan sonra asla kedileri açlığa mahkûm edip gitmez."

"First Mate de terk edilenlerden biri miydi?" dedi Anne.

"Evet. Onu çok soğuk ama çok soğuk bir kış gününde, tasması bir ağacın dalına takılmış olarak buldum. Neredeyse açlıktan ölecekti. Gözlerini bir görseydiniz, Bayan Blythe! Minicik bir kedi yavrusuydu ve o dala takılıp kaldığından beri tek lokma yememişti. Onu kurtardığım zaman minik diliyle avucumu yaladı. Şu an gördüğünüz gibi iriyarı bir kedi değildi. Musa gibi zayıftı. Bu olay dokuz yıl önce oldu, artık çok güzel bir hayatı var. First Mate benim eski arkadaşım."

“Bir köpeğiniz olmasını da beklerdim doğrusu,” dedi Gilbert.

Adam başını iki yana salladı.

“Bir zamanlar vardı, onu o kadar çok severdim ki ölünce yerine yeni bir köpek almak istemedim. O benim dostumdu, anlıyorsunuz değil mi, Bayan Blythe? Mate sadece bir arkadaş ve tüm kediler gibi kindar olmasına rağmen ona çok düşkünüm. Ama köpeğimi daha çok severdim. Alexander Elliott’ın köpeği olduğu için ona hep özenirdim. Köpekler kindar olmaz. Sanırım o yüzden kedilerden daha sevimliler. Fakat kediler kadar ilginç olduklarını söyleyemem. Yine ne çok konuştum. Neden beni uyarmıyorsunuz? Biriyle konuşma fırsatı bulunca hiç susmuyorum. Eğer çayınız bittiyse bakmak isteyeceğiniz birkaç ufak şeyim daha var… Onları gizli köşelerde saklıyorum.”

Kaptan Jim’in ‘birkaç ufak şey’ dediği, içinde çok ilginç, esrarengiz ve güzel eşyaların olduğu büyük bir koleksiyondu. Üstelik koleksiyondaki her parçanın ayrı bir hikâyesi vardı.

Kaptan Jim’in hikâyelerinden bazıları o kadar sıradışıydı ki Anne ile Gilbert adamın bunları uydurup uydurmadığını merak etti. Ama daha sonra adama haksızlık yaptıklarını fark ettiler çünkü kaptanın anlattığı tüm hikâyeler tamamen doğruydu. Kaptan Jim doğuştan bir hikâye anlatıcısıydı. Dinleyicileri, onun anlattığı her şeyi o an yaşıyormuş gibi hissederdi.

Anne ile Gilbert kâh gülüp kâh korktular, hatta Anne bir hikâyeyi dinlerken gözyaşlarına boğuldu. Kaptan Jim kızın gözyaşlarını tatlı bir yüz ifadesiyle izledi.

“Bu şekilde ağlayan insanları çok severim,” dedi. “Bu benim için bir iltifattır. Ama görmediğim ya da ummadığım şeyleri anlatmak gibi bir haksızlık yapmam. Hepsini seyir defterime not düştüm ama henüz kitap yazacak vakit bulamadım. Eğer doğru kelimelerle onları bir araya getirmeyi becerebilirsem harika bir kitap yazacağım. ‘Çılgın Aşk’ hikâyesi kadar çok okunur ve eminim küçük Joe da onu en az korsan hikâyeleri kadar sever. Evet, ben de vaktinde biraz macera yaşadım ve Bayan Blythe, o günleri özlüyorum. Evet, her ne kadar yaşlı ve işe yaramaz biri olsam da zaman zaman yelkenleri açıp hızla ilerlediğim o günleri hasretle anımsıyorum.”

“*Odysseus gibi sen de*,

Ölene dek yelken açacaksın

Günbatımına ve bütün yıldızlara” dedi Anne hayal kurar gibi.

“Odysseus mu? Onun hakkında bir şeyler okumuştum. Evet, ben de böyle hissediyorum işte… Sanırım bütün denizciler böyle hissediyordur. Yine de karada öleceğim gibi görünüyor. Olacakla öleceğe çare bulunmaz, ne yapalım. Glen’de yaşayan ve ‘boğulmaktan korktuğu için’ hayatında bir kez bile denize girmemiş ihtiyar William Ford diye bir adam vardı. Bunu ona bir falcı söylemiş. Adam bir gün ahırda bayılıp kafası su kovasına girince boğularak öldü. Gidiyor musunuz? Lütfen yine ve daha sık gelin. Bir dahaki sefere biraz da doktor konuşsun. Ondan öğrenmek istediğim çok şey var. Burada genelde yalnızım. Elizabeth Russel öldüğünden beri daha da yalnızım. Onunla ikimiz iyi dosttuk.”

Kaptan Jim eski dostlarının tek tek ölümüne şahit olan hüzünlü bir ihtiyar gibi konuştu. Joseph’in soyundan olsalar bile genç neslin yerlerini kolay kolay dolduramayacağı dostlarının… Anne ile Gilbert yakında ve daha sık geleceklerine söz verdiler.

Eve doğru yürürlerken, Gilbert, “Çok nadir rastlanan biri değil mi?” dedi.

“Onun bu nazik kişiliğini denizde yaşadığı o macera dolu, vahşi hayatla bir türlü bağdaştıramıyorum,” dedi Anne.

“Geçen sabah onu balıkçı köyünde görseydin böyle demezdin. Peter Gauter’ın. teknesindeki adamlardan biri kumsaldaki bir kız hakkında iğrenç bir imada bulundu. Kaptan Jim’in gözlerinde öyle bir şimşek çaktı ki adam korkudan susup kaldı. Adam resmen başka bir şeye dönüşmüş gibiydi. Çok laf etmedi ama o kadar sert bir ifadesi vardı ki! Bakışlarıyla adamın etlerini lime lime edecek sanırdın. Anladığım kadarıyla Kaptan Jim onun önünde hiçbir kadına kötü söz söylenmesini kaldıramıyor.”

“Neden evlenmediğini merak ediyorum doğrusu,” dedi Anne. “Gemisiyle denize açılan oğulları ya da hikâyelerini dinlemek için sırtına çıkan torunları falan olurdu belki. Oysa tüm bunlar yerine yanında şimdi sadece harika kedisi var.”

Fakat Anne yanılıyordu. Kaptan Jim bundan daha fazlasına sahipti. Onun sağlam bir hafızası vardı.

LESLIE MOORE

BÖLÜM 10



Anne bir ekim akşamında Gog ile Magoga, “Bu gece kumsalda yürüyüşe çıkacağım,” dedi. Gilbert rıhtıma gittiği için bu iki porselen köpek dışında konuşacak kimsesi yoktu. Anne, Marilla Cuthbert gibi bilinçli bir kadın tarafından yetiştirilen her insan gibi kumsaldaki yürüyüşüne sakin bir kafayla gitmek istiyordu. Oraya bazen Gilbert, bazen Kaptan Jim ile gider ve tatlı sohbetler eşliğinde yürürlerdi. Bazen de yalnız gider ve kendi düşünceleri, hayata yeni tutunmaya başlayan gökkuşağı rengindeki tatlı hayalleriyle baş başa kalırdı. Nazik, puslu kumsal havasını seviyordu. Gümüş renkli, rüzgârlı sahil ve en çok da dalgalardan aşınmış kayalıkların olduğu kısma bayılıyordu. Kayaların altındaki oyuklarda toplanan rengârenk çakıl taşları, ayışığında parlardı. Bu gece de kendisine kumsalın bu kısmını seçmişti.

Üç gündür devam eden yağmurlu bir fırtına vardı. Şimşekler kayaların üzerine gürültüyle çarpmış, denizden taşan bembeyaz köpükler tüm kumsalı ıslatmış ve Four Winds Rıhtımı’nın bir tapınak misali huzurlu olan havası soğuk bir sisle kaplanmıştı. Ama artık fırtına bittiği için kumsal temizlenmişti. Şu an en ufak bir esinti bile olmamasına rağmen denizdeki minik dalgalar muhteşem ve bembeyaz köpükler çıkartarak kayalıklara çarpıyordu. Ortamda mükemmel bir durgunluk ve sessizlik hâkimdi.

“Ah, haftalardır süren şiddetli fırtınanın ardından, şu an tam da yaşamaya değer bir an doğrusu,” diye haykırdı Anne yanındaki kayalıkların yamacına çarpan beyaz köpüklü minik dalgaları görünce. Dik patikadan geçip aşağıdaki taşlı koya inmiş ve sadece deniz, kayalar ve gökyüzü ile baş başa kalmıştı.

“Şarkı söyleyip dans edeceğim,” dedi. “Burada beni hiç kimse göremez. Hem martıların da beni çok umursayacaklarını sanmıyorum. Dilediğim kadar çılgınlık yapabilirim.”

Eteklerini sıvayıp dalgalarla oynamaya başladı. Döne döne koşarken bir çocuk gibi kahkahalar atıyordu. Böylece koyun doğu tarafındaki kara

parçasına ulaştı. Fakat bir anda durdu ve kıpkırmızı kesildi. Yalnız değildi. Şarkı söyleyip dans ettiğine tanık olan biri vardı.

Altın sarısı saçları ve deniz mavisi gözleri olan bu kız kayalardan birinin arkasında duruyor ve yüzünde garip bir ifadeyle doğrudan Anne'e bakıyordu. Bu ifade biraz merak, biraz sempati, hatta biraz da kıskançlık olabilir miydi? Kızın ayakları çıplaktı, saçları Browning'in 'muhteşem yılanından' bile çok daha muhteşemdi ve kırmızı bir kurdele takmıştı. Çok sade, koyu renk kumaştan yapılmış bir elbise giymiş ve incecik beline, yuvarlak hatlarını belli edecek şekilde kırmızı ipekten bir kuşak takmıştı. Dizlerinde duran elleri kahverengiydi ve çok çalışmaktan nasır tutmuşa benziyordu. Ama boynu ve yanakları krem rengiydi. Batıdan yaklaşmakta olan bulutların arasından sızan günbatımının mor ışıkları saçlarının üzerine düşerken, kız bir an için çok tutkulu, çok çekici ve sihirli bir denizkızına benzedi.

Utancını bastırmaya çalışan Anne, "Benim deli olduğumu düşünmüş olmalısınız," dedi zorlukla. Böyle aklı başında bir kadının, bu denli çocuksu görünmesi çok ayıptı! O, ne de olsa Bayan Blythe'dı!

"Hayır," dedi kız. "Düşünmedim."

Başka bir şey söylemedi. Sesi soğuk, tavrı biraz iticiydi. Ama gözlerinde bir şey vardı; heyecanlı ama utangaç, sert ama samimi. Bunu gören Anne arkasını dönüp gitmekten vazgeçti. Onun yerine kızın yanına oturdu.

"Haydi, tanışalım," dedi arkadaşlık kurma konusunda onu şimdiye dek hiç hayal kırıklığına uğratmamış olan o tatlı gülümsemesiyle. "Ben, Bayan Blythe ve kumsalın üst tarafındaki küçük, beyaz evde oturuyorum."

"Evet, biliyorum," dedi kız. "Ben de Leslie Moore… Bayan Moore," diye sertçe ekledi.

Anne o kadar şaşırmıştı ki bir an hiçbir şey söyleyemedi. Bu kızın evli olabileceğini hiç düşünmemişti. Evli biri gibi durmuyordu. Üstelik bu kız, ev hanımı olduğunu düşündüğü komşusuydu. Anne kafasını toplamakta biraz güçlük çekti.

"O halde… O halde siz nehrin oradaki gri evde oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, uzun süre önce sizi tebrik etmeye gelmem gerekirdi," dedi kız. Ama gitmediği için herhangi bir bahane sunup özür filan dilemedi.

“Keşke gelseydiniz,” dedi bir şekilde toparlanmayı başaran Anne. “O kadar yakın komşuyuz ki bence arkadaş olmalıyız. Four Winds’in kötü tarafı da bu işte… Etrafta çok fazla insan yok. Onun dışında mükemmel bir yer.”

“Burayı sevdiniz mi?”

“Sevmek mi? Bayıldım! Burası şimdiye dek gördüğüm en güzel yer.”

“Ben çok fazla yer görmedim,” dedi Leslie Moore yavaşça. “Ama buranın hep çok güzel olduğunu düşünmüşümdür. Burayı ben de çok severim.”

Utangaç ama heyecanlı bir ifadeyle konuşuyordu. Anne bu kızın eğer isterse çok güzel şeyler söyleyebileceği izlenimine kapıldı.

“Sık sık kumsala gelirim,” diye ekledi.

“Ben de,” dedi Anne. “Daha önce nasıl karşılaşmadık hayret doğrusu.”

“Muhtemelen siz benden daha erken geliyorsunuzdur. Ben genelde hava kararmak üzereyken gelirim. Özellikle de şimdiki gibi, fırtınanın ardından buraya gelmeye bayılırım. Denizi sakinken çok sevmem. Dalgalı halini daha çok severim.”

“Ben her türlü halini seviyorum,” dedi Anne. “Memleketimdeki Âşıklar Yolu neyse, buradaki deniz de benim için o. Bu gece gözüme çok özgür, çok yabani görünüyor ve sanki benim de içimde bir şeyler özgür kalmış gibi hissettiriyor. O yüzden öyle çılgın gibi dans ediyordum. Elbette birinin beri göreceğini düşünmemiştim. Eğer Bayan Cornelia Bryant beni görmüş olsa yüzüne onay vermeyen bir ifade kondurup, ‘Zavallı Bayan Blythe,’ derdi.”

“Bayan Cornelia’yı tanıyor musunuz?” dedi Leslie gülerek. Enteresan bir gülüşü vardı, bir bebek gibi aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyordu. Anne de güldü.

“Ah, evet. Birkaç kez rüya evime geldi.”

“Rüya evinize mi?”

“Ah, bu Gilbert ile yeni evimize taktığımız saçma bir isim. Aslında sadece kendi aramızda böyle diyoruz ama bir anda ağzımdan kaçıverdi işte.”

“Demek Bayan Russel’ın minik, beyaz evi sizin rüya eviniz?” dedi Leslie merakla. “Benim de bir zamanlar bir rüya evim vardı… Ama o bir saraydı,” dedi tatlı bir gülümsemeyle.

“Ah, bir zamanlar ben de bir saray hayal ederdim,” dedi Anne. “Galiba bütün kızların hayali bu. Ama sonra sekiz odalı evlerden vazgeçip normal

evlere yerleşiyor ve hayallerimizin gerçekleştiğini düşünüyoruz çünkü prensimizle birlikte yaşıyoruz. Gerçi sizin bir sarayınız olabilirmiş çünkü çok güzelsiniz. Bunu söylemek zorundayım: Siz şimdiye dek gördüğüm en güzel insansınız, Bayan Moore."

"Eğer arkadaş olacaksak bana Leslie demelisin," dedi kız garip bir tutkuyla.

"Elbette. Bana da bütün arkadaşlarım Anne der."

Denize bakmaya devam eden Leslie, "Sanırım güzelim," dedi. "Ama güzelliğimden nefret ediyorum. Keşke ben de şu balıkçı köyündeki kızlar gibi kahverengi tenli, sade bir kız olarak doğsaydım. Neyse, Bayan Cornelia hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu ani konu değişimi samimi itiraflara açılabilecek kapının bir anda kapanmasına yol açmıştı.

"O çok tatlı biri, öyle değil mi?" dedi Anne. "Geçen hafta Gilbert ile ikimiz evine, çaya davetliydik. Açık büfe kelimesini daha önce duymuş muydun?"

"Gazetedeki düğün haberlerinde okumuşluğum vardır," dedi Leslie gülümseyerek.

"İşte Bayan Cornelia'nınki de öyleydi. İki sıradan insan için pişirdiği şeylere inanamazsın. Aklına gelebilecek her çeşit turta vardı. Limonlu hâriç. On yıl önce Charlottetown Fuarı'nda yaptığı limonlu turtayla birinci olmuş ve namını kaydetmekten korktuğu için de o günden beri de bir daha limonlu turta pişirmemiş."

"Onu memnun etmeye yetecek kadar turta yiyebildin mi?"

"Yiyemedim. Ama Gilbert bu konuda onun gönlünü kazanmayı başardı. Sana kaç tane turta yediğini söylemeyeceğim ama Bayan Cornelia daha önce hiç bu kadar turta seven bir adam görmediğini itiraf etti. Biliyor musun, ben o kadını seviyorum."

"Ben de," dedi Leslie. "O benim dünyadaki en yakın arkadaşımdır."

Anne içten içe bunun nedenini merak etti çünkü Bayan Cornelia ona hiç Bayan Moore'dan söz etmemişti. Oysa kadın Four Winds'teki herkes hakkında rahatça konuşan biriydi.

Kısa bir sessizliğin ardından arkalarındaki minik su havuzuna vuran ayışığını gösteren Leslie, "Çok güzel değil mi?" diye sordu. "Buraya gelip sadece bu manzarayı gördüğümde bile eve çok mutlu bir şekilde dönerim."

“Kumsaldaki bu ışık ve gölge oyunları gerçekten muhteşem,” diye kızı onayladı Anne. “Minik dikiş odam rıhtıma bakıyor, ben de pencerenin önüne oturup gözlerime büyük bir şölen yaşatıyorum. Renkler ve gölgeler her dakika biçim değiştiriyor.”

“Hiç yalnız hissetmiyor musun?” diye araya girdi Leslie. “Yani… Tek başınayken bile?”

“Hayır, sanırım ben hayatımda hiç yalnız hissetmedim,” diye cevap verdi Anne. “Yalnızken bile bana eşlik eden çok tatlı şeyler vardı; hayallerim, heveslerim ve oyunlarım. Arada sırada sırf onların tadını çıkartmak için tek başıma kalmayı seviyorum. Ama insanlarla eğlenceli vakit geçirebileceğim arkadaşlıkları da çok severim. Ah, beni sık sık görmeye gelir misin? Lütfen gel çünkü eğer beni tanırsan seveceğine inanıyorum,” diye ekledi Anne gülerek.

“Acaba sen beni sever misin?” dedi Leslie ciddi bir ifadeyle. İltifat etmesi için Anne’e yem atmıyordu. Ayışığında gittikçe köpüklenmeye başlayan dalgalara bakıyordu. Gözleri gölgelerle doldu.

“Eminim severim,” dedi Anne. “Beni günbatımında kumsalda dans ederken gördün diye sakın sorumsuz biri olduğumu filan düşünme. Emin ol terbiyeli biriyimdir. Bilirsin, daha yeni evliyim. Kendimi hâlâ bir genç kadın, hatta bir çocuk gibi hissediyorum.”

“Ben on iki yıldır evliyim,” dedi Leslie.

İşte bir sürpriz daha.

“Ama sen benden yaşlı olamazsın!” diye haykırdı Anne. “Herhalde çocukken evlendin.”

“On altı yaşındaydım,” dedi Leslie ve kalkıp yanında duran şapkasıyla ceketini aldı. “Şu an yirmi sekizim. Neyse, artık gitmem gerek.”

“Benim de. Gilbert eve gelmiştir. Fakat bu gece ikimizin de kumsala inmiş olmasına ve tanıştığımıza çok sevindim.”

Leslie bir şey söylemeyince Anne biraz ürperdi. Oysa açıkça bir dostluk teklif etmiş ama hiç de hoş karşılanmamıştı. Sessizce kayalardan tırmanıp tüy gibi yumuşacık otlarla kaplı çimenliğe çıktılar. Otlak, ayışığının altına serilmiş kadife bir halıyı andırıyordu. Araziye vardıklarında Leslie döndü ve “Ben bu yoldan gidiyorum, Bayan Blythe. Bir ara beni görmeye gelin, olur mu?” dedi.

Anne bu davetin yarım ağızla söylendiğini hissetti. Leslie Moore’un onunla laf olsun diye konuştuğu izlenimine kapıldı.

“Gerçekten isterseniz gelirim,” dedi buz gibi bir sesle.

“Ah, isterim… İsterim,” dedi Leslie hevesle. Sanki biri üzerine aniden bir şişe samimiyet dökmüştü.

“O zaman gelirim. İyi geceler… Leslie.”

“İyi geceler, Bayan Blythe.”

Anne eve gidip onları Gilbert’a anlattı.

“Demek kadın Joseph’in soyundan değilmiş?” dedi Gilbert alaylı biçimde.

“Hayır, değilmiş. Ama yine de bir zamanlar öyle olduğunu düşünüyorum. Sonra nedense değişmiş. Buradaki diğer kadınlardan çok farklı olduğu kesin. Mesela onunla yumurta ve tereyağı hakkında konuşamazsın. Bir de onun ikinci bir Bayan Rachel Lynde olduğunu sanmıştım! Sen Dick Moore’u hiç gördün mü, Gilbert?”

“Hayır. Gerçi geçen gün tarlada çalışan birkaç adam gördüm ama hangisinin Moore olduğunu bilmiyorum.”

“Ondan hiç bahsetmedi. Mutsuz olduğundan eminim.”

“Anlattıklarından anladığım kadarıyla evlendiğinde doğru karar verecek yaşta değilmiş ve bir hata yaptığını çok geç fark etmiş. Bu çok sık yaşanır, Anne. İyi bir kadın kendini bundan kurtarabilirdi ama Bayan Moore sanırım pes etmiş ve kendi mutsuzluğunun kurbanı olmuş.”

“Onu tanımadan yargılamayalım bence,” dedi Anne. “Hikâyesinin sıradan olduğuna inanmıyorum. Onunla tanıştığında bunu sen de anlayacaksın, Gilbert. Muhteşem biri, yalnızca güzel olmasını kastetmiyorum. Eşsiz bir ruhu olduğunu hissediyorum. Onun kalbine erişmeyi başaran biri kendisini büyük bir krallıkta bulacaktır. Fakat kadın bir sebeple içine kapanmış, hevesleri asla çiçek açamamış. Baksana yanından ayrıldığımdan beri onu anlamaya, anlatmaya çalışıyorum ama ancak bu kadarcık yol alabildim. Bayan Cornelia ya kim olduğunu, hikâyesinin ne olduğunu soracağım?

LESLIE MOORE'UN HİKÂYESİ

BÖLÜM 11



Serin bir ekim akşamında, minik evinin şöminesi önündeki sallanan sandalyede oturan Bayan Cornelia, “Evet, sekizinci bebek iki hafta önce dünyaya geldi,” dedi. “Bir kız. Fred, oğlan çocuğu beklediği için kızdı tabii. Ama doğruyu söylemek gerekirse çocuk oğlan doğsaydı bu sefer de kız istiyordum diye kızacaktı. Zaten dört kızları, üç oğulları var. Bu yüzden bu bebeğin cinsiyeti neden bu kadar önemli anlayamadım. Bence her erkek gibi huysuzluk edecek bahane arıyordu. Minik, güzel kıyafetleri içinde bebek gerçekten çok tatlı görünüyordu. Siyah gözleri ve çok güzel, minicik elleri var.”

“Gidip görmem -lazım, bebeklere bayılırım,” dedi Anne ve kelimelere dökmesi neredeyse imkânsız olan o değerli hislerini bir tebessümle aktardı.

“Ben kendim için aynı şeyi söylemem ama bebekler gerçekten güzeldir,” diye itiraf etti Bayan Cornelia. “Ama bazıları gereğinden fazla çocuk doğuruyor, inan bana. Mesela Glen’de yaşayan zavallı kuzenim Floranın tam on bir çocuğu var ve kadın resmen onların kölesi durumunda! Kocası üç yıl evvel intihar etti. Erkekler işte!”

“Neden acaba?” dedi Anne şaşırmış halde.

“Bir şeyleri aşamamış ve kendini kuyuya armış. Ne güzel bir kurtuluş! Adam bir zalimdi. Orada ölünce kuyu da mahvoldu tabii. Zavallı Flora o kuyuyu bir daha kullanmayı asla düşünmedi bile! O yüzden başka bir kuyu açtırdı ve bu ona çok pahalıya patladı, üstelik suyu da çok sert. Madem kendini boğacaktın, neden rıhtıma gitmedin? Orası daha derin, öyle değil mi? Böyle adamlara hiç tahammülüm yok. Hatırladığım kadarıyla Four Winds’te sadece iki kişi intihar etmişti. Bir tanesi Frank West’ti… Leslie Moore’un babası. Bu arada Leslie seni hâlâ ziyaret etmedi mi?”

“Hayır, ama birkaç akşam önce onunla kumsalda karşılaşıp biraz sohbet ettik,” dedi Anne ve Bayan Cornelia’nın cevabını merakla bekledi.

Bayan Cornelia başını salladı.

“Buna sevindim canım. Onunla iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm. Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onun çok güzel olduğunu.”

“Ah, elbette. Four Winds’te onun kadar güzel biri yoktur. Saçlarını gördün mü? Açtığında ayaklarına kadar uzanıyor. Ama ben onu nasıl buldun, sevdin mi demek istemiştim?”

“Sanırım izin verseydi onu çok sevebilirdim,” dedi Anne yavaşça.

“Ama izin vermedi… Sana karşı soğuk davranıp aranıza mesafe koydu. Zavallı Leslie! Hayatının nasıl olduğunu bilsen buna hiç şaşırmazdın. Tam bir trajedi… Tam!” dedi kadın.

“Ben de onun hakkında sizden bir şeyler öğrenmeyi umuyordum… Eğer güvenine ihanet etmeden bana onunla ilgili bir şeyler anlatabilirseniz çok iyi olur.”

“Tanrım, Four Winds’teki herkes zavallı Leslie’nin hikâyesini bilir. Ne yaşadığı sır filan değil, çok bariz. Ama nasıl hissettiğini Leslie dışında başka kimse bilmiyor ve Leslie insanlara güvenmez. Sanırım dünyadaki en iyi arkadaşı benim ama bana bile bir kere kendini açmadı. Dick Moore’u hiç gördün mü?”

“Hayır.”

“O zaman her şeyi sana en baştan anlatayım. Söylediğim gibi Leslie’nin babası Frank West’ti. Her erkek gibi o da sert ama zeki biriydi. Çok akıllıydı, zaten başına ne geldiyse bu aklı yüzünden geldi! Üniversiteye başladı ve iki yıl devam etti, sonra sağlığı bozuldu. Westler genelde kolay hastalanırlar. Hastalandıktan sonra Frank de eve dönüp çiftçiliğe başladı. Rıhtımda yaşayan Rose Elliott ile evlendi. Rose, Four Winds’in en güzel kızı olarak tanınırdı… Leslie de annesine çekmiş ama Rose’dan on kat daha güzel ve iyi biridir. Bilirsin Anne, ben hep kadınların birbirlerini kollamaları gerektiğini savunurum. Tanrı biliyor, zaten erkeklerden yeterince çekiyoruz. O yüzden güçlerimizi birleştirmemiz en doğrusu, zaten benim başka kadınlar hakkında ileri geri konuştuğumu duymamışsındır. Ama Rose Elliott için nahoş şeyler söyleyebilirim. Öncelikle o çok şımarık biriydi, inan bana. Tembel, mızmız ve bencildi. Frank’in de işleri iyi gitmediğinden çok fakirlerdi. İki çocukları vardı… Leslie ve Kenneth. Leslie güzelliğini annesinden, zekâsını babasından almıştı ama bir özelliği ebeveynlerine hiç benzemiyordu: Büyükanne West’e çekmişti, o kadın, muhteşem bir ihtiyardı. Leslie çocukken çok dost canlısı ve çok neşeli biriydi, Anne. Herkes onu çok severdi. Babasının gözdesiydi, adam ona çok düşkündü. Eskiden babasına ‘kankam’ derdi. Onun eksiklerini görmezdi…

Adam da bazı açılardan iyi biriydi. Her neyse, Leslie on iki yaşına geldiğinde çok kötü bir şey oldu: Kendisinden dört yaş küçük olan ve çok iyi anlaştığı Kenneth bir gün ahıra saman taşıyan arabanın üzerinden düşüp arabanın tekerleğinin altında ezildi. Bu olay Leslie'nin gözünün önünde gerçekleşti, Anne. Kızcağız çatı katından kardeşini izliyormuş. Olayı görünce öyle bir bağırmış ki -arabayı kullanan adam hayatında hiç böyle bir ses duymadığını söylemişti- İsrafil'in bile kulaklarını çınlatmış diyorlar. Ama bir daha bu konudan hiç bahsetmedi. O olay yaşandığında çatıdan aşağıya bir hızla koşmuş ve minik kardeşinin kanlar içindeki bedenine sarılmış, Anne… Onu kardeşinden zor ayırmışlar… Tanrım, daha fazla konuşamayacağım!"

Bayan Cornelia tatlı, kahverengi gözlerinde biriken yaşları silip bir süre sessizce dikişine devam etti.

"Neyse," dedi kendine gelince. "Kenneth'i rıhtımın oradaki mezarlığa gömdüler ve bir süre sonra Leslie okula geri döndü. O günden sonra da kardeşinin adını bir kez bile zikrettiğini duymadım. Eminim acısı arada sırada alevleniyordur çünkü o zamanlar küçük bir çocuktu ve çocukken açılan yaralar hiç kapanmıyor, Anne. Bir süre sonra yine gülmeye başladı… Dünyanın en güzel gülüşüne sahipti. Artık bunu pek sık yapmıyor."

"Geçen akşam bir defa güldü," dedi Anne. "Çok güzel bir gülüşü var."

"Kenneth'in ölümünden sonra Frank West'in durumu kötüleşmeye başladı. Her ne kadar Leslie onun gözdesi olsa da Kenneth'e de çok düşkündü. Güçten düşmeye başlaması kendisini bile şaşırttı. Adam depresyona girdi. Artık iş yapamıyordu. Bir gün, Leslie on dört yaşındayken, kendini salonun ortasında astı. Bir çengele tutturduğu iple intihar etmiş. Erkek işte! Üstelik o gün evlilik yıldönümleriydi. Ne güzel bir gün seçmiş, değil mi? Ve elbette onu bulan kişi zavallı Leslie oldu. O sabah elinde taze çiçeklerle şarkı söyleyerek salona girdiğinde babasını tavanda asılı bulmuş. Adamın yüzü kömür gibi kapkaraymış. Ah, çok kötüydü, Anne!"

"Ah, ne kadar korkunç!" dedi Anne ürpererek. "Zavallı… Zavallı çocuk!"

"Leslie babasının cenazesinde de Kenneth'inkindeki gibi hiç ağlamadı. Gerçi Rose her ikisine yetecek kadar acıyla inledi. Leslie de yalnızca onu sakinleştirmeye çalıştı. Rose'u herkes gibi ben de sevmiyordum. Ama Leslie çok sabırlıydı. Annesini çok severdi. Leslie ailesine çok düşkündü… Onun gözünde ebeveynleri asla yanlış yapmazdı. Neyse, adamı oğlunun

yanına gömdüler ve Rose da kocasına dev bir mezar taşı yaptırdı. Taş, adamın kendisinden bile büyüktü inan bana! Oysa çiftlik yıllardır ipotekliydi. Rose bu mezar taşını hangi parayla yaptırdı hiçbirimiz anlamadık. Leslie'nin büyükannesi ölmeden önce miras olarak torununa biraz para bırakmıştı, Queens Academy'de bir yıl okusun diye. Leslie öğretmen olacak ve Richmond Üniversitesi'ne gitmek için para biriktirecekti. Babası, kendi yapamadıklarını kızının yapmasını çok istemişti. Leslie hem çok zeki hem de hırslıydı. Queens Academy'ye gidip iki yıllık eğitimi bir yılda tamamlamayı başardı ve Glen Okulu'nda işe başladı. Çok mutlu, çok umut doluydu. Hayattan çok fazla beklentisi vardı. O zamanki haliyle şimdiki halini düşünüyorum da, lanet olsun şu erkeklere diyorum!"

Bayan Cornelia sanki erkeklerin sonunu getirmiş gibi zaferle başını arkaya attı.

"Leslie'nin hayatına o yaz Dick Moore girdi. Babası Abner Moore'un Glen'de bir dükkânı vardı ama Dick denizlere açılmak istiyordu ki bu huyunu da annesinden almıştı. Yazları denize açılır, kışları da babasının yanında çalışırdı. İri yarı, yakışıklı bir adamdı ama ruhu çirkindi. Bir şeyi elde edene kadar çok değer verir, elde ettikten sonra, bütün erkekler gibi, bırakırdı. Gerçi ufak tefek şeylere sinirlenmezdi. Her şey yolunda gittiği sürece genelde neşeli ve anlayışlıydı. Ama çok içerdi. Hatta balıkçı köyündeki bir kızla yaşadığı ilişki hakkında nahoş dedikodular dolaşıyordu ortalıkta. Kısacası adam Leslie'ye uygun biri değildi. Üstelik bir Metodistti! Ama hem kız ona yüz vermediği için hem de kızın güzelliği yüzünden tam anlamıyla çılgına dönmüştü. Onunla evleneceğine yemin etti ve evlendi de!"

"Nasıl oldu bu?"

"Ah, çok adi bir şekilde oldu! Bu yüzden Rose West'i asla affetmeyeceğim. West çiftliği Abner Moore'a ipotekliymiş ve ödemenin günü geçeli birkaç yıl olmuş, bunun üzerine Dick, Bayan West'e giderek eğer Leslie onunla evlenmezse babasının çiftliğe el koymasını sağlayacağını söylemiş." Rose da evlerinden atılmamaları için Leslie'ye Dick ile evlenmeyi kabul etmesi için yalvardı yakardı. Gelin geldiği evi terk etmek zorunda kalırsa çok üzüleceğini söyledi. Tamam, onu da anlıyorum. Bu borçlar onu fazlasıyla yıpratmıştır belki ama yine de insan kendi evladını böyle bir şey için nasıl kurban eder? Bu, büyük bir bencillik. O, öyle bencil biriydi işte. Leslie de ona karşı koyamadı. Annesini o kadar çok

seviyordu ki onun acısını dindirmek için her şeyi yapardı. Dick Moore ile evlendi. O zaman hiçbirimiz bunun nedenini anlamamıştık ama annesinin yaptıklarını öğrenmem çok uzun sürmedi. Gerçi bu ani evlilik tuhafıma gitmişti. Leslie böyle bir evlilik yapacak biri değildi. Üstelik her ne kadar yakışıklı ve çekici de olsa da onun Dick Moore gibi birinden hoşlanmayacağının da farkındaydım. Düğün bile yapmadılar. Rose benden nikâha katılmamı istedi. Ben de katıldım ama bunu yaptığıma pişman oldum. Leslie'yi kardeşinin ve babasının cenazesinde görmüştüm… O nikâh töreninde de kız bu sefer sanki kendi cenazesine gelmiş gibiydi. Ama Rose neşeyle gülümsüyordu, inan bana! Leslie ile Dick, Westlerin çiftliğine yerleştiler. Rose, sevgili kızından ayrılmaya katlanamazmış! Kışı o çiftlikte geçirdiler. Baharda Rose zatüreye yakalandı ve öldü… Tam bir sene sonra! Leslie zaten çok üzgündü, annesinin ölümüyle iyice sarsıldı. Sevgiyi hak etmeyen insanların el üstünde tutulup, kıymetli insanların hak ettikleri sevgiyi yaşamamaları çok büyük bir haksızlık, değil mi? Dick de, bütün erkekler gibi, evlilik hayatından sıkıldı. Sürekli evden uzaklara gidiyor ve günlerce gelmiyordu. Güya akrabalarını ziyaret etmek için Nova Scotia'ya gitti… Babası oralıydı… Ve oradan Leslie'ye bir mektup yazıp kuzeni George Moore ile Havana'ya gideceklerini söyledi. Gidecekleri geminin adı Four Sisters'tı ve seyahatleri dokuz hafta sürecekti. Bu haber herhalde Leslie'yi çok rahatlatmıştır. Ama tabii tek kelime bile söylemedi. İlk evlendiği günden beri hep böyleydi… Soğuk, gururlu ve mesafeli. Ben mesafeleri tanımam, inan bana! O yüzden her şeye rağmen Leslie'yi hiç bırakmadım."

"Bana sizin en iyi arkadaşınız olduğunu söyledi," dedi Anne.

"Öyle mi?" diye haykırdı kadın neşeyle. "Bunu duyduğuma çok sevindim çünkü bazen beni çevresinde görmekten hoşnut olup olmadığını gerçekten merak ediyorum… Gerçi bu onun yüzünden değil tabii. Ona kendini açmazsan sana tek kelime bile anlatmaz. Ah, zavallı kız! Dick Moore'u neredeyse hiç tanımam ama bazen onu bıçakladığımı hayal ediyorum."

Bayan Cornelia gözyaşlarını sildi ve içindekileri dökmenin verdiği rahatlıkla hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

"Neyse, Leslie orada bir başına kaldı. Dick gitmeden önce hasadı toplamıştı, ihtiyar Abner çiftliğe göz kulak oldu. Yaz bitti ama Four Sisters geri dönmedi. Nova Scotia'daki Moorelar gemiyi araştırınca aracın Havana'ya gidip kargosunu bıraktığını ve yeni bir kargo daha yükleyip

memlekete doğru yola çıktığını öğrendiler. Başka da bir şey bulamadılar. İnsanlar bir süre sonra Dick Moore'un öldüğünü konuşmaya başladı. Herkes onun öldüğüne inanıyordu çünkü aradan yıllar geçmesine rağmen geri dönmemişti. Leslie onun öldüğüne hiç inanmadı ve haklı çıktı. Ertesi yaz Kaptan Jim de Havana'ya gitti, yani kaptanlığı bırakmadan önce. O da her erkek gibi başkalarının işine burnunu sokmaya bayıldığından etrafta sorup soruşturmuş. Denizcilerin kaldığı yerlere gitmiş, Four Sisters mürettebatı hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmış. Keşke eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmeseymiş! Neyse, oradan oraya dolaşırken Dick Moore ile karşılaşmış. Adamın uzun sakalına rağmen onu tanımış. Ama emin olmak için sakalını kestirmiş. Sonra da bu adamın Dick Moore olduğundan yüzde yüz emin olmuş. Evet, o adam fiziken Dick Moore'muş ama kim olduğunu hatırlamıyormuş! Aklını, ruhunu kaybetmiş! Bana göre ruhu zaten hiç yoktu ya, neyse…"

"Ona ne olmuş?"

"Hiç kimse tam olarak bilmiyor, barınaktakiler onu bir yıl önce kapının önünde yatarken bulmuşlar. Korkunç bir durumdaymış. Kendinden geçene kadar dayak yemiş. Bir sarhoşun onu bu hale getirdiğini düşünmüşler, muhtemelen de haklılarmış. Onu yanlarına almışlar, yaşayacağını sanmıyorlarmış. Ama yaşamış ve iyileştiğinde bir çocuktan farkı yokmuş. Ne hafızası ne de mantığı kalmış. İsmini bile söyleyemiyor, sadece birkaç basit kelime konuşabiliyormuş. Üzerinde, *Sevgili Dick* ile başlayıp, *Leslie* imzasıyla biten bir mektup bulmuşlar ama zarfı kaybolduğu için adresini tespit edememişler. Orada kalmasına izin vermişler, oyalansın diye ufak tefek işler vermişler. Kaptan Jim de onu sonunda orada bulmuş işte. Onu eve getirdi… Bunun çok gereksiz olduğunu düşünmüşümdür ama herhalde başka bir şey de yapamazdı. Belki de Dick evine dönüp eski çevresini ve tanıdık yüzleri görürse hafızası geri gelir diye düşünmüştür. Ama buraya gelmesinin hiçbir etkisi olmadı. Adam o günden beri dere boyundaki evinde yaşıyor. Çocuk gibi, zararsız ama tek başına bırakılırsa kaçabilir. İşte Leslie on bir yıldır bu yükle yaşıyor, hem de tek başına. İhtiyar Abner Moore oğlu eve döndükten kısa süre sonra öldü. Ölümden sonra iflas ettiği ortaya çıktı. Nihayetinde Leslie ile Dick'in elinde avucunda tek kalan şey o eski West çiftliği oldu. Leslie, çiftliği John Ward'a kiraladı. Tek geçim kaynağı da aldığı bu kira parası. Bazen yazları yanına kiracı alır. Ama ziyaretçilerin çoğu otellerin ve yazlık evlerin bulunduğu rıhtımın diğer tarafını tercih ediyor. Leslie'nin evi denize girilen kıyıdan çok uzakta kalıyor. On bir

yıldır Dick'e bakıyor, onu bir an olsun yalnız bırakmadı… Hayatını ona adadı. Oysa bir zamanlar ne güzel hayalleri ve umutları vardı! Anne, canım, Leslie'nin hayatının nasıl olduğunu artık herhalde tahmin edebilirsin… O güzelliğine, o zekâsına ve o iyiliğine rağmen hem de. Yaşayan bir ölüden farksız."

"Zavallı… Zavallı!" dedi yine Anne. Kendi mutluluğundan utandığını hissetti. Bir başkası bu kadar acı çekerken onun bu kadar mutlu olmaya ne hakkı vardı?

"Leslie ile karşılaştığın akşam nasıl davrandı? Sana ne anlattı?" diye sordu Bayan Cornelia.

Anne'in söylediklerini dikkatle dinleyip başını salladı.

"Onun soğuk ve sert biri olduğunu sanmışsın, Anne. Ama inan bana sana çok samimi davranmış. Senin çok güçlü biri olduğunu düşünmüş demek ki. Buna çok sevindim çünkü sen ona yardım edebilirsin. Zaten bu eve genç bir çiftin taşınacağını duyduğumda çok mutlu oldum çünkü Leslie'ye arkadaş gelecekti. Özellikle de senin gibi Joseph soyundan olan birisini görmek beni çok mutlu etti. Onunla arkadaş olacaksın, değil mi Anne?"

"Eğer izin verirse elbette," dedi Anne bütün o tatlı içtenliğiyle.

"Hayır, o izin verse de vermese de ol. Arada sırada sert davranışlarını umursama. Hayatın ona neler yaşattığını hatırla… Hem bence Dick Moore gibi insanlar hep var olacaklardır. Adam eve döndüğünden beri nasıl da şişmanladı, görmelisin. Eskiden çok zayıftı. Onunla arkadaş ol… Sen bunu yaparsın… Bunu ancak senin gibi sağlam ruhlar becerebilir. Ama ona karşı çok alıngan olma, seni yanında istemiyormuş gibi yaparsa da aklına çok takma. Bazı kadınların Dick'den çekindiklerini biliyor… Adam onları ürkütüyormuş, öyle söylüyorlar. Sen elinden geldiğince onu ziyaret et. Leslie dışarıya fazla çıkmaz, Dick maazallah evi filan yakabilir. Leslie sadece akşamları Dick uyurken özgür kalıyor. Adam hep erken yatar ve sabaha kadar ölü gibi uyur. Herhalde o yüzden kumsalda denk geldiniz. Sık sık oraya gider."

"Onun için elimden geleni yapacağım," dedi Anne. Kazları güderken gördüğü ilk günden beri Leslie Moore'un kim olduğunu merak eden Anne'in ilgisi, Bayan Cornelia'nın anlattıklarıyla iyice perçinlenmişti. Kızın güzelliği, hüznü ve yalnızlığı Anne'i garip bir şekilde etkilemişti. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştı. Anne'in arkadaşları da kendisi

gibi sıradan bir insanın yaşadıklarını yaşayan, neşeli ve hayalleri olan kızlardı. Leslie Moore trajik yaşamı ve yorgun bir kadın olmasına rağmen hâlâ büyüleyici olan güzelliğiyle onlardan ayrılıyordu. Anne kadının ruhundaki o yalnız krallığa girmenin bir yolunu bulacak ve onu kendisini mahkûm ettiği o zalim zindandan kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

Yeterince ikna olmamış Bayan Cornelia, "Ayrıca, Leslie kiliseye çok sık gitmez. Methodist değil elbette, sadece yanında Dick ile kiliseye gidemiyor. Gerçi adam aklı yerindeyken de dinine bağlı biri değildi ya, neyse. Kısacası, Anne, Leslie'nin kiliseye gitmemesi seni yanıltmasın. O, sadık bir Presbiteryandır," diye ekledi.

LESLIE'NİN ZİYARETİ

BÖLÜM 12



Leslie buz gibi bir ekim gecesi, ayışığı rıhtımın üzerine ince bir şerit gibi kıvrılıp, etrafa gümüşi ışıklarını saçarken rüya eve ziyarete geldi. Kapıyı Gilbert açınca geldiğine pişman olmuş gibi göründü ama Anne koşarak kapıya gelip onu içeriye buyur etti.

"Gelmek için bu geceyi seçmene çok sevindim," dedi neşeyle. "Bugün fazladan yemek yapmıştım ve bitirmek için birinin bize eşlik etmesi çok iyi olur. Ateşin başında hem bir şeyler yer hem de birbirimize hikâyeler anlatırız. Belki Kaptan Jim de uğrar. Bu gece onun gecesi."

"Hayır, Kaptan Jim bizim evde," dedi Leslie. "Buraya gelmemi… O… O istedi," diye de ekledi.

"O zaman onu görünce kendisine teşekkür edeyim," dedi Anne ve şöminenin yanına sandalye çekti.

"Yok, o istedi derken ben gelmek istemedim demiyorum," dedi yanakları kızaran Leslie. "Ben de gelmeyi çok istiyordum ama evden çıkmam her zaman kolay olmuyor."

"Elbette, Bay Moore'u yalnız bırakamıyorsundur," dedi Anne anlayışlı bir sesle. Dick Moore'un hikâyesini bildiğini göstermek için adamdan bahsetmesinin doğru olacağına düşünmüş, bu konunun bahsinden sakınmanın hiçbir anlamı olmayacağına karar vermişti. Leslie'nin gerginliği aniden kaybolunca, bu kararının ne kadar doğru olduğunu anladı. Belli ki o da Anne'in kendisi hakkında neler bildiğini merak ediyordu. Açıklama yapmak zorunda kalmayacağını anlayınca epey rahatladı. Şapkasını ve ceketini almalarına izin verip Magog'un yanındaki büyük sandalyeye kıvrıldı. Beyaz tenine uyan kıpkırmızı, şık ve özenli bir elbise giymişti. Güzel saçları şömine alevinde altın gibi parlıyordu. Deniz mavisi gözleri neşe ve kahkaha doluydu. Bir an için bu rüya evin etkisi altında kendisini yine bir genç gibi hissetmişti… Geçmişini ve acılarını unutan bir genç gibi. Bu küçük evin her bir köşesine sinmiş olan sevgi onu da etkilemişti. Yaşıtı olan bu iki sağlıklı, mutlu gencin arkadaşlığından yayılan sihirli bir enerji hissetti. Şu an Kaptan Jim ve Bayan Cornelia onu görseler çok şaşırırlardı,

hatta Anne bile kumsalda karşılaştığı o mesafeli ve soğuk kızın, heyecanlı ve sohbete aç bir ruh misali onları hevesle dinleyen bu kızla aynı kişi olduğuna inanamıyordu. Leslie pencerelerin arasındaki kitap raflarına heyecanla baktı.

"Kütüphanemiz pek kalabalık sayılmaz," dedi Anne. "Ama içindeki her kitap birer dosttur. Yıllarca oradan buradan topladığımız kitaplar bunlar. Birini okumadan asla yeni bir kitap almayız ve tabii bu kitapları hep Joseph soyuna ait birilerinden alırız."

Leslie güldü… Kaybolan yıllarla birlikte bu minik evdeki tüm neşeyi sihirli bir şekilde yansıtan çok güzel bir gülüştü.

"Benim de babamdan kalma birkaç kitabım var ama çok değil," dedi. "Hepsini ezberleyene dek okudum. Çok fazla kitap almam. Glen'deki dükkânın orada bir değişim kütüphanesi var ama eminim kitapları seçenler onların Joseph soyundan birilerine ait olup olmadığını bilmiyordur… Ya da umursamıyordur. Oradan aldığım kitapların neredeyse hiçbirini sevmediğim için artık almıyorum."

"Umarım bizim kitaplarımızı kendi kitaplarınmış gibi görürsün," dedi Anne. "İstediğini seçebilirsin."

"Önüme öyle bir şölen sofrası kurdun ki yakında beni şişmanlatacaksın," dedi Leslie neşeyle. Derken saat onu vurdu ve Leslie istemeyerek de olsa gitmek için ayağa kalktı.

"Gitmem gerek. Saatin bu kadar geç olduğunu hiç fark etmemişim. Kaptan Jim hep bir saat ziyaret çok da uzun bir süre sayılmaz der ama ben iki saat kaldım ve ah, inanın bana çok keyif aldım," dedi dürüstçe.

"Sık sık gel," dedi Anne ile Gilbert. İkisi de ayağa kalkıp ateşin başında yan yana durdular. Leslie onlara baktı… Genç, umut dolu ve mutlulardı. Onun özlediği ve sonsuza dek daima özleyeceği her şeye sahiplerdi. Birden gözlerindeki ışık söndü; yine o kederli, mesafeli, hatta neredeyse soğuk kadın geri gelmişti.

Anne serin ve ıslak gecenin gölgesinde kaybolana dek Leslie'nin arkasından baktı. Sonra yavaşça kendi minik yuvasının sıcaklığına geri döndü.

"Çok güzel biri değil mi, Gilbert? Saçları beni büyülüyor. Bayan Cornelia saçlarının salıkken ayaklarına değdiğini söyledi. Ruby Gillis'in de çok güzel saçları vardı… Ama Leslie'ninkiler canlı ve her bir teli altın bir sicim gibi."

“Çok güzel,” dedi Gilbert tüm içtenliğiyle. Anne bunu duyunca, ‘Keşke bu kadar içtenlikle söylemeseydi,’ diye düşünmekten kendini alamadı.

“Gilbert, saçlarım Leslie’ninkiler gibi olsa beni daha mı çok beğenirdin?” diye sordu haylaz bir edayla.

“Saçlarının başka bir renkte olmasını istemem,” dedi Gilbert ve bir iki ikna edici iltifatta daha bulundu.

“Eğer kızıl saçlı olmasaydın o zaman Anne olmazdın. O süt beyazı tenine sıcaklık veren, külrengi gözlerini öne çıkartan kızıl saçların… Kraliçe Anne, inan bana sarı saç sana hiç yakışmazdı ve evet sen benim kraliçemsin. Yüreğimin, hayatımın ve yuvamın kraliçesisin.”

“O zaman Leslie’ye dilediğin kadar hayran olabilirsin,” dedi Anne şakayla karışık bir tavırla.

ÜRKÜTÜCÜ BİR AKŞAM

BÖLÜM 13



Anne, bir hafta sonra bir akşam vakti dere boyundaki eve uğramak istedi. Körfezden başlayıp rıhtıma kadar uzanan puslu hava, çimenlikler ve vadilerin üstünü örtüyor, sonbahar çayırlarının üzerinde dalgalanıyordu. Bu puslu akşamda deniz âdeta hıçkırarak ağlıyordu. Anne'e bu yönünü ilk defa gösteren Four Winds, şu anda esrarengiz ama büyüleyici bir etkiye sahipti. Anne, bu etki altında kendisini biraz yalnız hissetti. Charlottetown'daki bir toplantıya katılmaya giden Gilbert, ancak yarın dönecekti. Anne kız arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi özlemişti. Kaptan Jim ve Bayan Cornelia iyi dostlardı elbette ama kimi zaman gençlerin, gençlere ihtiyacı vardı.

"Keşke Diana, Phil, Pris ya da Stella burada olsaydı da biraz sohbet etseydik," dedi kendi kendine. "Ne güzel olurdu! Bu gece çok ürkütücü. Eğer şu korkunç sis dağılsaydı eminim rıhtımdaki gemiler, güvertelerindeki sıkıntıdan patlamış mürettebatla birlikte açık denize yelken açardı. Bu sisin içinde sanki sayısız gizem saklıymış gibi hissediyorum… Sanki Four Winds'te yaşamış onca insan, ince bir tül perdenin ardından gizlice bana bakıyor gibi. Bu güzel evde yaşamış tüm ölü kadınlar yeniden burayı ziyaret etmek isteseler tam da böyle bir geceyi seçerlerdi herhalde. Eğer burada biraz daha durursam Gilbert'ın karşımda duran şu sandalyesinde onlardan birini göreceğim. Bu gece bu ev pek huzurlu değil. Gog ile Magog bile kulaklarını dikmiş, merdivenlerden inen görünmez misafirlerin ayak seslerini dinliyor gibiler. Tıpkı yıllar önce Hayaletli Ormanda yaptığım gibi, kendi hayallerimle kendimi daha fazla korkutmadan gidip Leslie'yi göreyim. Rüya evimi de eski ziyaretçileriyle baş başa bırakayım. Şöminedeki ateş benim yerime onları karşılar… Ben geri dönmeden önce hepsi evden gider, küçük evim bir kez daha benim huzurlu yuvama dönüşür. Ah, bu gece bu evin geçmişle bir köprü kurduğundan öyle eminim ki!"

Düşündüklerine kendisi de gülmeye başlayan Anne, yine de içinde bir korkuyla Gog ile Magog'u öpüp yola çıktı ve sisli havada âdeta yok oldu. Evden çıkmadan önce koltuk altına Leslie için birkaç dergi sıkıştırmıştı.

“Leslie kitaplara, dergilere bayılır,” demişti Bayan Cornelia ona. “Ama doğru dürüst gördüğü bile yok. Onları almaya parası yetmiyor çünkü. O gerçekten çok zavallı bir kız, Anne. Çiftlikten aldığı kira parasıyla bunca yıldır nasıl geçindiğini bir türlü anlamıyorum doğrusu. Bir kere bile yoksulluktan şikâyet etmez ama ben yoksul olduğunu biliyorum. Hayatı boyunca da öyleydi. Gerçi özgür ve hırslı bir kızken bu konuyu hiç umursamazdı ama artık öyle değil, inan bana. Seninle geçirdiği akşam çok neşeliydi, bu beni çok mutlu etti. Kaptan Jim ona zorla şapkasını ve kabanını giydirip, neredeyse arkasından iterek evden çıkartmış. Eğer kısa zamanda sen de onu ziyaret etmezsen Dick’in varlığından rahatsız olduğunu sanıp yine kabuğuna çekilir. Dick, koca bir bebek gibidir, zararsızdır. Ama o aptal tebessümü ve garip kahkahası pek çok insanın sinirini bozuyor. Çok şükür ki ben sinirli biri değilim. Üstelik şu anki Dick Moore’u eski hâlinden daha çok seviyorum. Ama bu bazı şeyleri değiştirmiyor elbette. Bir keresinde Leslie’nin ev temizliğine yardıma gitmiştim. Çörek kızartıyordum. Dick her zamanki gibi gelip bir tane almak istedi. Ama kızartma tavasından yeni çıkarttığım en sıcak çöreğe uzandı, eli yandı. Eli yanınca çöreği elinden enseme doğru fırlattı. Sonra da kahkahalar atmaya başladı. İnan bana Anne, o an o tavayla kafasına vurmak istedim.”

Karanlıkta yürüyen Anne, kadının bu anlattıklarını hatırlayınca gülümsedi. Ama o gece gülümsemek bile tuhaf hissettiriyordu. Söğütlerin arasındaki eve ulaştığında Anne nihayet kendini toparlamıştı. Her şey çok sessizdi. Evin ön kısmı karanlık ve terk edilmişe benziyordu, Anne de yan kapıya doğru yürüdü. Bu kapı oturma odasına çıkan verandaya açılıyordu. Orada sessizce bekledi.

Kapı açıktı. Leslie loş odadaki masanın başına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Sanki ruhu parçalanıyormuş gibi acı dolu hıçkırıklarla ağlıyordu. Yanında, kafasını kızın kucağına koymuş, sevgi dolu gözlerle ona bakan siyah bir köpek vardı. Anne üzülerek geri çekildi. Onu rahatsız etmemeliydi. Yüreği sızladı. Şimdi içeriye girerse aralarında oluşabilecek dostluğun kapıları sonsuza dek kapanabilirdi. İçinden bir ses Anne’e, bu hüzünlü ve gururlu kızın, acısına beklenmedik bir şekilde şahit olan birini asla affetmeyeceğini fısıldadı.

Anne sessizce verandadan aşağıya indi ve bahçeye doğru yürüdü. Biraz ilerleyince loş bir ışık gördü ve bazı sesler duydu. Bahçe kapısında iki adamla karşılaştı… Elinde fenerle Kaptan Jim ve Dick Moore olduğunu sandığı bir başkası. İri yarı, geniş ve yuvarlak yüzlü, kırmızı suratlı, gözleri

boş bakan bir adamdı bu. Bu loş ışıkta bile Anne, adamın gözlerinde tuhaf bir şey olduğunu sezmişti.

"Siz misiniz, Bayan Blythe?" dedi Kaptan Jim. "Böyle bir gecede tek başınıza dolaşmamalısınız, bu sisli havada kaybolabilirsiniz. Dick'i evine götürene dek beni bekleyin, fenerle yolda size eşlik ederim. Dr. Blythe'ın eve dönüp sizi tek başınıza bu siste yürürken bulmasını istemem doğrusu. Kırk yıl önce bir kadın bunu yapmıştı."

Kaptan Jim geri geldiğinde, "Demek Leslie'yi görmeye geldiniz?" diye sordu.

"İçeriye girmedim," dedi Anne ve gördüklerini adama anlattı. Kaptan Jim derin bir iç çekti.

"Zavallı… Zavallı! Çok sık ağlamaz, Bayan Blythe… Çok güçlü biridir. Ağlıyorsa kendisini çok kötü hissediyor demektir. Böyle bir gece ruhu hüzün dolu kadınların yüreğini kabartır. Böyle gecelerde hepimiz hüzünlerimizi ya da korkularımızı hatırlarız."

"Gece ruhlarla dolu," dedi Anne ürpererek. "Ben de bu yüzden gelmiştim aslında… Bir insan eli tutup, bir insan sesi duymak istemiştim." Kısa bir sessizliğin ardından, "Bu gece etrafta bir sürü insanüstü varlık var sanki. Benim güzel evim bile onlarla dolu. Onlar beni evden kovunca ben de kendim gibi insanlarla vakit geçireyim diye düşündüm," dedi.

"Gerçi içeriye girmemekle iyi yapmışsınız, Bayan Blythe. Leslie bundan hoşlanmazdı. Eğer sizinle karşılaşmasaydım ben de Dick ile içeriye girerdim ve bu da hiç hoşuna gitmezdi. Dick bütün gün benimleydi. Leslie'ye az da olsa yardımcı olabilmek için onu mümkün olduğunca yanıma alıp oyalıyorum."

"Adamın gözlerinde sizce de garip bir şey yok mu?" diye sordu Anne.

"Fark ettiniz mi? Evet, biri mavi diğeri ela. Babasının da öyleydi. Bu Moorelara has bir özellik. Zaten onu o barakada ilk gördüğümde, Dick Moore olduğunu bu sayede anlamıştım. O kadar şişman ve uzun sakallıydı ki gözleri böyle olmasa onu asla tanıyamazdım. Sanırım onu bulup eve getiren kişinin ben olduğumu biliyorsunuzdur. Gerçi Bayan Cornelia bana hep bunu yapmamalıydın der ama ben onunla aynı fikirde değilim. Doğru olanı yaptım. Yapabileceğim tek şey de buydu. Bu konuda hiç tereddüt etmedim. Fakat ihtiyar yüreğim Leslie için çok üzülüyor. Daha yirmi sekiz yaşında ama seksenine gelmiş kadınlardan bile daha çok çekti."

Bir süre sessizce yürüdüler. Anne bir anda, “Kaptan Jim, ben elimde fenerle yürümeyi hiç sevmem çünkü beni fenerin ışığında gizlice izleyen, kötü yaratıklar olduğunu hissederim. Sanki hepsi de bana düşmanca gözlerle bakıyormuş gibi gelir. Çocukluğumdan beri hep böyle hissederim. Sebebi ne olabilir sizce? Karanlıktayken hiç böyle hissetmiyorum… Etrafım kapkaranlıkken yani. Hiç korkmuyorum,” dedi.

“Benim de içimde böyle bir his var,” diye itiraf etti Kaptan Jim. “Sanırım karanlık bize yakın bir dost gibi geliyor. Ama aydınlatınca onu kendimizden uzaklaştırıyoruz… Kısacası fener ışığıyla karanlıkla aramıza mesafe koymuş oluyoruz. O zaman da karanlık düşmanımız oluyor. Neyse ki sis dağılmaya başladı hissettiyseniz, batıdan ılık bir rüzgâr da esiyor. Eve vardığınızda yıldızlar tekrar görünecek.”

Yıldızlar gökyüzünde belirmişti. Anne rüya evine yeniden girdiğinde şöminedeki kızıl korlar hâlâ parlıyordu ve evdeki hayaletler çoktan gitmişti.

KASIM GÜNLERİ

BÖLÜM 14



Four Winds Rıhtımı'nın kumsalında haftalardır ışıldayan muhteşem renkler artık yerini sonbahar tepelerinden vuran mat mavi, tatlı bir renge bırakmıştı. Artık yeşil araziler ve kumsal sisli yağmurları ağırlıyordu. Deniz, sert esen rüzgârların uğultusuyla melankolik ve kasvetli bir hale bürünüyor, Anne bazen geceleri aniden uyanıp kuzey kıyısına gitmekte olan gemilerin girdaplara yakalanmadan, güvenle gidecekleri yere varmaları için dua ediyordu.

"Kasımda bazen ilkbahar bir daha hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyorum," diye iç çekti boynu bükük, donmuş çiçeklerine bakarak. Okul müdürünün eşinin neşeli bahçesi şu an çok ıssız bir yere dönüşmüş, Lombardiya çiçekleri ve huş ağaçlarının dalları, Kaptan Jim'in tabiriyle çırılçıplak kalmıştı. Fakat evin arkasındaki köknar ormanı her daim yemyeşildi. Hatta kasım ve aralık aylarında bile güneş ışığı, tıpkı yazın rıhtımda olduğu gibi, dallar üzerinde neşeyle dans ederdi. Körfez o kadar mavi ve yumuşaktı ki sanki fırtına ve rüzgârdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Anne ile Gilbert pek çok sonbahar gecesini deniz fenerinde geçirdi. Orası daima neşeli bir yerdi. Doğu rüzgârı uğuldayarak eserken, deniz gri ve hararetli olsa bile sanki fenerin etrafı hep güneş ışığıyla parlıyor gibi gelirdi. Belki de bunun nedeni First Mate'in altın sarısı renkte tüylere sahip olmasıydı. Kedi o kadar iriydi ki insan onu görünce güneşi gördüğünü sanırdı. Hayvan, Kaptan Jim'in şöminesi başında akıp giden kahkaha dolu sohbetlere, daima tatlı mırıltısıyla eşlik ederdi. Kaptan Jim ile Gilbert kediler ya da krallardan çok daha önemli konular hakkında uzun uzun konuşur, tartışırlardı.

"Her ne kadar hepsini çözemeyeceğimi bilsem de tüm sorunlarla uğraşmak istiyorum," dedi Kaptan Jim. "Babam anlamadığımız konular hakkında asla konuşmamamız gerektiğini söylerdi ama Doktor, eğer o konular hakkında konuşmazsak geriye konuşacak ne kalır ki? Bence Tanrılar bizi dinlediklerinde gülüyordur. Bizler sadece insanız, kendimizi

Tanrı sanarak iyiyle kötüyü ayırt edebileceğimizi iddia etmiyoruz. Kendi aramızda yaptığımız bu tartışmaların sanırım kimseye bir zararı dokunmaz, o yüzden haydi biz konuşmaya devam edelim. O akşam neden bu akşam olmasın, Doktor?"

Onlar konuşurken Anne de ya onları dinler ya da hayaller kurardı. Bazen Leslie de fenere gelir ve Anne ile alacakaranlıkta dışarıya çıkıp kayalıklara oturur, gece karanlığı çöküp ateş başındaki neşeli saatler onları geri çağırana dek birlikte gezerlerdi. Sonra Kaptan Jim onlara çay yapar ve:

"*Karaların ve denizlerin masalları*,

Dışarıdaki unutulmuş dünyanın hikâyeleri,

Bundan daha ilgi çekici ne olabilir ki?" derdi.

Leslie deniz fenerindeki bu sohbetlerden her zaman keyif alır ve o güzel kahkahasıyla bir çiçek gibi açarak ya sohbete dahil olur ya ışıl ışıl gözlerle ve sessizce konuşulanları dinlerdi. Leslie'nin dahil olduğu sohbetler kendine has bir güzelliğe sahip olduğundan, o gelemediğinde diğerleri onu özlerdi. Leslie konuşmadığında bile sanki diğerlerine ilham verirdi. Kaptan Jim hikâyelerini daha güzel anlatır, Gilbert görüşlerini daha hızlı açıklar, onun kişiliğinden çok etkilenen Anne de hayal gücünden doğan tatlı fikirleri teker teker ifade ederdi.

Anne, "Bu kız, Four Winds'ten çok daha gelişmiş yerlerde yaşamak, hatta oralarda öncü olmak için doğmuş. Hem sosyal hem de entelektüel anlamda," dedi Gilbert'a bir gece eve yürürlerken. "Kabiliyetleri burada ziyan oluyor… Resmen harcanıyor".

"Geçen gece Kaptan Jim ile tartıştığımız konuda onu dinlemedin mi? Yaratıcının kendi yarattığı kâinatı dilediği gibi yönettiği sonucuna varmıştık, yani bu da 'ziyan olmak' diye bir kavramın mümkün olmadığı anlamına geliyor. Kişi, bilerek ve isteyerek kendi hayatını 'ziyan ediyor'… Leslie Moore için de bu böyle. Hatta bazıları, Redmond mezunu bir doktor olarak benim de Four Winds gibi kıyada köşede kalmış bir kasabada hayatımı 'ziyan ettiğimi' düşünüyor olabilir."

"Gilbert!"

"Eğer şu an Roy Gardner ile evli olsaydın," diye acımasızca devam etti Gilbert, "sen de Four Winds'ten çok daha iyi yerlerde hem sosyal hem de entelektüel anlamda zengin bir hayat yaşar, bir öncü olabilirdin."

"Gilbert Blythe!"

"Fakat ona bir zamanlar âşıktın, Anne."

“Gilbert, düşüncesiz ve zalimce sözler söylüyorsun… Bayan Cornelia’nın dediği gibi, siz erkekler hep aynısınız. Ben ona asla âşık olmadım. Sadece olduğumu hayal ettim, sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Ayrıca bir sarayda kraliçe olmaktansa ikimize ait aşk dolu rüya evimizde mutluluk içinde yaşamayı tercih edeceğimi de biliyorsun.”

Gilbert buna kelimelerle cevap vermedi. Fakat o an ikisi de zavallı Leslie’nin yaşadığı yerin ne bir saray ne de rüyalarındaki ev gibi olduğu gerçeğini unutuyordu.

Ay, arkalarında bıraktıkları hüzünlü ve karanlık denizin üzerinde yükselmeye başladı. Henüz ışığı rıhtıma ulaşmamıştı. Rıhtımdaki koylar hâlâ loş ışıkta birer mücevher gibi parlayan gölgelerle doluydu.

“Evlerin ışıkları karanlıkta nasıl da parlıyor!” dedi Anne. “Rıhtımdaki şu hat tıpkı bir kolye gibi! Glen’e giden yolun güzelliğine bak! Ah, işte Gilbert bizimki de orada. İyi ki şömineyi söndürmemişiz. Karanlık bir eve girmekten nefret ediyorum. Bak, bizim evin ışıkları Gilbert! Onları görmek çok güzel, değil mi?”

“Dünyadaki milyonlarca evden biri, ama Anne… O ev bizim… Bizim evimiz. İnsanın bir evi ve çok tatlı, kızıl saçlı bir eşi olunca hayattan daha ne ister ki?”

“Tek bir şey daha isteyebilir,” diye neşeyle fısıldadı Anne. “Ah, Gilbert galiba ben ilkbaharı bekleyemeyeceğim!”

FOUR WINDS'TE NOEL

BÖLÜM 15



Anne ile Gilbert ilk başta Noel için Avonlea'ye gitmeyi düşündüler ama sonra Four Winds'te kalmaya karar verdiler. "İlk Noel'imizi birlikte, kendi evimizde geçirmek istiyorum," dedi Anne.

O yüzden Marilla, Bayan Rachel Lynde ve ikizler Four Winds'e geldi. Marilla dünyayı fethetmiş bir kadın gibi görünüyordu. Oysa daha önce evden yüz kilometre ötesine geçmemiş ve Green Gables dışında başka hiçbir yerde Noel'i kutlamamıştı.

Bayan Rachel Lynde o meşhur erikli pudinginden devasa bir tane yapıp getirmişti. Hiçbir güç bir üniversite mezununun lezzetli bir erikli puding yapabileceğine onu ikna edemezdi. Fakat Anne'in evine methiyeler düzmekten de geri kalmadı.

Geldikleri gece misafir odasındayken, "Anne çok iyi bir ev sahibi," dedi Manila'ya. "Ekmek kutusunu ve temizlik kovasını kontrol ettim çünkü ben bir ev sahibinin temiz olup olmadığını bu ikisine göre değerlendiririm. Kova tertemizdi, ekmek kutusunda da tek bir kırıntı bile yoktu. Eh, ne de olsa onu sen yetiştirdin… Ama sonra üniversiteye gitti. Bakıyorum da buradaki yatağa benim verdiğim desenli yorganı sermiş, oturma odasındaki şöminenin önünde de senin ördüğün kilim duruyordu. Bunları görünce kendimi evimde hissettim doğrusu."

Anne'in kendi evindeki ilk Noel'i tam da dilediği gibi, çok güzel ve çok neşeli geçti. Hava çok güzel ve parlaktı. İlk kar tanesinin düşmesiyle dünya çok güzel bir yere dönüşmüştü. Biriken karın altında bile rıhtım hâlâ ışıl ışıl parlıyordu.

Yemeğe Kaptan Jim'le Bayan Cornelia da geldi. Leslie ile Dick de davetliydi ama Leslie özür dileyip Noel'de amcası Isaac West'in yanına gideceklerini bildirmişti.

"Olabilir," dedi Bayan Cornelia, Anne'e. "Dick'i yabancıların bulunduğu ortamlara götürmüyor. Noel, Leslie için her zaman zor geçer. Oysa babasıyla ne güzel kutlarlardı."

Bayan Cornelia ile Bayan Rachel iyi anlaştılar. İki cambaz bir ipte oynamaz denir ama bu söz, onlar için geçersizdi. Bayan Rachel hep mutfakta Anne ve Manila'ya yardım etmiş, Kaptan Jim ile Bayan Cornelia'yı oyalamak da Gilbert'a düşmüştü. Ya da onlar tarafından oyalanmak da diyebiliriz çünkü bu eski iki dostun arasındaki muhabbetler çok keyifli ve neşeliydi.

"Bu evde Noel yemeği yenmeyeli yıllar oldu, Bayan Blythe," dedi Kaptan Jim. "Bayan Russel, Noel'de hep kasabadaki arkadaşlarına giderdi. Ama bu evde ilk yenen Noel yemeğinde ben de vardım ve yemeği okul müdürünün eşi yapmıştı. Bu tam altmış yıl önceydi, Bayan Blythe. Bugünkü gibi güzel bir gündü; tepeler bembeyaz karla kaplı ve rıhtım haziran ayında olduğu kadar maviydi. O zamanlar bir delikanlıydım ve daha önce hiç yemek daveti almamıştım. O kadar utangaçtım ki doğru dürüst yemek yiyememiştim. Ama şimdi yemeğimin hepsini bitirdim."

"Bütün erkekler gibi," dedi Bayan Cornelia öfkeyle. Kadın Noel'de bile lafını esirgemiyordu.

Bebekler dünyaya gelirken tatil ya da bayram dinlemez. O Noel günü de Glen'deki fakir bir ailenin bir bebeği olmuştu. Bayan Cornelia kendi hazırladığı Noel yemeğini bebeğin hatırına o aileye gönderdiği için şimdi içi çok rahattı ve keyifle Anne'in hazırladığı yemekleri yiyordu.

"Cornelia, bir adamın kalbine giden yol midesinden geçer," diye açıkladı Kaptan Jim.

"Sana inanıyorum ama eğer o adamın bir kalbi varsa tabii," diye surat astı kadın. "Herhalde kadınların çoğu bu laf yüzden yemek yaparken ölecek… Tıpkı zavallı Amelia Baxter gibi. Geçen Noel sabahında öldü, üstelik evlendiğinden beri yirmi kişilik bir Noel sofrası kurmak zorunda kalmadığı ilk Noel olduğunu söylemişti. Sanırım onun için güzel bir değişiklik olmuştur. Öleli bir yıl oldu, yakında Horace Baxter'in eş aramaya başladığını duyarsınız."

"Ben çoktan aramaya başlamış diye duydum," dedi Kaptan Jim ve Gilbert'a göz kırptı. "Bir pazar akşamı senin evine üzerinde yas elbisesi kadar siyah bir ceket ve beyaz yakalı gömleğiyle gelmemiş miydi?"

"Hayır, gelmedi. Gelmesine de gerek yoktu zaten. İstesem onunla gençken evlenirdim, inan bana, ikinci el erkeklerle işim olmaz. Horace Baxter geçen yaz bazı maddi zorluklarla boğuşuyor ve Tanrı'ya kendisine yardım etmesi için dua ediyordu. Karısı ölüp de sigorta parası adama

kalınca Horace, Tanrı'nın dualarını duyduğunu söylemiş. Tam erkeklere göre bir hareket, öyle değil mi?"

"Bunu gerçekten söylediğine dair bir kanıtın var mı, Cornelia?"

"Metodist rahibin kendisi söyledi… Tabii eğer buna kanıt denilirse. Gerçi Robert Baxter da bana aynı şeyi söyledi ama onun söylediklerinin de kanıt olarak sayılamayacağını itiraf ediyorum. Robert Baxter genelde doğruları söyleyen biri olarak tanınmaz."

"Yapma, Cornelia. Bence o genelde doğruyu söyler. Fakat fikrini o kadar sık değiştirir ki bazen insana yalan söylüyormuş gibi gelir."

"Bu da aynı şey sayılır. Aman, bozacının şahidi şıracı zaten, erkeklerin hepsi aynı. Robert Baxter işe yaramazın biridir. Margaret ile evlendikleri pazar günü Presbiteryen Korosu 'Damadın Gelişini Gör' ilahisini okudu diye gidip Metodist oldu. Koronun onu aşağılamak için bu ilahiyi seçtiğini söyledi! Sanki çok önemli biri de… Gerçi o aile, kendilerini hep yetiştirdikleri patatesler kadar büyük görürdü. Mesela erkek kardeşi Eliphalet şeytanın sürekli yanı başında olduğuna inanırdı… Bence şeytan bile onunla vaktini ziyan etmez."

"Bilmiyorum," dedi Kaptan Jim düşünceli bir şekilde. "Eliphalet Baxter çok uzun süre yalnız yaşadı… Bir kedisi ya da köpeği bile yoktu. İnsan yalnız kalınca şeytanla kafayı bozabilir, yani eğer Tanrı ile bozmazsa. Galiba kendisine eşlik edecek birini arıyordu. Şeytanın yanı başında olması onun kaderidir belki."

"Tam erkeklere özgü bir açıklama," dedi Bayan Cornelia ve Kaptan Jim onun keyfini yerine getirmek için birkaç iltifatta bulunurken sessizce adamı dinledi. Daha sonra Kaptan Jim yine kadını rahatsız edecek bir laf etti:

"Geçen pazar sabahı Metodist Kilisesi'ne gittim."

"Keşke evinde oturup İncil'i tek başına okusaydın," oldu Bayan Cornelia'nın cevabı.

"Yapma, Cornelia. Ben Metodist Kilisesi'ne gitmekte bir zarar görmüyorum, insan kendi kendine vaaz veremez ya. Tam yetmiş altı yıldır Presbiteryenim ve bu yaştan sonra da değişecek değilim."

"Kötü bir örnek oldu," diye sırıttı Bayan Cornelia.

"Dahası," diye devam etti Kaptan Jim, "canım biraz güzel müzik dinlemek istedi. Metodistlerin iyi bir korosu var ve koro iyi olmazsa insan kilisede müzik dinlemeye katlanamıyor. Bunu inkâr edemezsin, Cornelia."

“Müzik güzel değilse ne olmuş? Onlar da ellerinden geleni yapıyor ve Tanrı’nın gözünde bir karga ile bir bülbülün sesinin hiç farkı yoktur,” diye cevapladı Bayan Cornelia.

“Yapma, Cornelia,” dedi Kaptan Jim. “Eminim Tanrı’nın müzik anlayışı bu söylediğinden çok ama çok daha iyidir.”

“Bizim koronun nesi var?” diye sordu kahkaha atmaktan fenalaşan Gilbert.

“Sorun, üç yıl önce inşa edilen yeni kiliseye kadar uzanıyor,” diye cevap verdi Kaptan Jim. “O kilisenin inşaatında çok korkunç günler yaşadık… Yeni bina konusunda fikir ayrılığı yaşandı. Bina aslında iki yüz metre kareydi ama çıkan kavgayı duyan, bin metrekare filan olacak sanırdı. Üç gruba ayrıldık: Biri doğuya, diğeri kuzeye bakan arsaya inşa edilsin istiyordu. Son grup da eski kilise kalsın diyenlerdi. Kilisede, pazarda, kısacası her yerde büyük kavgalar çıktı. Üç neslin bütün eski skandal hikâyeleri mezarlarından çıkartılıp ortaya döküldü. Hele güya sorunu çözmek için yaptığımız toplantılar… Cornelia, ihtiyar Luther Burns’ün ayağa kalkıp konuşma yaptığı o toplantıyı hatırlıyorsun, değil mi? Adam fikirlerini zorla benimsetmeye çalışmıştı.”

“Bir insan neyse odur, Kaptan. Adam öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Gerçi karşı taraf da bunu hak etmedi diyemem. Hepsi bir avuç yetersiz insandı bence. Aman, zaten erkeklerin kurduğu bir komiteden ne beklenir ki? O komite tam yirmi yedi toplantı düzenledi ve yirmi yedincisinin sonunda bile inşaat başlamamıştı. Ama eski kiliseyi bir an önce yıkmaya karar verdiler. Böyle olunca kasabada ibadet edecek tek bir yer bile kalmamıştı.”

“Metodistler bize kendi kiliselerini teklif ettiler, Cornelia”

Adamı duymazdan gelen Bayan Cornelia, “Tartışmalar süredursun Glen St. Mary Kilisesi bir türlü inşa edilemedi,” diye devam etti. “Kadınlar araya girmeseydi asla da edilemezdi. Erkekler isterse kıyamet gününe kadar tartışabilir ama biz bir kilise istiyoruz, dedik. Zaten Metodistlerin bizimle dalga geçmesinden bıkmıştık. Tek bir toplantı düzenleyip bir komite oluşturduk ve işe koyulduk. Erkekler bize karışmaya kalkınca da onlara iki yıldır bir iş beceremediklerini ve artık sıranın bize geldiğini söyledik, inanın bana, hepsinin çenesini kapattık ve altı ay içinde yeni kilisemizi inşa ettik. Tabii ne kadar kararlı olduğumuzu gören erkekler de kavgayı kesip, bize patronluk taslamayı bıraktılar. Ah, keşke kadınlar da vaaz verebilse. Tüm o

engellemelere rağmen kadınlar kilise inşa edip, parayı erkeklerden çok daha iyi yönetebiliyorlar.”

“Metodistler kadınların vaaz vermesine izin veriyor,” dedi Kaptan Jim.

Bayan Cornelia ona dik dik baktı.

“Ben Metodistlerin sağduyulu olmadıklarını asla söylemedim, Kaptan. Benim şüphem, dinlerine sıkı bağlı olup olmadıkları.”

“Sanırım siz kadınlara oy hakkı verilmesini de destekliyorsunuzdur,” dedi Gilbert, Bayan Cornelia’ya.

“Ben oy dilenecek değilim, inan bana erkeklerin arkasını toplamanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Ama artık erkekler berbat hale getirdikleri bu dünyanın içinden çıkamayacaklarını fark edip bize oy hakkı vererek sorunlarını üzerimize yıkmak istiyorlar. Yani bu tamamen erkeklerin planı. Kadınlar çok sabırlı yaratıklardır, inan bana!”

“Job’a ne dersin?” diye önerdi Kaptan Jim.

“Job mu? Unutulmamak için son derece kararlı bir şekilde sabreden çok az erkek vardır derim,” dedi kadın zafer kazanmış gibi bir edayla. “Ama bu onun için geçerli değil. Rıhtımda yaşayan ihtiyar Job Taylor kadar sabırsız bir erkek daha dünyaya gelmemiştir.”

“Ama karısını sen bile savunamazsın, Cornelia. İhtiyar William MacAllister’ın kadının cenazesinde söylediklerini hiç unutmuyorum. ‘Hıristiyan bir kadın oluğu kesin ama resmen şeytanın öfkesine sahip bir kadındı,’ demişti.”

“Bence elinden geleni yapıyordu,” dedi Bayan Cornelia. “Ama bu duruma rağmen, karısı öldüğünde Job’un söylediklerini asla hoş karşılayamadım. Cenazenin olduğu gün babamla birlikte mezarlıktan eve gelmişti. Eve yaklaşana dek tek kelime etmedi. Sonra derin bir iç çekip, ‘Buna inanmayacaksın, Stephen ama bugün hayatımın en mutlu günü!’ dedi. Tam bir erkek davranışı!”

“Galiba zavallı yaşlı Bayan Job hayatı adama zindan etmiş,” dedi Kaptan Jim.

“İnsanda biraz saygı olur, değil mi? Adam karısı öldüğü için seviniyor olsa bile, bunu tüm dünyaya ilan etmez. Hem mutluymuş ya da değilmiş, fark ettiğin üzere Job Taylor yeniden evlenmek konusunda fazla beklemedi, ikinci karısı onu idare etmeyi becerdi, inanın bana adamı tek ayaküstünde bile yürütüyor! Yaptığı ilk şey adamın ölen karısına bir mezar taşı yaptırmak oldu, hatta kendisi için taşın üzerinde boş bir yer bile bıraktırdı.

Yoksa o öldükten sonra Job kendisi için asla bir mezar taşı yaptırmazmış. Öyle söyledi.”

“Taylorlardan söz açılmışken… Glen’deki Bayan Lewis Taylor nasıl oldu, Doktor?” diye sordu Kaptan Jim.

“Yavaş yavaş iyileşiyor ama çok çabalaması lazım,” diye cevap verdi Gilbert.

“Kocası da çok çabalıyor… Domuz fiyatları çok arttı,” dedi Bayan Cornelia. “Adam o güzel domuzlarına çok bağlı. Hatta çocuklardan daha çok domuzlarıyla gurur duyuyor. Ama gerçekten de kasabada onunkiler kadar semirmiş başka domuz sürüsü yok. Çocukları ise beş para etmez. Onlar için zavallı bir anne seçtiği yetmezmiş gibi, kadın çocukları büyütürken onları resmen aç bıraktı. Kaymaklı sütü domuzlarına, kova dibinde kalan posayı da çocuklarına verdi.”

“Bazen sana katıldığım anlar oluyor, Cornelia ve bu canımı çok yakıyor,” dedi Kaptan Jim. “Lewis Taylor hakkında söylediklerin tamamen doğru. Bazen o zavallı, pis çocukları görünce günlerce kendime gelemiyorum.”

Anne mutfaktan kendisine seslenince, Gilbert hemen yanına gitti. Kapıyı kapatan Anne onu ikaz etti.

“Gilbert, lütfen Kaptan Jim’le bir olup Bayan Cornelia’nın üzerine gitmeyin. Tüm konuşmalarınızı dinledim… Buna asla izin verememem.”

“Anne ama Bayan Cornelia çok eğleniyor. Bunun sen de farkındasın.”

“Boş ver. Siz ikiniz, kadını bu şekilde kızdırmayın. Buna hakkınız yok. Yemek hazır, Gilbert ve sakın kazı Bayan Rachel’ın kesmesine izin verme. Senin yapamayacağını düşünerek kendisi ikram etmek isteyecektir. Lütfen ona yapabileceğini göster.”

“Yaparım sanırım. Ne de olsa kesip biçme konusunda bir uzman sayılırım,” dedi Gilbert.

Gilbert kazı güzelce kesti. Bayan Rachel bile yeteneğini övmek zorunda kaldı. Herkes sunulan yemekleri çok beğendi. Anne’in ilk Noel yemeği çok başarılı geçmişti, o yüzden gururlu bir ev sahibininki gibi yüzü parlıyordu. Yemek uzun ve neşeli geçti, karınları doyunca hep birlikte şöminenin etrafında toplandılar ve Kaptan Jim, kızıl güneş batıp, uzun ağaçların gölgeleri kar üzerine düşmeye başlayana dek hikâyelerini anlattı.

“Artık fenere dönmem lazım,” dedi sonunda. “Güneş batmadan çıksam iyi olur. Bu güzel Noel için çok teşekkürler, Bayan Blythe. Eve dönmeden

evvel Davy’yi de fenere getirin.”

“O taş tanrıları görmeyi çok istiyorum,” dedi Davy heyecanla.

DENİZ FENERİNDE YILBAŞI

BÖLÜM 16



Noel'den sonra Green Gables halkı evlerine geri döndü. Manila ilkbaharda yeniden geleceklerine dair söz verdi. Yılbaşından önce kar iyice bastırmış ve rıhtım tamamen buz tutmuştu. Fakat körfez, arazilerin ötesinde hâlâ özgürce uzanmaya devam ediyordu. Eski yılın son günü soğuk, parlak ve baş döndüren o kış günlerinden biriydi. Parlaklığıyla bizi mest eden ama içimizdeki aşk ateşini asla söndüremeyen o günlerdendi. Gökyüzü keskin ve maviydi, kar taneleri elmas gibi parlıyordu, ağaçlar çırılçıplak kalmasına rağmen hâlâ eşsiz görünüyordu. Tepelerden kristal renkli ışıltılar yayılıyordu. Gölgeler bile normalde olduklarından farklı duruyordu; hepsi sanki keskin ve donmuş gibiydi. Güzel olan her şeyin güzelliği, çirkin olan her şeyin çirkinliği şu an on kat daha artmıştı. Kısacası etraftaki her şey net bir güzelliğe ya da çirkinliğe sahipti. Ne yumuşak bir geçiş ne bir kaynaşma vardı. Eski biçimlerini koruyan tek şey köknar ağaçlarıydı çünkü köknarlar, gizemlerin ve gölgelerin ağacıydı ve soğuğun yaydığı bu ham pırıltıdan asla etkilenmezdi.

Fakat gün, yaşlanmaya başladığını nihayet anlamıştı. Derken güzelliğinin üzerine loş bir gölge düştü ve keskin açıları, parlak noktaları yavaş yavaş erimeye başladı. Bembeyaz olan rıhtım üzerine tatlı pembe ve gri bir renk geçirirken, uzaktaki tepeler eflatun rengine büründü.

"Eski yıl ne güzel gidiyor," dedi Anne.

Leslie ve Gilbert ile Four Winds Rıhtımı'nın ucuna doğru yürüyorlardı. Yılbaşını deniz fenerinden izleyecek olan Kaptan Jim'e eşlik edeceklerdi. Güneş batmış, Venüs güneyden kendisini göstermeye başlamıştı. Sanki can yoldaşı dünyaya mümkün olduğunca yakınlaşmaya çalışıyor gibiydi. Anne ve Gilbert hayatlarında ilk kez Akşam Yıldızı'nın parlak ışığına bu denli net bir şekilde şahit oldular çünkü genelde etrafı kaplayan bembeyaz karlar olmadan baktığınız bu yıldızın ışığı böylesine gizemli ve belirsiz bir gölge yansıtmazdı.

"Tıpkı bir gölgenin ruhuna benziyor, öyle değil mi?" diye fısıldadı Anne. "İlk kez baktığında yanı başında durduğunu görebiliyorsun ama

başını çevirip tekrar bakınca gitmiş oluyor.”

“İnsan Venüs’ün gölgesini hayatta sadece bir kez görebilirmiş derler ama sen daha ilk yılında gördüğüne göre demek ki epey şanslı bir sene geçireceksin,” dedi Leslie. Fakat öylesine sert konuşuyordu ki herhalde Venüs’ün gölgesinin bile ona şans ya da yaşama sevinci getireceğine inanmıyordu. Alacakaranlığın ışığı altında hafifçe gülümseyen Anne, bu gizemli gölgenin kendisine neler getireceğinden oldukça emindi.

Deniz fenerinde Marshall Elliot ile karşılaştılar. Anne ilk başta bu uzun saçlı, uzun sakallı adamın kendi minik gruplarına katılmasından biraz rahatsız oldu ama Marshall Elliot kısa süre içinde onlara, kendisinin de Joseph soyundan biri olduğunu ispatladı. Zeki, bilge ve çok okuyan bir adamdı. Hatta güzel hikâye anlatma konusunda Kaptan Jim’e rakip bile olabilirdi. Eski yılın gidişini birlikte izleyecekleri için hepsi çok mutluydu.

Kaptan Jim’in yeğeni Joe da yılbaşını büyük büyük amcasıyla birlikte geçirmeye gelmişti. Çocuk, kucağında First Mate ile kanepede yarı uykulu bir şekilde uzanıyordu.

“Ne tatlı bir küçük adam, değil mi?” dedi Kaptan Jim şefkatle. “Çocukları uyurken seyretmeye bayılırım, Bayan Blythe. Bence bu dünyanın en güzel manzarasıdır. Joe burada kalmayı çok seviyor çünkü beraber uyuruz. Evde diğer iki kardeşiyle birlikte uyumak zorunda ve bundan hiç hoşlanmıyor. ‘Neden Jim amcamla uyuyamıyorum?’ diyor. ‘İncil’deki herkes babasıyla uyuyor ama.’ Bu soruya rahip bile cevap verememiş. Dolayısıyla iş bana düştü. ‘Jim amca, eğer ben ‘Joe’ olmasaydım kim olurdum?’ ya da ‘Jim amca, Tanrı ölürse ne olur?’ diye bir sürü soru sordu. O gece hiç uyuyamadım. Hayal gücü onu uzaklara götürüyor. Muhteşem masallar anlatıyor… Sonra da annesi bu hikâyeleri anlattı diye, ceza olarak onu dolaba kilitliyor. O da dolapta oturup bir hikâye daha uyduruyor ve annesi onu çıkartınca hemen anlatmaya başlıyor. Mesela bu gece bana bir tanesini anlattı. Bir mezar taşı gibi hareketsiz bir ifadeyle, ‘Jim amca,’ dedi. ‘Bugün Glen’de bir maceraya atıldım.’ ‘Ya, nasıl bir macera?’ dedim zira çok heyecanlı bir şey bekliyordum ama aldığım cevaba hiç hazırlıklı değildim. ‘Sokakta bir kurtla karşılaştım,’ dedi. ‘Kocaman, kırmızı ağızlı, korkunç uzun dişleri olan dev gibi bir kurttu, Jim amca.’ ‘Glen’de kurt olduğunu bilmiyordum,’ diye cevapladım. ‘Ah, oraya çok ama çok uzaklardan gelmiş,’ dedi Joe. ‘Beni yiyecek sandım, Jim amca.’ ‘Korktun mu?’ diye sordum. ‘Hayır, çünkü kocaman bir silahım

vardı ve onu vurup öldürdüm, Jim amca. Sonra o da cennete, Tanrı'nın yanına gitti,' dedi. Epey şaşırdım, Bayan Blythe."

Şömine alevi başındaki saatler neşeyle geçti. Kaptan Jim masallar anlattı, Marshall Elliott güzel sesiyle İskoç şarkıları söyledi. En sonunda da Kaptan Jim duvarda asılı duran eski kemanını alıp çalmaya başladı. Keman sesini duyan First Mate bir zıpkın gibi kanepeden fırlayıp miyavlayarak hızla üst kata koştu.

"Bu kedinin hiç müzik zevki yok," dedi Kaptan Jim. "Eh, sevmeye yetecek kadar uzun süre dinlemiyor. Mesela Glen'deki kilisede orgun başına geçtiğimizde ihtiyar Richards da yerinden fırladığı gibi koşarak dışarıya kaçardı. Kiliseye gittiğimde aklıma First Mate'in keman sesine verdiği tepki geliyor ve kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum."

Kaptan Jim'in şarkılarında insanı heyecanlandıran bir şey vardı. Marshall Elliott daha fazla dayanamadı ve ayağıyla yere vurarak ritim tutmaya başladı. Adam gençliğinde iyi bir dansçı olarak bilinirdi. Ayağa kalkıp ellerini Leslie'ye uzattı, kız da bu daveti kabul etti. Şömine alevinin ışığında odada döne döne dans etmeye başladılar. Asil ritimleri muhteşem görünüyordu. Leslie çok güzel dans ediyordu, müziğin o tatlı ve heyecanlı ruhu sanki kızı ele geçirmiş gibiydi. Anne onu hayranlıkla izledi. Onu daha önce hiç böyle görmemişti, içindeki tüm o doğal renkler ve güzellik sanki zindandan kaçmış ve kıpkırmızı yanaklarında, pırıl pırıl gözlerinde açan çiçekler gibi parlamaya başlamıştı. Çok asil duruyordu. Uzun sakalı ve uzun saçlarıyla Marshall Elliott bile bu soylu manzarayı bozamıyordu. Hatta tersine, adam da büyülenmiş gibiydi. Marshall Elliott eski dönemde yaşayan Vikinglere benziyordu. Sanki kuzeyin sarı saçlı, mavi gözlü güzel kızlarından biriyle dans ediyor gibiydi.

"Uzun zamandır gördüğüm en güzel danstı," dedi Kaptan Jim nihayet kemanın yayı yorgun ellerinden düşünce. Leslie nefes nefese ve gülerek kendisini sandalyeye attı.

Daha sonra Anne'e, "Dans etmeyi çok seviyorum," dedi. "Gerçi on altı yaşımdan beri dans etmemiştim… Ama çok seviyorum. Müzik bir anda damarlarımda akmaya başlıyor ve her şeyi unutuyorum… Müziğin keyifli ritmi dışında her şeyi. Ne altımdaki zemini ne etrafımı saran duvarları ne de tepemdeki çatıyı görüyorum. Sanki yıldızların arasında süzülüyorum."

Kaptan Jim, içine paraların konulduğu duvardaki büyük çerçevenin yanındaki yerine kemanını astı.

“Duvarına çerçevelettiği paraları asan başka bir tanıdığınız daha var mı?” diye sordu. “Burada tam yirmi tane on dolar var ama üzerlerini örten cam kadar değerleri yok. Çünkü hepsi eski bankanın bastığı paralar. Banka iflas edince almıştım, sonra da bankalara güvenmemem gerektiğini hatırlatsınlar diye hepsini çerçeveletip duvara astım. Bana kendimi bir milyoner gibi hissettiriyorlar. Hey, Mate korkma. Artık geri gelebilirsin. Müzik bitti. Eski yıl bir saat daha bizimle. Bu körfezde tam yetmiş altı tane yılbaşı geçirdim, Bayan Blythe.”

“Yüzü de görürsün,” dedi Marshall Elliott.

Kaptan Jim başını iki yana salladı.

“Hayır, istemiyorum… En azından geçireceğimi sanmıyorum. Zira yaşlandıkça ölüm insana daha yakın geliyor. ‘*Gerçi hiçbirimiz ölmek istemeyiz*.’ Marshall Tennyson bunu derken çok haklıymış. Glen’de ihtiyar Bayan Wallace var. Zavallı kadın hayatı boyunca pek çok zorluk yaşadı ve sevdiği herkesi kaybetti. Kendi vakti gelince çok mutlu olacağını söyler ve yalnızlık gözyaşlarına daha fazla katlanmak istemediğini belirtir ama hasta oldu mu, acayip telaşlanır! Kasabadan doktorlar, eğitimli hemşireler gelir ve bir köpeği bile öldürmeye yetecek kadar çok ilaç alır. Tamam, belki hayat gözyaşlarından ibaret olabilir ama galiba bazı insanlar ağlamaktan zevk alıyor.”

Eski yılın son saatini ateşin başında sessizce oturarak geçirdiler. Saat on ikiyi vurmadan birkaç dakika evvel Kaptan Jim ayağa kalkıp kapıyı açtı.

“Yeni yılı içeri almalıyız,” dedi.

Dışarıda masmavi ve çok güzel bir gece vardı. Ayışığı körfezi bir kurdele gibi parlatıyordu. Rıhtım inci bir kolyeyi andırıyordu. Hepsi birden kapıda durup beklediler: Cebi tecrübelerle dolu Kaptan Jim, değişik ama biraz daha az tecrübeli Marshall Elliott, kıymetli anıları ve heyecan dolu umutlarıyla Anne ve Gilbert, gençliğine doymamış ve geleceğinden hiçbir umudu kalmamış olan Leslie. Şöminenin üzerinde duran minik saat on ikiyi vurdu.

“Hoş geldin yeni yıl,” dedi Kaptan Jim ve saatin vuruşları bitene dek eğilip selam verdi. “Size çok güzel bir yıl dilerim arkadaşlar. Bence yeni yıl hepimize çok güzel şeyler getirecek… Ve öyle ya da böyle hepimiz güzel bir rıhtıma demir atacağız.”

FOUR WINDS'TE KIŞ

BÖLÜM 17



Yılbaşından sonra kış sert bir şekilde bastırdı. Minik evin etrafını küçük kar tepecikleri, pencerelerini buzlar sardı. Rıhtımdaki buzlar gittikçe sertleşip kalınlaştı. Four Winds halkı her kış olduğu gibi, bu kış da yine buzların üzerindeki seyahatlerine başladı. Devlet güvenli noktaları 'çalılarla kapatarak" işaretlemişti. Buzun üzerinde gece gündüz neşeyle çalan çan seslerini duyabiliyordunuz. Geceleri ayışığında Anne perilerin çanlarını andıran bu sesleri rüya evinden dinliyordu. Körfez donmuş olduğu için deniz fenerinin ışığı artık yanmıyordu. Kaptan Jim'in evi ıssızdı.

"First Mate ile ilkbahara kadar kendimizi oyalayıp ısınmaktan başka yapacak hiçbir işimiz yok. Fenerde benden bir önce kalan bekçi kışları hep Glen'de geçirirdi ama ben burada kalmayı tercih ediyorum. Kedim Glen'de zehirlenebilir ya da köpekler ona saldırabilir. İnsana eşlik eden deniz ya da ışık olmadan fener biraz sessiz oluyor ama eğer dostlarımız ziyarete gelirlerse kış bizim için çabuk biter."

Kaptan Jim'in bir buz teknesi ve olta takımı vardı. Gilbert, Anne ve Leslie sık sık gidip ona balık tutarken eşlik ediyordu. Anne ile Leslie birlikte kar ayakkabılarını giyip yürüyüşe çıkıyor, fırtınadan sonra rıhtıma iniyor ya da Glen'e doğru uzanan ormanlara gidip kızak kayıyorlardı. Çok iyi anlaşıyorlardı. Her birinin diğerine katacak bir şeyi vardı… ikisi de hayatlarını daha da zenginleştirecek sessiz bir dostluk kurmuşlardı. Birbirlerinin evlerine bakarlarken, her ikisinin de içinde dostane bir huzur oluyordu. Fakat Anne buna rağmen Leslie ile arasında hep görünmez bir engel varmış gibi hissediyordu. Asla kaybolmayan bir engel.

"Onunla neden daha yakın olamıyoruz bilemiyorum," dedi Anne bir akşam Kaptan Jim'e. "Onu çok seviyorum ve ona çok hayranım. Ona en gizli hislerimi anlatmak, onun da en gizli hislerini duymak istiyorum ama o görünmez engeli asla aşamıyorum."

"Siz hayatınız boyunca hep çok mutlu olmuşsunuz, Bayan Blythe," dedi Kaptan Jim düşünceli bir tavırla. "Sanırım Leslie ile ruhlarınızın gerçek anlamda yakınlaşamamasının asıl nedeni bu. Aranızdaki engel, onun

yaşadığı sorunları ve hüzün dolu tecrübeleri. Bundan o sorumlu değil, elbette siz de değilsiniz ama engel orada duruyor ve ikiniz de bunu aşamıyorsunuz.”

“Green Gables’a gelmeden önce benim de çocukluğum pek mutlu geçmedi,” dedi pencereden dışarıya bakan Anne. Ayışığındaki karın altında parlayan yapraksız ağaçların gölgelerini inceledi.

“Evet, ama bu kendisine bakacak biri olmayan her çocuğun yaşadığı alışılmış bir hüzün. Sizin hayatınızda hiç gerçek anlamda trajediler yaşanmamış, Bayan Blythe. Fakat zavallı Leslie’nin neredeyse tüm hayatı bir trajedi. Sanırım ikinizin arasında onun hayatını anlamanıza yetmeyecek kadar büyük bir fark olduğunu hissediyor veya bunu hissettiğinin farkında değil, o yüzden de sizden biraz uzak duruyor, incinmek istemiyor. Bilirsiniz, bizi inciten şeyler yaşadıkça diğer insanlardan uzaklaşıp içimize kapanırız. Leslie’nin ruhu da çok yaralanmış olmalı… Kendisini bu kadar saklamasına şaşmamak lazım.”

“Eğer tüm neden bu olsaydı inanın bu kadar umursamazdım, Kaptan Jim. Onu anlayışla karşılardım ama bazen, çok nadir, Leslie’nin benden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum. Bazen gözlerinde, beni çok şaşırtan gücenme ve öfke dolu bakışlar beliyor ama çabucak kayboluyor. O bakışları gördüğüme eminim. Ve bu canımı yakıyor, Kaptan Jim. İnsanların beni sevmemesine alışık değilim… Üstelik Leslie’nin dostluğunu kazanmak için çok çalıştım.”

“Kazandınız, Bayan Blythe. Sakın Leslie’nin sizden hoşlanmadığı gibi saçma bir düşünceye kapılmayın. Eğer öyle olsaydı sizinle hiç işi olmazdı. Leslie Moore’u bunu bilecek kadar iyi tanıyorum.”

“Onu Four Winds’e ilk geldiğim gün gördüm. Kazlarını güdüyordu ve yüzüme aynı bu anlattığım şekilde bakmıştı,” diye ısrar etti Anne. “Güzelliğine hayran kalmış olmama rağmen bunu hissettim. Bana içerlemiş gibi baktı, Kaptan Jim… Öfkeyle baktı.”

“Bu başka bir sebepten ötürüdür herhalde, Bayan Blythe ve yanından geçiyor olduğunuz için tesadüfen size denk gelmiştir. Leslie ara sıra böyle dalgın dalgın gezer, zavallı kız. Nelere katlanmak zorunda olduğunu bildiğim için onu suçlayamıyorum. Buna neden izin veriliyor, onu da anlamıyorum. Doktorla kötülüğün özüne dair çok konuştuk ama hiçbir sonuca varamadık. Hayatta anlaşılmayacak pek çok şey var, öyle değil mi, Bayan Blythe? Bazen tıpkı doktorla sizin olduğunuz gibi, her şey mükemmel bir akışta devam eder. Ama herkes için aynı şey geçerli değildir.

İnsanı, kraliçe olmak için yaratılmış, diye düşündürtecek kadar zeki ve güzel bir kız olan Leslie buraya tıkılıp kalmış durumda ve geleceğe dair hiçbir umudu yok. Dick Moore gibi bir adamla hayatının sonuna kadar yaşamak zorunda. Gerçi o kız, Dick Moore gemiyle açılmadan evvel onunla yaşadığı hayatı bugün olsa yine seçerdi bence. Aslında benim gibi ihtiyar bir denizcinin dili bu kadar uzun olmamalı ama siz Leslie'ye çok yardım ettiniz. Siz buraya geldiğinizden beri o kız bambaşka biri oldu. Siz farkında olmasanız da biz eski dostları olarak Leslie'deki bu değişimi görebiliyoruz. Geçen gün Bayan Cornelia ile de aynı şeyi konuşuyorduk ve bu, ikimizin aynı fikirde olduğu nadir konulardan biri. O yüzden Leslie'nin sizden hoşlanmadığı fikrinden lütfen vazgeçin."

Leslie'nin bazen kendisine karşı gerçekten öfkeli olduğunu sezdiği için, Anne, bu fikrinden tamamen vazgeçmiyordu. Birlikte güzel vakit geçirirlerken bu ihtimali unutuyor ama diğer zamanlarda o garip hissin varlığını hissederek her an kendisine saldıracakmış gibi ondan çekiniyordu. Hatta bir gün Leslie'ye ilkbaharın minik rüya evine neler getirmesini umduğundan söz ederken yine aynı şeyi hissetti. Leslie ona öfkeli, düşmanca gözlerle bakıyordu.

"Demek onu da istiyorsun," dedi boğuk bir sesle ve tek kelime daha etmeden arkasını dönüp koşarak evine gitti. Anne çok incinmişti, bir daha Leslie'yi asla sevemeyeceğini sandı. Ama birkaç akşam sonra eve uğrayan Leslie o kadar tatlı, o kadar samimi ve o kadar neşeliydi ki Anne olanları unutup onu affetti. Bir daha Leslie'ye asla umutlarından söz etmedi. Zaten Leslie de bunu hiç sormadı. Bir akşam biraz sohbet etmek için rüya evine uğramış ve giderken masada beyaz bir kutu bırakmıştı. Anne kutuyu o gittikten sonra fark edip merakla açtı. İçinde muhteşem bir işçilikle dikilmiş olan minik, beyaz bir elbise vardı. Zarif dantellerle, muhteşem fırfırlarla çok güzel süslenmiş bir elbiseydi bu. Elişiydi ve yakasıyla kollarındaki dantelli fırfırlar gerçek birer Valenciennes işlemesiydi. Üzerinde *Leslie'den sevgilerle*, yazan bir de kart vardı."

"Buna saatler harcamış olmalı," dedi Anne. "Üstelik kumaşı da çok pahalıya patlamıştır. Ne tatlı bir kız."

Fakat Anne ona teşekküre gittiğinde Leslie yine sert ve soğuk davranmış ve Anne de artık kendisini iyice geriye çekmeye karar vermişti.

Minik evdeki tek hediye Leslie'inki değildi. Bayan Cornelia sekizinci bebek için elbise diktikten sonra büyük bir heyecan ve merakla beklenen bir ilk bebek için yeni şeyler dikmişti. Philippa Blake ile Diana Wright da

muhteşem giysiler yollamış, Bayan Lynde süsleri ve fırfırlarına epey emek harcanmış çok güzel kıyafetler dikip göndermişti. Anne de dikiş dikerek kış günlerini keyifle geçirmişti.

Minik eve en sık gelen ve en hoş karşılanan ziyaretçiyse Kaptan Jim'di. Anne gün geçtikçe bu dürüst, yürekli ve temiz ruhlu adamı daha çok seviyordu. Adam bir deniz meltemi kadar iç açıcı, tarihi olaylar kadar ilginç biriydi. Anne onun hikâyelerini dinlemekten hiç bıkmıyor, yaptığı yorumlardan ve imalardan keyif alıyordu. Kaptan Jim 'konuşmadan bir şeyler söyleyebilen' o nadir insanlardan biriydi. İnsani nezaket ve bilgelik ruhuna işlemiş, çok güzel bir karışım olarak dışa vurmuştu.

Hiçbir şey Kaptan Jim'in canını sıkamazdı.

Anne adamın hiç bitmeyen neşesiyle ilgili bir şeyler söylediğinde, "Benim her şeyden keyif almak gibi bir alışkanlığım vardır," demişti bir defa. "Hatta buna o kadar alışmışım ki bazen hoş olmayan şeylerden bile keyif alabiliyorum. Zira sonsuza dek sürmeyeceklerini bilmek beni neşelendiriyor. Mesela romatizmam azdığında kendime, 'Biraz ara ver,' diyorum zira eninde sonunda geçeceğini biliyorum. Ben insanın bedeninin içi ya da dışının öyle ya da böyle daha iyiye gideceğine inanırım."

Bir gece deniz fenerindeki şöminenin başında Anne, Kaptan Jim'in "seyir defterini" gördü. Kitabı göstermek konusunda hiç de nazlanmayan Kaptan, okuması için onu gururla Anne'e verdi.

"Bunu küçük Joe'ya bırakmak için yazdım," dedi. "Zira son yolculuğuma çıktığımda yaptığım onca şeyin unutulup gitmesini istemiyorum. Böylece Joe da hepsini hatırlayıp kendi çocuklarına anlatır."

Bu Kaptan Jim'in eski macera ve seyahatleriyle dolu, deri kaplı, eski bir kitaptı. Anne bu kitabın bir yazar için tam bir hazine olduğunu düşündü. Her bir cümlesi çok değerliydi. Gerçi kitap edebi bir dille yazılmamıştı. Kaptan Jim'in hikâye anlatımındaki ustalığı, iş kalem ve mürekkebe kalınca pek de işe yaramamışa benziyordu. Adam neşeyle o eski, meşhur hikâyelerini anlatmış ama ne edebi akıcılığa ne de imla kuralarına dikkat etmişti. Fakat Anne satır aralarındaki o tehlikeli ve heyecan dolu maceralardan güzel ve edebi bir masal çıkartılabileceğini hissetti. Kaptan Jim'in "seyir defterinde" hem komedi hem trajedi vardı. Sanki binlerce kişinin korkularını ve kahkahalarını uyandırmak için usta birinin dokunuşunu bekler gibiydi.

Eve doğru yürürlerken Anne bu konuda Gilbert'a bir şeyler söyledi. "Bunu neden sen yapmıyorsun, Anne?"

Anne başını iki yana salladı, "Keşke yapabilseydim. Ama benim kalemim bu kadar güçlü değil. Neler yazdığımı sen de biliyorsun, Gilbert… Peri masalları yazarım ben. Ama Kaptan Jim'in hayatım kitaplaştırmak için edebi bir üstat olunmalı. Hatta iyi bir psikolog, iyi bir araştırmacı ve bir aktör olmalı. Kısacası bu kitabı yazmak için nadir bulunan birkaç yeteneğin bileşimi lazım. Eğer yaşı daha büyük olsaydı Paul belki bunu yapabilirdi. Yine de ondan yazın buraya gelip Kaptan Jim'le tanışmasını isteyeceğim."

"*Bu sahile gel*," diye yazdı Anne, Paul'e. "*Ne yazık ki burada ne Nora ne Altın Kadın ne de İkiz Denizciler var. Fakat sana muhteşem hikâyeler anlatacak ihtiyar bir denizci var*."

Fakat Paul cevabında maalesef bu yaz gelemeyeceğini, okumak için iki yıllığına yurtdışına gideceğini yazdı. Mektubuna, *Döndüğümde Four Winds'e gelirim, sevgili öğretmenim*, diye bir not ekledi.

Ama sen gelene kadar Kaptan Jim iyice yaşlanacak. Seyir defterini tamamlamasına yardım edecek başka hiç kimsesi yok, diye üzülerek cevap verdi Anne.

İLKBAHAR GÜNLERİ

BÖLÜM 18



Rıhtımdaki karlar mart ayı güneşiyle birlikte eriyip kayboldu. Nisan geldiğinde körfez yine masmavi sular ve beyaz köpüklü dalgalarla parlıyordu. Four Winds Deniz Feneri bir kez daha alacakaranlıkta ışıldamaya başladı.

Fenerin yakıldığı ilk gece Anne, "Bu ışığı yeniden gördüğüme çok mutluyum," dedim. "Kışın onu çok özlemiştim. Onsuz gökyüzü çok boş ve karanlık görünüyordu."

Toprakta yepyeni ve altın sarısı bebek yapraklar filizleniyordu. Glen'e doğru uzanan ormanların üzerine mor renkli bir sis çökmüştü. Günbatımında, vadiler periler diyarından gelmişe benzeyen sislerle kaplanıyordu.

Denizden esen rüzgâr tuzlu suyun kokusunu taşıyordu. Deniz tıpkı güzel bir kadın gibi neşeyle kahkaha atıyor, dalgalarını çarparak eğleniyordu. Okul ve balıkçı köyü hayata geri dönmüştü. Rıhtım, kanala doğru süzülen beyaz yelkenlilerle hayat bulmuş, gemiler yine gidip gelmeye başlamıştı.

"Böylesi bir bahar gününde," dedi Anne, "ruhumun ne istediğini kesinlikle biliyorum."

"Bazen ben de keşke şair olsaymışım diyorum," dedi Kaptan Jim. "Altmış yıl önce okul müdürünün okuduğu satırlar geçiyor aklımdan. Eskiden bundan sıkılırdım ama artık kendimi yollara atıp veya kayalıklara çıkıp ya da suya atlayıp bu şiirleri bağıra bağıra okumak istiyorum."

Kaptan Jim o gün Anne'e bahçesi için bir sürü deniz kabuğuyla kum tepeciklerinin arasında bulduğu şeker otunu getirmeye gelmişti.

"Artık bu sahilde çok az çıkmaya başladılar," dedi. "Ben küçükken bir sürü vardı. Ama artık çok nadir bulunuyor… Hatta araşan bile zor buluyorsun. İnsan bir anda rastlıyor. Şeker otunu düşünmeden kum tepeciklerinin arasında yürürken bir anda havaya mis gibi bir koku yayılıyor ve ayağının altında onlarla karşılaşıyorsun. Bu kokuya bayılırım, bana hep annemi hatırlatır."

“Çok mu severdi?” diye sordu Anne.

“Bilmiyorum. Hatta şeker otu hiç gördü mü, onu bile bilmiyorum. Ama kokusu bana annemin kokusunu hatırlatır… Çok ferah bir koku değildir, anlarsın işte… Baharatlı, buruk ama güven veren bir kokudur. Tıpkı anne gibi. Okul müdürünün eşi bunları hep mendillerinin arasına koyardı. Siz de isterseniz kendinizinkine koyabilirsiniz, Bayan Blythe. Ben yoğun kokuları sevmem ama şeker otu kokusu tam hanımefendilere yakışır bir kokudur.”

Yakışmayacağını düşündüğü için Anne aslında çiçek tarhlarının çevresini deniz kabuklarıyla süslemeye pek hevesli değildi. Ama Kaptan Jim’in duygularını incitmek istemediği için ona yürekten teşekkür etti. Kaptan Jim çiçek tarhlarının çevresini beyaz deniz kabuklarıyla süslemeyi bitirince Anne aslında bu görüntüyü çok beğendiğini fark edip şaşırdı. Bir kasaba bahçesinde, hatta Glen’de bile, bu kadar hoş görünmeyebilirlerdi ama deniz kenarındaki bu rüya evin bahçesine çok yakışmışlardı.

“Çok güzel görünüyorlar,” dedi içtenlikle.

“Okul müdürünün eşi çiçek yataklarının etrafını daima bunlarla çevirirdi,” dedi Kaptan Jim. “Kadın çiçekler konusunda bir uzmandı. Onlara öyle güzel bakar ve dokunurdu ki hızla büyürlerdi. Bence bazı insanlarda olduğu gibi sizde de böyle bir yetenek var, Bayan Blythe.”

“Ah, bilmem… Ama ben bahçemi ve toprakla uğraşmayı çok seviyorum. Yeşillikle oynamak, onları yetiştirmek, her gün yepyeni tomurcukların filizlendiğini görmek sanki yaratıcının ellerini ödünç almak gibi geliyor. Şu an bahçem tıpkı inanç gibi… Orada umutlar yeşeriyor sanki. Ama tabii arılar da var.”

“Bu ufak, kahverengi tomurcuklara bakıp içlerinde gökkuşağı renklerinin gizlendiğini düşünmek beni daima büyülemiştir,” dedi Kaptan Jim. “Tohumları gördüğümde hepimizin ruhunun başka dünyalarda yaşayacağına inanırım. İnsan bu minicik şeylerin içinde hayat olduğuna inanamıyor, bazıları toz zerreciği kadar küçük ama renklerini ve kokularını görünce, bu, insana bir mucize gibi gelmiyor mu?”

Artık tespihteki boncukları sayar gibi gün sayan Anne deniz fenerine ya da Glen Yolu’na gidemiyor ama Bayan Cornelia ile Kaptan Jim sık sık minik eve ziyarete geliyordu. Bayan Cornelia, Anne ile Gilbert’ın neşe kaynağıydı. Her ziyaretinde yaptığı konuşmalara kahkahalarla gülerlerdi. Kaptan Jim ile ikisi minik eve aynı anda geldikleri zaman, neşeleri daha da artıyordu. Zira birbirleriyle sürekli laf dalaşındaydılar. Adam sataşır, kadın

savuştururdu. Ama bir defasında Anne, kadının çok üzerine gittiği için Kaptan Jim'e içerledi.

"Ah, ama ben onu kızdırmaya bayılıyorum, Bayan Blythe," diye kıkırdadı adam. "Hayattaki en büyük eğlencem bu. O kadının dili bir taşı bile parçalar. Hem genç doktorla siz de bizim sohbetlerimizi seviyorsunuz."

Kaptan Jim başka bir akşam Anne'e getirdiği alıçları vermek için uğradı. Bahçe, ilkbaharın muhteşem kokuları ve renkleriyle doluydu. Deniz kenarında bembeyaz bir sis vardı, ay dalgaları öpüyor, Glen'in üzerinde gümüş renkli yıldızlar parlıyordu. Rıhtımdaki kilisenin çanı tatlı tatlı çaldı. Günbatımına karışan bu yumuşak ritim, ilkbaharda denizin alçak sesli uğultusuna eşlik eder gibiydi. Gecenin güzelliğine ait son dokunuşu da Kaptan Jim'in getirdiği alıç çiçekleri yaptı.

Yüzünü çiçeklerin arasına gömen Anne, "Bu bahar hiç alıç görmemiştim. Onları çok özledim," dedi.

"Four Winds'te pek bulunmazlar, sadece Glen Yolu'ndaki tepelerde çıkarlar. Bugün o diyarları ziyaret ettim ve bu çiçekleri sizin için topladım. Sanırım ilkbaharın son alıçları bunlar."

"Ne kadar tatlı ve düşüncelisiniz, Kaptan Jim. Hiç kimse, hatta Gilbert bile sizin gibi değil." Anne eşine bakıp başını iki yana sallayarak, "Oysa alıç çiçeklerini çok sevdiğimi gayet iyi bilir," dedi.

"Şey, aslında ben de bir tek alıç toplamak için gitmedim. Bay Howard'a da biraz alabalık götürdüm. Bir zamanlar bana yaptığı iyiliğin karşılığını ancak bu şekilde ödeyebiliyorum. Bütün öğleden sonra onun yanında kalıp kendisiyle sohbet ettim. Eğitimli biri olmasına rağmen benimle sohbet etmeyi seviyor. Oysa ben cahil bir denizciyim ama adamın konuşacak başka kimsesi yok. Glen halkı onun bir kâfir olduğunu düşündüğünden kendisine pek yanaşmıyorlar. Bence o bir kâfir değil. Ben inançsız çok insanla karşılaştım. Bay Howard sadece geleneklere ters düşen biri. Bu biraz kötü ama oldukça da ilginç bir şey. Adam Tanrı'yı bulamadığını düşünüyor ama onu aramaktan da vazgeçmiyor. Galiba birçok insan o yüzden Bay Howard'dan uzak duruyor ama ben onun fikirlerinin bana zarar vereceğini düşünmüyorum. Bu arada ben inançlı biri olarak yetiştirildim. Tanrı'nın iyiliğini bilirim. Fakat Bay Howard'ın sorunu fazla zeki olması. Böyle yaşamak zorunda olduğunu düşündüğü için de cennete gitmek adına geleneksel yöntemleri reddediyor ve cahil insanlar da onun kâfir olduğunu düşünüyor. Ama bir gün o da oraya gidecek ve dönüp kendine gülecek."

“Aslında Bay Howard bir Metodistti,” dedi sanki bu da kâfir olmakla eş gibi bir imada bulunan Bayan Cornelia.

“Biliyor musun, Cornelia,” dedi Kaptan Jim. “Ben de sık sık eğer bir Presbiteryen olmasaydım herhalde Metodist olurdum diye düşünüyorum.”

“Ah!” dedi kadın. “Eğer bir Presbiteryen olmasaydın başka ne olacağının hiçbir önemi olmazdı. Kâfir demişken doktor… Bana ödünç verdiğiniz kitabı geri getirdim. Hani şu *Ruhani Dünyanın Doğal Yasaları* adlı kitabı… Yarısından fazlasını okumadım. Mantıklı ve mantıksız şeyler okuyabilirim ama bu kitap ikisi de değil.”

“Bazı açılardan biraz kâfirlik içerdiği söylenebilir,” dedi Gilbert. “Ama bunu size kitabı vermeden önce zaten söylemiştim, Bayan Cornelia.”

“Yok, öyle olmasından rahatsız olmadım. Kötülüğe katlanırım ama aptallığa asla,” dedi kadın sakin bir şekilde ve doğal yasalar hususunda son noktayı koyduğunu ima eder gibi elini salladı.

“Kitap demişken… ‘Çılgın Aşk’ nihayet iki hafta önce bitti,” dedi Kaptan Jim. “‘Tam yüz üç bölüm sürdü. Evlendikleri gibi kitap bitti, herhalde bütün dertleri de bitmiştir diye tahmin ediyorum. Her ne kadar konu herhangi bir yere bağlanmasa da kitapların dili çok güzel değil mi?”

“Ben hiç roman okumam,” dedi Bayan Cornelia. “Bugün Geordie Russel’dan haber aldın mı, Kaptan Jim?”

“Evet, eve giderken uğradım. İyileşiyor ama zavallı adamın bir sürü sorunu var. Tabii bunların hepsi kendi suçu ama galiba bunun bir önemi yok.”

“Adam çok kötümser biri,” dedi Bayan Cornelia.

“Hayır, değil bence, Cornelia. Sanırım kendisine sadece bunu yakıştırmış da ondan.”

“Eh, yani bu kötümser demek olmuyor mu?”

“Hayır, hayır. Bir kötümser kendisine yakışacak bir şey bile bulamaz. Geordie henüz o kadar ileriye gitmedi.”

“Jim Boyd, sen şeytan için bile söylenecek güzel bir söz bulursun.”

“Şeytan için azimli diyen şu ihtiyar kadının hikâyesini duydun mu? Ama hayır, benim şeytan için söyleyecek hiç güzel sözüm yok, Cornelia.”

“Sen şeytana inanıyor musun ki?” diye ciddi bir tavırla sordu kadın.

“Ne kadar iyi bir Presbiteryen olduğumu bildiğin halde, bana nasıl böyle bir soru sorarsın, Cornelia? Bir Presbiteryen şeytanı nasıl inkâr edebilir ki?”

“Sen ediyor musun?” dedi kadın ısrarla.

Kaptan Jim bir anda ciddileşti.

“Ben, bir zamanlar bir rahibin söylediği gibi, bu evrende vicdansız, zalim ve zeki bir kötülüğün var olduğuna inanırım,” dedi. “Ben buna inanırım, Cornelia. Sen ister buna şeytan de, istersen ‘kötülüğün timsali’ de, ne dersen de… O var ve dünyadaki hiçbir kâfir bunu inkâr edemez, tıpkı Tanrı’yı inkâr edemeyecekleri gibi. O burada ve daima çalışıyor. Ama inan bana, Cornelia, bir gün bu yaptıklarının mutlaka cezasını çekecek.”

“Umarım,” dedi Bayan Cornelia umutsuzca. “Ama şeytan demişken… Billy Booth’un içine kesinlikle şeytan kaçmış. Son yaptığını duydunuz mu?”

“Hayır, neymiş o?”

“Karısının Charlottetown’dan yirmi beş dolara satın aldığı yeni, kahverengi elbisesini yakmış. Söylediğine göre o elbiseyle kiliseye gittiğinde bütün erkekler karısını hayran gözlerle izlermiş. Tam erkeklere göre bir davranış değil mi?”

“Bayan Booth güzel bir kadın ve kahverengi ona çok yakışıyor,” dedi Kaptan Jim.

“Peki, bu karısının yeni giysisini yakması için geçerli bir sebep mi? Billy Booth kıskanç bir aptal ve karısının hayatını cehenneme çeviriyor. Kadın bütün hafta ağladı. Ah, Anne, keşke ben de senin gibi yazı yazabilseydim. Buradaki bazı erkekleri nasıl ifşa ederdim!”

“Zaten bu Boothların hepsi biraz tuhaf,” dedi Kaptan Jim. “Billy evlenene kadar içlerinde en sakiniydi ama sonra kıskançlığın kurbanı oldu. Kardeşi Daniel da çok tuhaftır.”

“O kadar çok öfke nöbeti geçirdi ki yataklara düştü. Bütün işler de karısına kaldı. Adam ölünce insanlar karısına başsağlığı mektupları yazdılar ama ben olsam geçmiş olsun mektubu yazardım. Babaları Abraham Booth da korkunç bir adamdı. Karısının cenazesine zil zurna sarhoş gelmişti ve durmadan, ‘Be… ben… ç… ç… çok… iç… me… d… dim,’ deyip durdu. Yanıma yaklaşınca şemsiyemle sırtına öyle bir okkalı vurdum ki tabut evden çıkmadan ayıldı. Genç Johnny Booth da güya dün evlenecekti ama evlenememiş çünkü kabakulak olmuş. Tam erkeklere özgü bir davranış değil mi?”

“Zavallı adam ne yapsın? Kabakulak olmak onun elinde miydi?”

“Kate Sterns olsaydım inan bana, ona acırdım. Adam nasıl kabakulak kapmış bilmiyorum ama düğün yemeğinin hazırlandığını ve Johnny iyileşene dek her şeyin berbat olduğunu gayet iyi biliyorum. Ne büyük israf! Kabakulağı küçükken geçirmeliydi.”

“Cornelia, sence de biraz abartmıyor musun?”

Kadın bu soruyu duymazdan gelip Susan Baker’a döndü. Susan Baker birkaç haftadır minik evin tüm işlerini yapan, iyi kalpli ama suratsız, Glen’de yaşayan bir kadındı. Bir hasta ziyareti için Glen’e gitmiş ve daha yeni geri dönmüştü.

“Zavallı ihtiyar Mandy teyze bu gece nasıl?” diye sordu Bayan Cornelia.

Susan derin bir iç çekti.

“Çok… Çok kötü, Cornelia. Zavallı şey, ne yazık ki yakında cennete gidecek!”

“Ah, bu o kadar da kötü bir şey değil!” diye cevap verdi Bayan Cornelia.

Kaptan Jim’le Gilbert birbirlerine baktı ve bir anda ayağa kalkıp dışarıya çıktılar.

“Bazen gülmek günah olmamalı,” dedi Kaptan kahkaha arasında Gilbert’a. “Hele o iki muhteşem kadına!”

GÜNBATIMI VE ŞAFAK

BÖLÜM 19



Haziran ayının başlarında, kum tepeleri pembe güllerle dolu ve Glen elma ağacı çiçeği tomurcuklarıyla kaplıyken Marilla yaklaşık yarım yüzyıldır Green Gables'ta duran pirinç işlemeli, siyah at kılından yapılmış bavuluyla minik eve geldi. Birkaç haftadır minik evde vakit geçiren ve Bayan Blythe'a tapan Susan Baker, ilk başta Manila'yı biraz kıskandı. Fakat Marilla mutfaktaki işlere karışmayıp, Susan ile Bayan Blythe arasına girmek gibi bir teşebbüste bulunmayınca iyi kalpli hizmetçi, kadını kıskanmayı bıraktı ve Glen'deki herkese Bayan Cuthbert'ın haddini bilen, çok iyi bir hanımefendi olduğunu söyledi.

Bir akşam gökyüzü kızıl bir şölen yerine dönmüş ve bülbüller akşam yıldızlarının ışıltısına neşeli şarkılarıyla eşlik ederken rüya evde ani bir hareketlilik başladı. Glen'e telefonlar açıldı, Doktor Dave ile beyaz kepli bir hemşire hızla eve geldi; Marilla bahçedeki çiçek tarhlarının etrafında dualar ederek yürümeye başladı; Susan da kulaklarında pamuk, başına geçirdiği önlüğüyle mutfakta beklemeye koyuldu.

Nehrin yanındaki evinden minik eve bakan Leslie, tüm ışıkların yandığını görünce gece hiç uyuyamadı.

O haziran gecesi aslında çok çabuk geçti ama bekleyişte olanlara gece sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

"Ah, ne zaman bitecek?" dedi Marilla ama Doktor Dave ile hemşirenin ne kadar yorgun göründüklerini fark edince daha fazla soru sormaya cesaret edemedi. Bir de Anne'i düşünün… Ama Marilla onu düşünemiyordu bile.

Marilla'nın gözlerindeki tedirginliği gören Susan Baker öfkeyle, "Sakın bana Tanrı'nın çok sevdiğimiz minik kuzumuzu bizden alacak kadar zalim olabileceğini söylemeyin," dedi.

"Ama çok sevdiğimiz başkalarını da aldı," diye cevap verdi Marilla.

Fakat şafakta, yükselen güneş kumların üzerine vurmaya başladığında eve bir neşe geldi. Anne gayet iyiydi ve annesinin yanında gözleri tıpkı onunkilere benzeyen, tatlı mı tatlı, bembeyaz bir kız bebek yatıyordu. Tüm

gece yaşadığı stresten sonra yüzü yorgun ve solgun olan Gilbert haberi Marilla ile Susana vermek için aşağıya indi.

"Çok şükür," diye sevinçten ürperdi Marilla.

Susan ayağa kalkıp kulaklarındaki pamukları çıkarttı.

"Artık kahvaltı vakti," dedi ciddi bir edayla. "Eminim bir şeyler yemek hepimize iyi gelecektir. Siz Bayan Blythe'a hiçbir şey hakkında endişelenmemesini söyleyin, ben iş başındayım. Ona sadece bebeğini düşünmesini söyleyin."

Gilbert giderken hüzünle gülümsedi. Yüzü ağrıdan bembeyaz kesilmiş ama gözleri ışıl ışıl parlayan Anne'e, bebeğinden başka hiçbir şey düşünmemesini söylemeye gerek yoktu. Çünkü zaten başka bir şey düşündüğü yoktu. Birkaç saattir öylesine mutluydu ki cennetteki meleklerin bile kendisini kıskanmış olabileceklerini düşündü.

Anne, "Minik Joyce," diye mırıldandı, Marilla bebeği görmeye geldiğinde. "Kız olursa adını Joyce koymaya karar vermiştik. Gerçi çok fazla isim vardı aklımızda. Aralarından bir tanesini seçemeyince biz de ona Joyce demeye karar verdik. Ona kısaca Joy* da diyebiliriz çünkü bu isim ona çok yakışıyor. Ah, Marilla daha önce hep mutluyum sanırdım ama şu an muhteşem bir rüyanın içinde gibiyim. Gerçek mutluluk buymuş."

*** *Joy*, İngilizcede "neşe", "mutluluk" anlamlarına gelmektedir. [Çevirmen Notu]**

"Konuşma, Anne… Gücünü toplayana kadar dinlen, kendini yorma," diye tembih etti Marilla.

"Benim için konuşmamanın ne kadar zor olduğunu bilirsin," diye gülümsedi Anne.

İlk başta o kadar mutluydu ki Gilbert'ın, hemşirenin ve Manila'nın yüzündeki kederli ifadeyi hiç fark etmedi. Derken bir anda yüreği korkuyla doldu. Gilbert neden gülmüyordu? Neden bebek hakkında hiç konuşmuyordu? O ilk muhteşem bir saatin ardından, neden bebeği onun yanına geri getirmemişlerdi? Yoksa… Yoksa bir terslik mi vardı?

"Gilbert," diye fısıldadı Anne. "Bebek iyi değil mi? Bir şeyler söyle… Lütfen söyle."

Gilbert'ın eşinin yüzüne bakması uzun sürdü. Sonra eğildi ve Anne'in gözlerine baktı. Dışarıda korkuyla onları dinleyen Marilla, Anne'in yürek yakan ağlamasını duyunca Susanın da ağladığı mutfağa koştu.

“Ah, zavallı kuzucuk… Zavallı kuzucuk! Buna nasıl dayanacak, Bayan Cuthbert? Korkarım bu acı onu öldürecek. O bebeği çok istiyordu, uzun zamandır neler planlamıştı, çok mutluydu. Yapılacak hiçbir şey yok mu, Bayan Cuthbert?”

“Korkarım yok, Susan. Gilbert hiç umut olmadığını söylüyor. Görür görmez o miniğin çok yaşayamayacağını anlamış.”

“Oysa ne kadar da tatlı bir bebek,” diye hıçkırdı Susan. “Gerçi bu kadar beyaz tenlisini görmemiştim… Genelde ya sarı ya da kırmızı olurlar. Bir de sanki birkaç aylıkmış gibi, o koca gözlerini açmaz mı? Minik şey! Ah, zavallı genç Bayan Blythe…”

Şafakla gelen minik ruh, günbatımında arkasında kırık kalpler bırakarak gitti. Bayan Cornelia minik bebeğini nazikçe hemşirenin kollarından alıp ona Leslie’nin diktiği güzel, beyaz elbiseyi giydirdi. Bunu ondan Leslie istemişti. Sonra bebeği yeniden kucakladı ve yüreği paramparça, gözleri yaşlarla dolu, zavallı annesinin yanına götürdü.

“Bu canı ona veren de alan da Tanrı’dır,” dedi ağlayarak. “Tanrı onu kutsasın.”

Sonra Anne ile Gilbert’ı ölü bebekleriyle yalnız bıraktı.

Ertesi gün minik Joy, Leslie’nin elma yaprağı desenleriyle süslediği ufak, kadife tabutunda yatıyordu. Onu alıp rıhtımın karşısındaki kilisenin bahçesine götürdüler. Bayan Cornelia ile Marilla ufaklık için yapılmış olan bütün giysileri kaldırmış ve tatlı bebeğin uyuması için alınmış olan süslü, ufak beşiğin içine koymuşlardı. Minik Joy orada hiç uyuyamayacaktı. Artık onun daracık ve soğuk bir yatağı vardı.

“Bu benim için korkunç bir hayal kırıklığı oldu,” diye iç çekti Bayan Cornelia. “Bu bebeğin gelmesini dört gözle bekliyor ve onun kız olmasını çok istiyordum.”

“Anne’e bir şey olmadığı için şükrediyorum,” dedi Marilla ve ürpererek sevdiği kızın vadideki gölgelerin arasından geçmeye çalıştığı o karanlık saatleri anımsadı.

“Zavallı kuzucuk! Yüreği yandı,” dedi Susan.

“Anne’i kıskanıyorum,” dedi Leslie aniden ve öfkeyle. “Ve eğer ölseydi bile onu yine kıskanırdım! Tek bir günlüğüne bile olsa anneliği tattı. Onun yerine olmak için hayatımı verirdim!”

“Yerinde olsam böyle konuşmazdım, Leslie,” dedi Bayan Cornelia irkilerek. Bayan Cuthbert’ın kızın kötü biri olduğunu düşünmesinden

korkuyordu.

Anne'in yası uzun sürdü, pek çok şey onu çok üzüyordu. Four Winds'in güneşi bile onu rahatsız ediyordu. Yağmur yağdığında da gözünde kızının minik mezarına düşen ağır damlalar canlanıyordu. Rüzgâr uğuldamaya başladığında daha önce hiç duymadığı sesler duyuyordu.

Yasını paylaşmak için gelen iyi kalpli misafirler bile canını yakıyordu. Phil Blake'den gelen bir mektup acısını daha da arttırdı. Phil bebeğin doğduğunu duymuş ama öldüğünü duymamıştı. O yüzden Anne'e çok tatlı bir tebrik mektubu yazmıştı. Anne mektubu dehşetle okudu.

"Eğer bebeğim yanımda olsa bu mektubu okurken çok mutlu olurdum," diye ağladı Manila'ya. "Ama yok ve bu mektup canımı çok yakıyor… Ki Phil'in asla beni incitmek istemeyeceğini biliyorum. Ah, Marilla bir daha mutlu olabileceğimi hiç sanmıyorum… Hayatımın sonuna kadar her şey canımı yakacak."

"Zaman sana yardım edecektir," dedi sertçe Marilla. Şefkatli biri olmasına rağmen bunca yıldır hislerini yansıtmayı bir türlü öğrenememişti.

"Bu bana hiç âdil gelmiyor," dedi Anne isyan eder gibi. "İstenmeyen bir sürü bebek doğup yaşıyor. Oysa yaşadıkları yerlerde yok sayılıyorlar, şanssız bir hayata başlıyorlar. Ama ben bebeğimi çok sever, ona çok iyi bakardım. Ona elimden gelen bütün fırsatları sunardım. Buna rağmen yanımda kalmasına izin verilmedi."

"Tanrı böyle istedi Anne," dedi, evrenin işleyişi karşısında çaresiz kalan ve bu hak edilmemiş acının sebebini kendisi de merak eden Marilla. "Hem minik Joy şu an çok daha iyi, inan bana."

"Buna inanamam," diye acı acı ağladı Anne. Marilla'nın şaşkınlığını görünce devam etti. "Peki, neden doğmak zorundaydı? Eğer öldüğünde daha iyi olacaksa insan neden doğar? Ben yeni doğan bir çocuğun yaşamaktansa ölmesinin, onun için çok daha iyi olduğuna inanmıyorum. Çok sevilecek, neşelenip hüzünlenecek, çalışacak, kendi kişiliğini inşa edecek ve sonsuzluğun içinde bir karakter yaratacaktı. Hem sen bunun Tanrı'nın isteği olduğunu nereden biliyorsun? Belki de bunun sorumlusu şeytandır, olamaz mı? Buna inanmamamız beklenmemeli."

"Ah, Anne böyle konuşma," dedi Marilla, derin ve tehlikeli sularda yüzmeye başlayan Anne'i bir kez daha uyararak. "Anlayamasak da inanmamız gerekir… Yaşanan her şeyin hayırlı olduğuna inanmak zorundayız. Şu an buna inanmanın senin için çok zor olduğunu biliyorum

ama Gilbert'ın hatırına biraz cesur olmaya çalış. Senin için çok endişeleniyor. Olması gerektiği kadar hızlı iyileşmiyorsun."

"Ah, çok bencil davrandığımın farkındayım," diye iç çekti Anne. "Gilbert'ı eskisinden daha çok seviyor ve sırf onun hatırı için yaşamak istiyorum ama sanki bir yanım bebeğimle birlikte o mezara gömülmüş gibi hissediyorum. Canım o kadar yanıyor ki hayattan korkuyorum."

"Acın zamanla dinecek, Anne."

"Bu acının geçeceğini düşünmek bile canımı yakıyor, Marilla."

"Evet, biliyorum. Bu hissi ben de yaşadım. Ama hepimiz seni çok seviyoruz, Anne. Kaptan Jim her gün gelip seni sordu… Bayan Moore, Bayan Bryant… Hepsi senin için her gün buraya geliyor, sana yemekler yapıyorlar. Gerçi Susan bundan pek hoşlanmıyor çünkü kendisinin de Bayan Bryant kadar lezzetli yemekler pişirdiğini söylüyor."

"Canım Susan! Ah, herkes bana karşı oldukça nazik ve şefkatliydi, Marilla. Hepsine minnettarım ve belki bu korkunç acı biraz hafifleyince yaşamaya devam edebileceğimi anlarım."

KAYIP MARGARET

BÖLÜM 20



Anne yaşamaya devam edebileceğini anladı, hatta Bayan Cornelia'nın konuşmasına güldüğü günler bile oldu. Ama bu soluk bir gülüştü, durgundu. Bir şeyler yitirilmiş gibiydi.

İlk gün Gilbert ile birlikte Four Winds Rıhtımı'nda dolaştılar. Gilbert onu deniz fenerinde bırakıp balıkçı köyündeki bir hastasını görmek için sandalla denize açıldı. Rıhtımdan karaya doğru hafif bir rüzgâr esiyor, sular beyaz köpükler çıkartarak dalgalanıp kumsala gümüş renkli ışıltılar hâlinde vuruyordu.

"Sizi yeniden burada gördüğüm için gerçekten çok mutluyum, Bayan Blythe," dedi Kaptan Jim. "Oturun… Oturun, lütfen. Ne yazık ki bugün buralar biraz tozlu ama manzaraya bakmak dururken, toza bakmanın hiç gereği yok. Öyle değil mi?"

"Bence toz hiç önemli değil," dedi Anne. "Ama Gilbert açık havada durmam gerektiğini söylüyor. Sanırım gidip şuradaki kayalara oturacağım."

"Size eşlik edeyim mi yoksa yalnız mı kalmak istersiniz?"

"Yalnız kalmaktansa sizin eşlik etmenizi daha çok isterim," dedi Anne gülümseyerek. Sonra derin bir iç çekti. Daha önce yalnız kalmayı hiç umursamazdı ama şu an yalnızlıktan çok korkuyordu. Artık tek başınayken kendisini çok ama çok yalnız hissediyordu.

"Şurada rüzgârın ulaşamayacağı güzel bir yer var," dedi kayalara ulaştıklarında Kaptan Jim. "Ben genelde burada otururum. Durup dinlenmek ve hayal kurmak için harika bir yerdir."

"Ah, hayaller," diye iç çekti Anne. "Artık hayal kuramıyorum, Kaptan Jim… Hayallerle işim bitti."

"Hayır, bitemez, Bayan Blythe… Bitemez. Şu an neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum ama yaşamaya devam ettikçe yine mutlu olacaksınız ve bir bakmışsınız ki yeniden hayal kuruyorsunuz. Bunun için Tanrıya şükürler olsun! Eğer hayallerimiz olmasa çoktan ölürdük. Ölümsüzlüğü hayal etmesek yaşamaya nasıl katlanırdık? Üstelik bu gerçek olan bir hayal, Bayan Blythe. Bir gün minik Joyce'u yeniden göreceksiniz."

“Ama o zaman benim bebeğim olmayacak,” dedi Anne titreyen dudaklarla. “Longfellow’un da dediği gibi, *göklerin asaletine bürünmüş bir melek*, olacak. Bana yabancı olacak.”

“Bence Tanrı bundan çok daha iyisini becerebilir,” dedi Kaptan Jim.

İkisi de kısa süre sessiz kaldılar. Derken Kaptan Jim çok yumuşak bir sesle şöyle söyledi:

“Bayan Blythe, size “Kayıp Margaret’tan” söz edebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Anne kibarca. Kayıp Margaret’ın kim olduğunu bilmiyordu ama Kaptan Jim’in o hiç duyulmamış aşk hikâyesini dinleyeceği hissine kapıldı.

“Aslında size ondan bahsetmeyi hep istemişimdir,” diye devam etti Kaptan Jim. “Neden biliyor musunuz, Bayan Blythe? Çünkü ben gittikten sonra da geride onu hatırlayan birileri olsun istiyorum. Yaşayanların onun ismini unutacakları düşüncesine katlanamıyorum. Artık Kayıp Margaret’ı benden başka hiç kimse hatırlamıyor.”

Derken Kaptan Jim hikâyeyi anlattı… Bu çok ama çok eski bir hikâyeydi çünkü Margaret bir gün babasının kayığında uyuyakalıp sularla sürüklenerek kaybolalı tam elli yıl olmuştu. Kızın kaderine dair hiçbir şeyden emin olunmadığı için kayıkla birlikte kanaldan sürüklenip yıllar evvel bir yaz günü çıkan kasırgada kaybolduğu sanılıyordu. Oysa Kaptan Jim için bu elli yıl daha dün gibiydi.

“Olaydan sonra aylarca sahilde dolaştım,” dedim kederle. “Onun tatlı ama cansız bedenini aradım. Ama deniz onu bana asla geri vermedi. Fakat bir gün onu bulacağım, Bayan Blythe… Bir gün bulacağım. O beni bekliyor. Keşke size nasıl göründüğünü tarif edebilseydim ama edemem. Bazen gün doğumunda ona benzeyen güzel ve gümüş renkli bir sis görüyorum, bazen de ormanda gördüğüm bir ağaç bana onu hatırlatıyor. Açık kahve saçları, ufak, beyaz, çok tatlı bir yüzü ve sizinkiler gibi uzun, ince parmakları vardı, Bayan Blythe ama bir sahil kızı olduğu için teni daha bronzdu. Bazen gece yarısı uyanıp denizin beni eski günlerdeki gibi çağırdığını duyuyor ve acaba Kayıp Margaret mı geldi, diye düşünüyorum. Fırtına çıkıp dalgalar uğuldamaya başladığında, onun sesini duyduğumu sanıyorum. Neşeli bir günde duyduğum kahkaha sesleri onunkine benziyor… Kayıp Margaret’ın o tatlı, minik kahkahasına… Deniz onu benden aldı ama ben bir gün onu bulacağım, Bayan Blythe. Deniz bizi sonsuza dek ayıramaz.”

“İyi ki bana ondan söz ettiniz,” dedi Anne. “Ben de sık sık neden yalnız yaşadığınızı merak ederdim.”

“Ondan başka hiç kimseyi sevemedim. Kayıp Margaret giderken kalbimi de yanında götürdü,” dedi suda boğulan sevdiğine elli yıldır sadakatle bağlı kalan ihtiyar. “Ondan çok söz edersem sıkılmazsınız değil mi, Bayan Blythe? Zira onu size anlatmak beni çok mutlu ediyor… Acıyı atlatalı yıllar oldu, geriye sadece mutlu anılar kaldı. Sizin de minik Joyce’u asla unutamayacağınızı biliyorum, Bayan Blythe ve yıllar yuvanıza başka minik evlatlar getirdiğinde sizden Kayıp Margaret’ın hikâyesini onlara anlatacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum. Böylece insanlık onun ismini asla unutmamış olur.”

YIKILAN DUVARLAR

BÖLÜM 21



“Anne,” dedi Leslie aralarındaki sessizliği aniden bozarak. “Burada yeniden seninle oturmak ne kadar güzel bilemezsin. Seninle elişi yapmak, konuşmak ve birlikte susmak…”

Anne’in bahçesinde, nehir kenarındaki çimenlerin üzerinde oturuyorlardı. Su ışıldayarak önlerinden akıyor, huş ağaçları dallarını tepelerinden aşağıya doğru sarkıtıyor, yürüdükleri yerlerde güller açıyordu. Güneş alçalmaya başlamış, etrafta doğanın güzel ezgisi yankılanıyordu. Evin arkasındaki köknarlardan, dalgalardan ve bahçesinde minik bebeğin uyuduğu, uzaktaki kilisenin çanından başka şarkılar yayılıyordu etrafa. Her ne kadar aklına hüzünlü anları getirse de Anne o çan sesini çok seviyordu. Dikişini bir kenara bırakan ve genelde pek olmadığı kadar rahat görünen Leslie’ye merakla baktı.

“Hastalandığın o korkunç gecede,” diye konuşmasını sürdürdü Leslie, “artık birlikte sohbet edemeyeceğimizi, elişi yapamayacağımızı, yürüyüşe çıkamayacağımızı düşünüp durdum. Dostluğunun benim için ne kadar değerli olduğunu fark ettim. Ve tabii tıpkı kindar bir yaratık gibi sana karşı ne kadar kaba davrandığımı da.”

“Leslie! Leslie! Hiç kimse benim arkadaşlarım hakkında böyle kötü şeyler söyleyemez!”

“Ama bu doğru. Ben tam olarak buyum… Kindar bir yaratık. Sana söylemem gereken bir şey var, Anne. Sanırım bunu söylediğimde benden tiksineceksin ama itiraf etmek zorundayım. Anne, geçtiğimiz kış ve ilkbaharda senden nefret ettiğim anlar oldu.”

“Fark ettim,” dedi Anne sakince.

“Fark ettin mi?”

“Evet, gözlerinden anladım.”

“Ama yine de beni sevmeye ve benimle arkadaş kalmaya devam ettin.”

“Ama sadece arada sırada benden nefret ediyordun, onun dışında sanırım beni seviyordun.”

“Evet, kesinlikle. Ama o iğrenç his hep oradaydı ve yüreğimi zehirliyordu. Onu bastırdım -hatta bazen unuttum- ama bazen yüzeye çıkıp beni ele geçiriyordu. Senden, seni kıskandığım için nefret ediyordum. Ah, bazen kıskançlıktan deliriyordum. Senin çok güzel bir yuvan, aşkın, mutluluğun, harika hayallerin, yani benim istediğim ama asla sahip olamadığım ve olamayacağım her şeyin vardı. Ah, asla sahip olamayacağım… Bu canımı yakıyordu. Eğer hayata dair ufacık bir umudum olsa seni asla kıskanmazdım. Ama yoktu… Yoktu… Ve bu bana hiç âdil gelmiyordu. Bu, isyan etmeme sebep oldu ve canımı yaktı. O yüzden ben de bazen senden nefret ettim. Oysa bundan çok utanıyordum… Şu anda da utançtan ölüyorum… Ama olanları yok sayamam. O gece ölebileceğini düşündüğümde, bu kötülüğüm yüzünden cezalandırılacağımı zannettim ama o gece de seni çok seviyordum. Anne… Anne… Ben annem öldüğünden beri hiç kimseyi gerçekten sevmedim, Dick’in ihtiyar köpeği hariç. Ah, bu da çok utanç verici ama sevecek başka hiç kimsem yoktu. Hayat çok boş ve boşluktan daha kötü bir şey yok. Eğer o iğrenç his her şeyi mahvetmeseydi seni çok daha fazla sevebilirdim…”

Leslie hislerinin yoğunluğundan titreyerek ağlıyordu.

“Yapma, Leslie,” dedi Anne. “Yapma. Seni anlıyorum… Lütfen bundan daha fazla söz etme.”

“Ama buna mecburum. Yaşayacağını öğrendiğimde sana bunu itiraf edeceğime dair yemin ettim. Artık dostluğuna layık olmadığım biri olduğumu sana anlatmak zorundaydım. Ama benden soğursun diye çok korktum.”

“Korkmana gerek yok, Leslie.”

“Ah, çok sevindim… Çok sevindim, Anne.” Leslie titreyen ellerini sıkıca birleştirdi. “Ama madem başladım artık sana her şeyi anlatmak istiyorum. Sanırım seni ilk gördüğüm anı hatırlamazsın… Kumsaldaki akşamdan söz etmiyorum.”

“Hayır, Gilbert ile eve ilk geldiğimiz akşamdı. Kazları güdüyordun. O anı hiç unutmamam gerektiğini düşünmüştüm! Senin çok güzel biri olduğunu düşündüm… Kim olduğunu öğrenmek için haftalarca bekledim.”

“Ben ikinizi daha önceden tanımıyor olsam bile senin kim olduğunu biliyordum. Bayan Russell’ın minik evinde yaşayacak olan doktordan ve yeni eşinden söz edildiğini duymuştum. Ben… Ben o an senden nefret ettim, Anne.”

“Gözlerindeki nefreti sezmiştim ama bundan emin olamamıştım. Yanılmış olabileceğimi düşündüm. Neden benden nefret etsin ki dedim kendime.”

“Çünkü çok mutlu görünüyordun. Artık kindar bir yaratık olduğumu bildiğin için bana hak verirsin… Sırf mutlu diye başka bir kadından nefret etmek, üstelik onun mutluluğu benden hiçbir şey eksiltmezken… O yüzden seni görmeye gelmedim. Gelmem gerektiğini gayet iyi biliyordum… Four Winds gibi basit bir yerde bile saygı kuralları vardır. Ama gelemedim. Seni penceremden izlerdim… Akşamları kocanla birlikte bahçede yürüdüğünüzü ya da onu karşılamak için kavakların oraya doğru koştuğunu görürdüm. Ve bu canımı yakardı. Ama yine de bu hissi aşmak istedim. Eğer bu kadar çaresiz olmasam seni sevebileceğimi ve hayatımda hiç olmayan bir şeyi, yani kendi yaşımda gerçek bir dostu, sende bulabileceğimi hissettim. Peki, kumsaldaki o akşamı hatırlıyor musun? Seni deli sanacağımdan korkmuştun. Oysa sen benim deli olduğumu düşünmeliydin.”

“Hayır, öyle düşünmedim ama seni anlayamamıştım, Leslie. Bana bir an yakın davranıyor, bir an kendinden uzaklaştırıyordun.”

“O akşam çok mutsuzdum. Çok zor bir gün geçirmiştim. O gün Dick ile baş etmek çok ama çok zor olmuştu. Bilirsin o genelde sakin ve kolay kontrol edilebilir biridir, Anne. Ama bazı günler çok farklı oluyor. Canım çok sıkıldı ve o uyur uymaz kendimi kumsala attım. Orası benim tek kaçış yetimdi. Oturup zavallı babamın hayatına nasıl son verdiğini düşündüm ve acaba bir gün ben de aynı şeyi yapar mıyım diye merak ettim. Ah, yüreğim kapkara düşüncelerle doluydu! Derken sen neşeli ve mutlu bir çocuk gibi dans ederek koydan çıkıverdin. O an senden daha da çok nefret ettim. Yine de dostluğuna muhtaçtım. Bir an o çirkin his, bir sonraki an ise sevgi beni etkisi altına alıyordu. O gece eve döndüğümde utançtan ağladım. Kim bilir hakkımda ne düşünmüştür dedim. Ama buraya geldiğimde de aynısı oldu. Bazen çok mutlu oluyor, bazen o çirkin hissin etkisine kapılıyordum. Bazen seninle ve evinle ilgili her şey canımı acıtıyordu. Senin, bende olmayan bir sürü güzel şeyin vardı. Biliyor musun, çok saçma ama o porselen köpeklerini bile kıskanıyordum. Bazen Gog ile Magog’u burunlarından tuttuğum gibi birbirlerine çarpasım geliyordu! Ah, sen gülüyorsun tabii… Ama bu bana hiç komik gelmiyordu. Size gelip Gilbert ile ikinizi, çiçeklerinizi, kitaplarınızı, ev eşyalarınızı, aranızdaki minik şakaları ve farkında olmadan her bakışınız, her sözünüzde dışa vuran aşkınızı görüyor ve sonra kendi evime geri dönüyordum! Ah, Anne doğamda kıskançlık

olduğunu hiç bilmezdim. Küçük bir kızken okul arkadaşlarımda olan bir sürü şey bende yoktu ama bunu hiç umursamaz, bu yüzden onlardan asla nefret etmezdim. Fakat belli ki büyüdükçe kıskançlıkla dolmuşum…"

"Leslie, canım, lütfen kendini suçlamayı bırak. Sen kindar ya da kıskanç biri değilsin. Yaşamak zorunda olduğun hayat seni biraz hırpalamış ama böyle asil bir ruha sahip olmasan daha da kötüsü olabilirdi. Bunları bana anlatmana izin vermemin tek sebebi, hepsini konuşarak ruhundan söküp atmanı istemem. Fakat artık kendini suçlama."

"Tamam, suçlamam ama beni olduğum gibi bilmeni istedim. Bana ilkbaharla ilgili umutlarını anlattığın o gün en kötüsüydü, Anne. O gün sana öyle davrandığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Gözyaşlarına boğulmuştum ama senin için diktiğim o minik elbiseye tüm sevgimi ve şefkatimi kattım. Oysa yaptığım her şeyin sonunda bir kötülük getireceğini tahmin etmem gerekirdi."

"Leslie bu söylediğin çok acı ve çok hastalıklı bir düşünce… Bunları çıkar aklından. O minik elbiseyi getirdiğinde çok sevindim ve küçük Joyce'u kaybettiğim günden beri hep üzerindeki elbisenin senin kendine beni sevmek için izin verdiğin anlarda diktiğin elbise olduğunu düşündüm."

"Anne, biliyor musun sanırım artık seni hep seveceğim. Bir daha o çirkin hisse kapılacağımı hiç sanmıyorum. Galiba içimdekileri konuşarak dışarıya atınca hepsinden tamamen kurtuldum. Çok garip… Oysa bu bana çok gerçek ve çok acı geliyordu. Bu sanki orada olduğunu bildiğin korkunç bir canavarı göstermek için, karanlık bir odanın kapısını açmak gibi… Ama içeriye ışık dolunca canavar sanki buharlaşıp yok oldu. Bir daha da asla aramıza giremeyecek."

"Artık seninle gerçek birer dost olduk, Leslie ve bunun için çok mutluyum."

"Eğer başka bir şey daha söylersem umarım beni yanlış anlamazsın. Anne, bebeğini kaybettiğinde yüreğim yandı ve inan bana eğer onu kurtarmak için ellerimi kesmem istense bunu hiç düşünmeden yapardım. Fakat yaşadığın bu acı bizi yakınlaştırdı. Artık o mükemmel mutluluğun aramızda bir engel değil. Ah, ne olur beni yanlış anlama canım… Artık mutluluğunun buruk olması beni sevindirmiyor… Bunu bütün samimiyetimle söylüyorum. Sadece artık aramızda bir mesafe kalmadı."

"Bunu da anlıyorum, Leslie. Ama artık geçmişi kapatıp yaşanan bütün olumsuzlukları unutalım. Her şey çok farklı olacak. Artık ikimiz de

Joesph'in soyundanız. Hem bence sen zaten çok ama çok harika biriydin. Leslie, biliyor musun, bence hayat sana çok güzel bir sürprizle gelecek."

Leslie başını iki yana salladı. "Hayır," dedi çaresizce. "Hiç umut yok. Dick iyileşmeyecek, hem hafızası geri gelse bile… Ah, Anne, işte o zaman her şey şimdikinden daha da kötü olur. Sen mutlu bir gelinsin ve ne demek istediğimi anlayamazsın. Anne, Bayan Cornelia sana hiç Dick ile nasıl evlendiğimi anlattı mı?"

"Evet."

"Buna sevindim çünkü bilmeni istiyordum aksi takdirde konuyu nasıl açardım, bilmiyorum. Anne, benim için tam on iki yaşımdan beri hayat acıdan ibaret. Ondan önce çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Çok fakirdik ama bunu hiç umursamazdık. Babam muhteşem biriydi… Sevgi dolu, zeki ve sempatik bir adamdı. Onunla hep çok iyi iki dosttuk. Annem de çok tatlıydı. Çok ama çok güzeldi. Ben de ona benziyorum ama onun kadar güzel değilim."

"Bayan Cornelia senin çok daha güzel olduğunu söylüyor."

"Yanılıyor ya da önyargılı davranıyor. Sanırım benim vücudum daha güzel… Annem çok zayıftı ve çalışmaktan hafif kamburu çıkmıştı… Ama yüzü bir melek gibiydi. Ona taparak bakardım. Hepimiz ona tapardık… Ben, Kenneth, babam."

Anne, Bayan Cornelia'nın kızın annesi hakkında çok daha farklı konuştuğunu hatırladı. Ama sevgi insanın gerçek yüzünü gösteren asıl şey değil miydi? Yine de, Rose West kızını Dick Moore ile evlendirerek bencil davranmıştı.

"Kenneth, benim erkek kardeşimdi," diye devam etti Leslie. "Ah, onu nasıl sevdiğimi sana anlatamam. Çok kötü bir şekilde öldü. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Anne, tekerlek üzerinden geçerken kardeşimin o minik yüzünü gördüm. Sırt üstü yere düşmüştü. Anne… Anne… O an şimdi bile gözümün önünde ilk günkü gibi canlanıyor. Daima da öyle kalacak. Anne, keşke Tanrı hafızamdaki bu anıları silebilseydi. Ah, Tanrım!"

"Leslie, bundan söz etme. Hikâyeyi biliyorum… Detayları anlatacağım diye ruhuna daha çok acı çektirme. İnan bana zamanla hafızandan silinecektir."

Leslie birkaç dakika sonra kendisini toparlamayı başardı. “Sonra babamın sağlığı kötüleşti ve dengesiz davranışlar sergilemeye başladı. Bunları da duydun mu?”

“Evet.”

“Artık yanımda sadece annem kalmıştı. Ama ben çok hırslıydım. Bir süre öğretmenlik yapıp üniversiteye gitmek için para biriktirecektim. Zirveye çıkacaktım… Ah, artık bunlardan söz etmeyeceğim çünkü hiç gereği yok. Olanları biliyorsun. Hayatı boyunca bir köle gibi çalışmış canım annemin kendi evinden atılmasına göz yumamazdım. Elbette ikimize yetecek kadar para kazanabilirdim ama annem evini bırakamazdı. O eve gelin gelmiş, babamı çok sevmişti. O evde bir sürü anısı vardı, ölmeden önce onu mutlu ettiğim için hiç pişman değilim, Anne. Dick’e gelince… Evlendiğimde ondan nefret etmiyordum, onu da normal bir arkadaş gibi görüyor, kendisine karşı başka bir şey hissetmiyordum. Arada sırada içtiğinden haberim vardı ama balıkçı koyundaki o kızla ilgili hikâyeyi duymamıştım. Duysaydım, annemin hatırı için bile onunla evlenmezdim. Duyduktan sonra da ondan nefret ettim ama bunu anneme asla söylemedim. O ölünce tek başıma kaldım. Daha on yedi yaşımdaydım ama tek başımaydım. Dick buradan gitmişti. Evliliğin artık onu mutlu etmediğini ümit ediyordum. Zaten aklında hep deniz vardı, benim de başka umudum yoktu. Ama bildiğin gibi, Kaptan Jim onu eve getirdi ve o günden beri de evinden başka hiçbir yere gitmedi. Artık beni tanıyorsun, Anne… Hem de en kötü özelliklerimle… Aramızdaki tüm duvarlar yıkıldı. Yine de arkadaşım olmak istiyor musun?”

Anne başını kaldırıp gökyüzünde beyaz bir fener gibi parlayan aya doğru dallarını uzatmış olan huş ağaçlarına baktı. Körfezde gün batıyordu. Anne’in yüzü çok tatlıydı.

“Sonsuza dek ben senin, sen de benim arkadaşımsın,” dedi. “Daha önce hiç sahip olmadığım bir arkadaşsın. Bir sürü can dostum var ama sende başkasında hiç bulamadığım farklı bir şey var, Leslie. O zengin doğanda bana sunacak çok şeyin var ve benim de sorunsuz geçirdiğim gençlik yıllarımın içinde sana sunacak çok şeyim. Artık ikimiz de yakın dostuz.”

Külrengi ve mavi gözlerine dolan yaşların arasından birbirlerine bakıp gülümseyerek el ele tutuştular.

BAYAN CORNELIA SORUNLARI HALLEDİYOR

BÖLÜM 22



Gilbert, Susanın yaz boyunca evde çalışmaya devam etmesi konusunda ısrarlıydı. Anne ilk başta buna karşı çıktı.

“İkimiz baş başayken hayat çok tatlı, Gilbert. Başka birinin olması bunu bozar. Susan iyi biri ama bizden biri değil. Hem ev işi yapmak bana zarar vermez ki.”

“Doktorunun tavsiyesini dinle,” dedi Gilbert. “Bilirsin, ‘terzi kendi söküğünü dikemezmiş,’ diye eski bir söz vardır. Benim evimde bu söz geçerli olamaz. Ben senin adımlarında yeniden ilkbaharı, yanaklarında yeniden çiçek tomurcuklarını görene dek, Susan bu evde kalmaya devam edecek.”

Telaşla araya giren Susan, “Sakin olun, Bayan Blyhte,” dedi. “Siz güzel vakit geçirin, boş verin kileri. Susan iş başında, insan hem köpek besleyip, hem de onun yerine kendisi havlamaz ki. Ben her sabah size kahvaltınızı getiririm.”

“Asla getirme,” diye güldü Anne. “Bayan Cornelia hasta olmadığı halde kahvaltısını yatağında yapan bir kadını nasıl onaylamıyorsa, ben de onaylamıyorum. Bu davranışın erkeklerin saçma sapan hareketlerine denk olduğunu söylüyor.”

“Ah, şu Cornelia! Bence siz o kadından daha mantıklı birisiniz Bayan Blyhte. Bekâr olmasına rağmen neden sürekli erkekleri aşağıladığını hiç anlamıyorum doğrusu. Ben de bekârım ama erkekler hakkında kötü şeyler söylediğimi duymamışsınızdır. Ben onları severim. Eğer elimde olsa biriyle evlenirdim. Hiç kimsenin bana evlilik teklif etmemiş olması, sizce de çok garip değil mi, Bayan Blyhte? Tamam, çok güzel bir kadın değilim ama gördüğümüz pek çok evli kadın kadar güzelim. Ama hiç sevgilim olmadı. Sizce bunun sebebi ne olabilir?”

“Kader, kısmet,” dedi Anne.

Susan başıyla onayladı.

“Ben de böyle düşünüyorum sevgili Bayan Blyhte ve içim çok rahatlıyor. Aksi takdirde hiç kimsenin beni istemediği düşüncesine

kapılabilirdim ama eğer Tanrı böyle istemişse, sorun yok. Ama bazen şüpheye düşüyorum Bayan Blyhte ve kaderime boyun eğmek istemiyorum. Ama belki de," diye ekledi Susan heyecanla, "hâlâ evlenmek için bir şansım vardır. Aklıma sürekli teyzemin eskiden çok sık tekrar ettiği şu sözler geliyor:

'Bir zamanlar gri renkli bir kaz varmış ama bir gün dürüst bir erkek kaz onu görmüş ve yuvasına götürmüş.'

Bence bir kadın ölene dek evlenme şansına sahip olabilir Bayan Blyhte, bu şansı beklerken ben de vişneli turta yaparım. Doktorun vişneli turtayı çok sevdiğini fark ettim, yemeklerimi takdir eden bir erkeğe bir şeyler hazırlamak çok hoşuma gider doğrusu."

O öğleden sonra Bayan Cornelia uğradı. Suratı biraz asıktı.

"Ne dünya, ne de şeytan umurumda. Beni asıl rahatsız eden şey insanlar," dedi. "Sen de tam bir soğuk nevalesin, Anne. Bu arada, vişneli turta kokusu mu alıyorum? İstersen çaya kalabilirim. Bu yaz hiç vişneli turta yemedim. Glen'deki Gilman ailesinin çocukları durmadan vişnelerimi aşırıyorlar."

Oturma odasının bir köşesinde oturup bir deniz romanı okuyan Kaptan Jim, "Haydi ama Cornelia," dedi. "O iki zavallı, annesiz Gilman çocukları hakkında böyle konuşamazsın. Tabii kesin bir kanıtın yoksa. Sırf babaları yalancı diye, onlara hırsız diyemezsin. Bence vişnelerini bülbüller aşırıyor. Bu sene çok fazla bülbül var."

"Bülbüllermiş! Hah! İki bacaklı bülbüller, inan bana," dedi kadın suratını asarak.

"Aslına bakarsan buradaki bülbüller de iki bacaklı," dedi Kaptan Jim.

Bayan Cornelia adama dik dik baktı. Sonra da sallanan sandalyesine yaslanıp uzun uzun güldü.

"Nihayet beni alt etmeyi başardın Jim Boyd, bunu itiraf ediyorum. Baksana Anne, ne kadar mutlu oldu. Kedi gibi sırıtıp duruyor. Bülbüllerin bacaklarına gelince… eğer geçen hafta gün ağarırken vişne ağaçlarımdan birinde gördüğüm uzun, bronz, çıplak ve pantolonlu bacakları olsaydı sana haklısın derdim. Gilman çocuklarından özür bile dilerdim ama ağaçtaydılar ve ben bahçeye inen dek çoktan kaçıp gitmişlerdi. Nasıl bu kadar çabuk kaybolduklarını anlayamamıştım ama Kaptan Jim beni aydınlattı. Tabii ki havalanıp uçmuş olmalılar."

Kaptan Jim neşeli bir kahkaha attı ve vişneli turta eşliğinde çay içmeye davet edilince neşesi daha da arttı.

"Ben Leslie'ye gidip yanına bir pansiyoner alır mı diye soracağım," dedi Bayan Cornelia. "Dün Toronto'da yaşayan Bayan Daly'den bir mektup aldım. İki yıl önce buraya geldiğinde benim evimde kalmıştı. Bu yaz da bir arkadaşını almamı istemiş. Adı Owen Ford'muş ve kendisi bir gazeteciymiş. Sanırım bu evi inşa eden okul müdürünün de torunuymuş. John Selwyn'in en büyük kızı soy ismi Ford olan Ontario'lu bir adamla evlenmişti, bu adam da onun oğluymuş. Büyükannesiyle büyükbabasının yaşadıkları evi görmek istiyormuş. Adam baharda tifoya yakalanmış ve hâlâ tam olarak düzelememiş, doktoru da ona deniz kenarına gitmesini söylemiş. Otelde kalmak yerine, sessiz bir yerde kalmayı tercih ediyormuş. Ama ben ağustosta burada olmayacağım için onu alamam. Kingsport'taki fuara davetliyim ve gidiyorum. Leslie onu kabul eder mi onu da bilmiyorum ama pansiyoner alan başka hiç kimse yok. Eğer Leslie de kabul etmezse adamın rıhtımın oraya gitmesi gerekecek."

"Leslie'yi gördükten sonra geri gelin de bizimle birlikte vişneli turta yiyin," dedi Anne. "Hatta isterlerse Leslie ile Dick'i de getirin. Demek Kingsport'a gideceksiniz? Ne güzel vakit geçirirsiniz. Orada yaşayan bir arkadaşım için size bir mektup vermeliyim… Bayan Jonas Blake."

"Bayan Thomas Holt'u da benimle gelmesi için ikna ettim," dedi Bayan Cornelia. "İnan bana o kadının biraz tatil yapma vakti geldi. Ölümüne çalışıyor çünkü. Tom Holt çok güzel örgü örer ama ailesinin geçimini sağlayamaz. Adam erken kalkıp işe gidemiyor fakat balığa gitmek için sürekli erkenden kalkıyor. Tam erkeklere özgü bir hareket, öyle değil mi?"

Anne gülümsedi. Bayan Cornelia'nın, Four Winds erkeklerine karşı takındığı tavrı artık o da benimsemişti. Kadın bütün erkeklerin eşlerini köle gibi çalıştıran, işe yaramaz insanlar olduğuna inanıyordu. Mesela şu Tom Holt denen adam aslında iyi bir eş, sevgi dolu bir baba ve harika bir komşu olarak tanınırdı. Ama belki biraz tembeldi. Çiftçiliktense balıkçılığı daha çok seviyor olabilirdi ama adam çok çalışkan bir tip olsa bile Bayan Cornelia onda yine bir eksik bulurdu. Bayan Holt çok çalışkan bir kadındı. Ailesi çiftlikte çok rahat bir yaşam sürüyordu, kadının evlatları da enerjilerini ondan almıştı. Hepsi de dünyada iyi işler yapacak tiplerdi. Glen St. Mary'de Holtlarınki kadar mutlu bir yuva daha yoktu.

Bayan Cornelia dere boyundaki evden çok memnun bir şekilde geri döndü.

“Leslie adamı alacak,” dedi. “Fırsatı duyar duymaz üzerine atladı. Sonbaharda evinin çatısını yaptırmak için paraya ihtiyacı varmış ve ne yapacağını bilemiyormuş. Bence Kaptan Jim Selwynlerin torununun buraya geldiğini duyunca çok sevinecek. Leslie vişneli turta teklifin için sana teşekkür etti ama hindilerini toparlaması gerektiği için gelemeyeceğini söylememi istedi. Kaçmışlar da. Ama eğer kendisine bir dilim ayırırsan akşam koşup gelirmiş. Ah, Anne… Leslie sana bu mesajı iletirken eskiden olduğu gibi yine gülünce nasıl mutlu oldum, bilemezsin. Herhalde gece geç saatte gelir. Tıpkı genç kızlığındaki gibi espriler yapıp gülüyor. Anladığım kadarıyla buraya çok sık geliyor.”

“Hemen hemen her gün ya o geliyor, ya ben gidiyorum. Leslie olmasaydı ne yapardım bilmem. Özellikle de Gilbert şu aralar fazlasıyla meşgulken. Birkaç saat dışında eve neredeyse hiç gelemiyor. Çok fazla çalışıyor. Artık rıhtımın oradan bile bir sürü hastası var.”

“Onlar gidip kendi doktorlarına görünseler daha iyi ederler,” dedi Bayan Cornelia. “Gerçi onların doktoru Metodist olduğu için bizim doktora geliyorlar diye hiç birini suçlayamam. Dr. Blythe, Bayan Allbony’nin çocuklarını iyileştirdiğinden beri, ölüyü dirilteceğini sanıyorlar. Bence Dr. Dave onu biraz kıskanıyor… Tam erkeklere özgü bir davranış. Dr. Blythe’ın çok karmaşık tedavi süreçleri olduğuna inanıyor! Ben de ona, ‘Rhoda Allbony’yi kurtaran şey de o karmaşık tedavi süreci oldu,’ dedim. ‘Eğer onunla siz ilgilenseydiniz ölür ve mezar taşında *Tanrı onu yanına aldı* diye yazardı.’ Ah, Dr. Dave’e aklıma geleni söylemeye bayılıyorum! Adam yıllardır Glen’de patronluk taslıyor. Doktorlardan söz etmişken, keşke Dr. Blyhte bir ara gidip Dick Moore’un boynundaki şişliğe bakabilse. Durum Leslie’yi aşıyor çünkü. Adam zaten bir dert, bir de bu şişlikler ne demeye oluştu hiç bilmiyorum doğrusu!”

“Biliyor musunuz, Dick beni seviyor,” dedi Anne. “Bir köpek gibi peşimden hiç ayrılmıyor ve ona baktığım zaman mutlu bir çocuk gibi gülümsüyor.”

“Bu seni korkutmuyor mu?”

“Hayır, hem de hiç. Hatta zavallı Dick Moore’u seviyorum bile diyebilirim. Adama çok acıyorum ama ilginç de buluyorum.”

“Eski günlerinde onu görsen hiç de ilginç bulmazdın, inan bana. Fakat ondan korkmamana sevindim… Bu Leslie’nin de hoşuna gidiyordur. Pansiyoneri gelince yapacak daha çok işi olacak. Umarım iyi biridir. Sen de onu seversin herhalde… Ne de olsa bir yazarmış.”

“İnsanlar neden iki yazar karşı karşıya gelince birbirlerini seveceklerini sanır, hiç anlamıyorum,” dedi Anne suratını asarak. “Mesela iki demirci karşılaştığında, birbirlerini sırf demirci oldukları için sevmelerini hiç kimse beklemez.”

Yine de Owen Ford’un gelişini heyecanla bekliyordu. Eğer adam genç ve sevimli biriyse, Four Winds hakkında çok güzel bir haber yapabilirdi. Ne de olsa minik evin içi daima Joseph soyundan insanlarla doluydu.

OWEN FORD'UN GELİŞİ

BÖLÜM 23



Bir akşam Bayan Cornelia, Anne'e telefon etti.

"Yazar adam az evvel buraya geldi. Birazdan onu sana getireceğim, sen de Leslie'nin evini gösterirsin. Benim çok acelem olduğu için ana yoldan sapmasam daha iyi olur. Glen'deki Reeselerin bebeği kaynar suyun içine düşmüş, neredeyse ölüyormuş. Derhal beni çağırdılar… Herhalde çocuğun üzerine yeni bir deri dikmemi filan bekliyorlar. Bayan Reese, hep dikkatsiz davranır, sonra da kendi hatasını başkalarının çözmesini ister. Sorun olmaz değil mi canım? Adam valizlerini yarın aldırır."

"Pekâlâ," dedi Anne. "Adam nasıl biri, Bayan Cornelia?"

"Onun getirdiğimde neye benzediğini görürsün. İçini ise sadece Tanrı bilir. Şu an Glen'deki bütün ahizeler kaldırılmış olabilir, o yüzden bu konuda tek kelime daha etmeyeceğim."

"Herhalde Bay Ford'da herhangi bir kusur bulamamış, yoksa bütün Glen'in dinlediğinden emin olsa bile anlatırdı," dedi Anne. "Bu yüzden de Susan, Bay Ford'un yakışıklı biri olduğu sonucuna vardım."

"Şey Bayan Blythe, aslında yakışıklı bir adam görmek benim de hoşuma gider," dedi Susan hevesle. "Acaba ona bir şeyler hazırlasam mı? Yerken ağzınızda eriyecek çilekli bir turta yaptım."

"Hayır, Leslie onu bekliyor. Yemeğini de hazırlamış. Hem o çilekli turta benim zavallı eşime kalsın. Gece geç gelecek. Ona bir tabak turta ile bir bardak süt ayır, Susan."

"Tamam Bayan Blythe, ayırırım. Susan iş başında. Turtayı yabancı bir adama vermektense kocanıza vermeniz daha iyi. Hem zaten doktor da çok sık rastlanılan erkeklerden değildir."

Owen Ford geldiğinde Anne onun gerçekten yakışıklı biri olduğunu kabul etti. Uzun boylu, geniş omuzlu, gür, kahverengi saçlı, güzel burunlu ve güzel çeneli, kocaman, parlak ve koyu külrengi gözlü bir adamdı.

"Kulaklarıyla dişlerini fark ettiniz mi, Bayan Blythe?" dedi Susan daha sonra. "Şimdiye dek bir erkekte gördüğüm en güzel kulaklara sahip. Gençken kepçe kulaklı biriyle evlenmekten çok korkardım. Ama buna

gerek kalmadı çünkü kepçe kulaklı biri de dahil olmak üzere hiç kimseyle evlenemedim.”

Anne adamın kulaklarını değil de dostane bir şekilde gülümserken, dişlerini fark etmişti. Gülümsemediğinde adamın yüzünde üzgün ve boş bir ifade vardı. Ama bu, Anne’in gençlik hayallerinde olduğu gibi melankolik bir ifade değildi. Adam gülümsediği zaman yüzü hınzır ve hoş bir şekilde aydınlanıyordu. Bayan Cornelia’nın da dediği gibi, adamın dış görünüşü gerçekten çok iyiydi.

Çevresine heyecanlı ve dikkatli gözlerle bakarken, “Burada olmaktan nasıl mutluyum bilemezsiniz, Bayan Blythe,” dedi Owen. “Buraya gelirken içimde garip bir his vardı. Biliyorsunuz annem burada doğmuş ve çocukluğunu burada geçirmişti. Bana eski evinden çok sık bahsederdi. Buranın coğrafyasını avucumun içi gibi iyi bilirim. Ah, tabii ki bana evin yapılış hikâyesini ve büyükbabamın Royal William’in yolunu nasıl gözlediğini de anlattı. Bu kadar eski bir evin yıllar evvel yıkıldığını varsaymıştım, yoksa daha önce gelirdim.”

“Bu büyülü sahilde eski evler öyle kolay kolay yıkılmaz,” dedi Anne gülümseyerek. “Burası her zaman her şeyin aynı kaldığı diyardır… Yani en azından bazı şeylerin. John Selwyn’in evi de çok fazla değişmemiş, hem büyükbabanızın eşi için bahçeye ektiği güller şu anda hâlâ açıyorlar.”

“Bunu düşünmek bile bana onları hatırlatıyor! İzniniz olursa burayı en kısa zamanda gezmek isterim.”

“Kapımız size daima açık,” dedi Anne. “Bu arada Four Winds Deniz Feneri’nin bekçisi olan eski denizcinin çocukluğunda John Selwyn’i tanıdığını biliyor muydunuz? Buraya ilk geldiğim gece bana hikâyelerini o anlattı… Eski evin üçüncü gelininden bahsetti.”

“Bu mümkün olabilir mi? Resmen bir keşiften söz ediyoruz. O adamı hemen bulmalıyım.”

“Bu hiç de zor olmayacak çünkü hepimiz Kaptan Jim’in dostlarıyız. O da sizi görmek için, en az sizin onu görmek istediğiniz kadar heveslidir. Büyükanneniz hafızasında yıldız gibi parlıyor çünkü. Fakat sanırım şu an Bayan Moore sizi bekliyordur. Size ‘kestirme yolu göstereyim.”

Anne adamla birlikte dere boyundaki eve kadar yürüdü. Papatyaların karla kaplanmış gibi her yeri sardığı tarladan geçtiler. Rıhtımdaki bir teknede insanlar şarkılar söylüyordu. Güneş yavaş yavaş batıyor, uzaktan rüzgârla birlikte gelen müzik sesi ve son gün ışığı denizin üzerine bir lamba

gibi vuruyordu. Derken deniz fenerinin kocaman ışığı da yandı. Owen Ford çevresine keyifle baktı.

"Demek Four Winds burasıymış," dedi. "Annemin anlattıklarına rağmen, buranın böyle güzel bir yer olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Renkler… Manzara… Ah, muhteşem! Burada hızla iyileşeceğime eminim. İlham denen şey eğer güzellikten doğuyorsa, yeni başlayacağım büyük romanımı burada bitirebilirim."

"Henüz başlamadınız mı?" dedi Anne.

"Hayır, tek bir satır bile yazmadım. Zira konunun özünü bir türlü bulamadım. Aslında önümde süzülüp duruyor… Gidiyor… Geliyor… Tam tutacakmış gibi oluyorum, bir anda kayboluyor. Ama belki böylesi sessiz ve huzurlu bir yerde onu yakalamayı başarırım. Bayan Byrant bana sizin de yazdığınızı söyledi."

"Ah, çocuklar için ufak şeyler yazıyorum. Gerçi evlendikten sonra çok bir şey yapamadım ama büyük bir roman yazmak gibi bir hedefim de yok," diye güldü Anne. "Bu beni aşar."

Owen Ford da güldü.

"İtiraf etmeliyim ki beni de aşar. Ama eğer vakit bulursam denemek istiyorum. Bir gazetecinin her zaman böyle bir fırsatı olmuyor. Dergilere pek çok kısa hikâye yazdım ama bir kitap yazacak kadar zamanım olmadı. Üç ay özgürüm, o yüzden bu projeye başlamam gerek… Tabii eğer motive olabilirsem… Kitabın özünü bulabilirsem."

Anne'in aklına aniden bir fikir geldi. Kız heyecandan neredeyse havaya zıplayacaktı. Ama Mooreların evine varmışlardı, o yüzden bir şey söylemedi. Bahçeye girdiklerinde Leslie de yan kapıdan verandaya çıktı. Beklenen misafirine şöyle bir baktı. Kapının önündeki sarı ışığın altında öylece durdu.

Üzerinde pamuklu kumaştan dikilmiş krem rengi, ucuz bir elbise ve belinde her zamanki gibi kıpkırmızı bir kuşak vardı. Leslie'nin üzerinde hep kırmızı bir şey olurdu. Anne'e, üzerinde kırmızı bir şey olmadığı zaman kendisini eksik hissettiğini söylemişti. Mutlaka kırmızı bir şey takar ya da giyerdi. Anne'e göre bu renk Leslie'nin içinde hâlâ alev alev yanan tutkuyu ve hırsı temsil ediyordu. Leslie'nin elbisesinin yakası boynuna doğru hafifçe açılıyordu ve kısa kolluydu. Kolları fildişi bir mermer gibi parlıyordu. Vücudundaki her muhteşem kıvrım, akşam güneşinin altında net

şekilde belirginleşmişti. Saçları alev gibi ışıl ışıldı. Hemen arkasında uzanan yıldızlarla dolu gökyüzü mor renge bürünmüştü.

Anne adamın şaşkınlıktan yutkunduğunu duydu. Loş ışıkta bile adamın yüzündeki hayranlık dolu bakışları görebiliyordu.

"Bu güzel kadın da kim?" diye sordu.

"Bayan Moore," dedi Anne. "Çok güzel, öyle değil mi?"

"Ben… Ben daha önce hiç onun gibi birini görmedim," dedi adam başı dönmüş gibi. "Tanrım böyle bir şeye hazırlıklı değildim… Evinde kalacağım kadının bir tanrıça olacağını hiç beklemiyordum! Üzerinde mor bir gece elbisesi, saçlarında ametist taşları olsa kesinlikle bir deniz kraliçesi gibi görünürdü. Ama burada yaşıyor ve evine kiracı arıyor!"

"Tanrıçaların bile paraya ihtiyacı olur," dedi Anne. "Hem Leslie bir tanrıça değil. O da bizim gibi bir insan ve çok güzel bir kadın. Bayan Bryant size Bay Moore'dan söz etti mi?"

"Evet, hafızasını kaybetmiş falan, değil mi? Ama Bayan Moore hakkında hiçbir şey söylemedi, ben de onu birkaç kuruş kazanmak için evini kiralayan sıradan bir köylü kadın zannettim."

"Leslie'nin yaptığı da bu zaten," dedi Anne. "Ama bu onun da hoşuna gitmiyor. Umarım Dick'ten rahatsız olmazsınız. Eğer olursanız da lütfen Leslie bunu görmesin. Çok üzülür. Dick sadece koca bir bebek ve bazen biraz sinir bozucu olabiliyor."

"Yok, beni rahatsız etmez. Hem zaten yemek yemek dışında evde pek fazla vakit geçireceğimi de sanmıyorum. Fakat bu anlattıklarınız ne acı! Bu kadının hayatı çok zor olmalı."

"Öyle ama kendisine acınmasından hiç hoşlanmaz."

Leslie eve girip onları ön kapıda karşıladı. Owen Ford'u buz gibi ama medeni bir şekilde selamlayarak gayet resmî bir şekilde odasının ve yemeğinin hazır olduğunu söyledi. Dick sırıtarak geldi ve adamın valizini alıp üst kata çıkarttı. Owen Ford artık söğütlerin arasındaki eski evin yeni misafiriydi.

KAPTAN JIM'İN DEFTERİ

BÖLÜM 24



Anne, Gilbert eve geldiğinde ona, “Aklımda mükemmel sonuçlanabilecek güzel bir fikir var,” dedi. Gilbert, eve beklediğinden erken dönmüş, Susanın yaptığı turtayı afiyetle yiyordu. Arka tarafta muhafız bir ruh gibi dolanan Susan ise turtasını yiyen Gilbert’ı izlerken en az onun kadar keyiflendi.

“Neymiş o fikir?” diye sordu.

“Henüz söyleyemem… Önce bu fikir kabul edilir mi edilmez mi bir anlayayım.”

“Ford nasıl bir adam?”

“Çok güzel kulakları var, Doktor,” diye hevesle söze girdi Susan.

“Sanırım otuz dört ya da otuz beş yaşlarında ve bir roman yazmak istiyor. Sesi ve gülümsemesi çok hoş ve nasıl giyinmesi gerektiğini de iyi biliyor. Fakat yine de hayat onun için pek de kolay olmamış gibi görünüyor.”

Ertesi akşam Owen Ford elinde Leslie’den Anne’e gönderilen bir notla birlikte ziyarete geldi. Hep birlikte bahçede günbatımını seyrettiler, sonra da Gilbert’ın yaz için inşa ettiği kayıkla ayışığı eşliğinde denize açıldılar. Owen’ı görür görmez sevdiler; o da Joseph soyundan geldiği için sanki kendisini yıllardır tanıyormuş gibi hissettiler. Adam gidince Susan, “Tıpkı kulakları gibi kendisi de hoş biriymiş,” dedi. Owen ona daha önce hiç bu kadar güzel bir çilekli turta yemediğini söylemiş ve Susanın gönlünü fethetmişti.

Yemek masasını toplarken, “Kendine has bir havası var,” dedi sevinçle. “Öyle bir adamın evlenmemiş olması çok tuhaf. Belki o da benim gibi, henüz doğru insanla karşılaşmamıştır.”

Susan bulaşıkları yıkarken romantik bir havaya büründü.

İki gece sonra Anne, onu Kaptan Jim ile tanıştırmak için deniz fenerine götürdü. Kumsaldaki yonca tarlaları batıdan esen rüzgârla birlikte dalgalanıyor ve Kaptan Jim’in evinde en güzel günbatımı manzaralarından biri yaşanıyordu. O da az evvel rıhtımdan dönmüştü.

“Gidip Henry Pollack’a yakında öleceğini söyledim. Herkes bu kötü haberi dile getirmekten çok çekiniyordu çünkü adam hem yaşama kararlılıkla bağlıydı hem de önümüzdeki sonbahar için bitmek bilmeyen planlar yapmıştı. Karısı birinin ona bunu söylemesi gerektiğini ve artık iyileşme ihtimalinin olmadığı haberini ona yalnızca benim verebileceğimi düşünmüş. Henry ile eski dostuz… Birlikte yıllarca Fray Gull’da seferlere çıktık. Neyse, gidip yatağının ucuna oturdum ve ona basit bir dille işlerin kendisine ilk başta anlatıldığı gibi olmadığını söyledim. ‘Dostum, sanırım bu defa emir büyük yerden.’ Ölmek istemeyen birine öleceğini söylemek berbat bir şey, kendimi çok kötü hissettim. Ama bilin bakalım ne oldu, Bayan Blythe? Henry o ihtiyar, parlak gözleriyle bana bakıp, ‘Bana bilmediğim bir şey söyle, Jim Boyd. Bu haberi zaten bir haftadır biliyorum,’ dedi. Şaşkınlıktan konuşamadım ama Henry güldü ve ‘Buraya kadar gelip mezar taşı gibi bir suratla yanıma oturduğunu, ellerini göbeğinin üzerine koyup bana çoktan modası geçmiş bir haberi verdiğini görmek çok komikti! Buna kim olsa güler, Jim Boyd,’ dedi. Ben de aptal gibi ona, ‘Sana bunu kim söyledi?’ dedim. ‘Hiç kimse,’ diye cevap verdi. ‘Bir hafta önce salı gecesi burada öylece yatarken bir anda anladım. Oysa sırf karımın hatırına direniyordum. Birdeahinbirtürlü bitiremeyen Eben için. Neyse, madem aklındakileri söyledin artık biraz gülümse, Jim ve bana ilginç bir şey anlat,’ dedi, işte böyle. Herkes ona söylemeye çok korkuyordu ama adam zaten biliyormuş. Doğanın bizi bu kadar iyi kollaması ne garip, değil mi? Vakti gelince bilmemiz gereken her şeyi bize sezdirmesi sizce de garip değil mi? Size hiç Henry’nin burnuna takılan olta hikâyesini anlatmış mıydım, Bayan Blythe?”

“Hayır.”

“Bugün onu hatırlayıp epey güldük. Olay otuz yıl önce oldu. Bir gün o, ben ve birkaç arkadaş balığa çıkmıştık. Çok güzel bir gündü… Körfez uskumru kaynıyordu… Henry heyecanlandı ve oltalardan birini fırlatırken kancalardan biri kazara burnuna takıldı, bir türlü çıkartamadık. Hemen sahile geri dönmek istedik ama o, bu kadar çok balık varken asla geri gitmeyeceğini söyledi. Bütün gün ağlaya sızlaya balık tuttu. Sonunda uskumru sürüsü geçip gitti, biz de elimizde bir sürü balıkla eve geri döndük. Henry’nin burnundaki kancayı elimden geldiğince nazik bir şekilde çıkartmaya çalıştım ama çıkarttığı sesleri duymanız gerekirdi. Aslında iyi ki duymadınız. Neyse ki etrafta hiç kadın yoktu. Henry küfür eden biri değildir ama o gün sahilde o kadar çok küfretti ki tuttuğu bütün balıkları

alıp üzerime fırlattı. Sonunda acıya katlanamayacağını söyledi, ben de onu elli kilometre uzaktaki Charlottetown'da bulunan doktora götürdüm. Oltanın kancası hâlâ burnunda sallanıyordu. Oraya vardığımızda ihtiyar Doktor Crabb tıpkı benim yaptığım gibi kancayı çıkartmaya çalıştı ama tabii o biraz daha başarılıydı!"

Kaptan Jim eski dostunu ziyarete gidince aklına bir sürü anı gelmişti. Şimdi hepsini büyük bir heyecanla anlatıyordu.

"Henry bugün bana ihtiyar Rahip Chiniquy'nin, Alexander MacAllister'ın teknesini kutsadığı günü hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Bu da başka bir tuhaf ama gerçek anı. Bir sabah gün doğumunda Henry ile Alexander McAllister'ın teknesine gittik. Teknede bir de Fransız bir oğlan vardı… Elbette Katolikti. İhtiyar Rahip Chiniquy, Protestan olmuştu, o yüzden Katoliklerle işi olmazdı. Neyse, körfezde öğlen sıcağına kadar güneşin altında öylece oturduk ve tek lokma bile yemedik. Karaya geri döndüğümüzde ihtiyar Rahip Chiniquy'nin gitmesi gerekti ve her zamanki kibarlığıyla, 'Çok üzgünüm ama öğleden sonra sizinle denize açılamayacağım Bay MacAllister fakat dualarım sizinle. Öğleden sonra tam bin tane balık tutacaksınız,' dedi. Bin tane olmasa da tam dokuz yüz doksan dokuz tane balık tuttuk… O yaz sahildeki bütün minik tekneler arasında tutulan en yüksek balık miktarıydı bu. Çok garip, öyle değil mi? Alexander MacAllister, Andrew Peters'a, 'Şimdi Rahip Chiniquy hakkında ne düşünüyorsunuz bakalım?' diye sordu. 'Şey,' diye kükredi Andrew, 'belli ki o ihtiyar şeytanın içinde hâlâ biraz inanç kalmış.' Bugün buna Henry ile nasıl güldük anlatamam!"

"Bay Ford'un kim olduğunu biliyor musunuz, Kaptan Jim?" dedi adamın anılarının giderek canlandığını fark eden Anne. "Tahmin edin bakalım."

Kaptan Jim başını iki yana salladı.

"Tahmin edebileceğimi sanmıyorum, Bayan Blythe ama içeriye girdiğimde, 'Bu gözleri daha önce nerede görmüştüm?' diye düşündüm… Çünkü daha önce gördüğüme eminim."

"Yıllar önceki bir eylül sabahını düşünün," dedi Anne yavaşça. "Rıhtımdan yola çıkan bir gemiyi düşünün… Çaresizce dönmesi beklenen bir gemiyi. Prens William'in geldiği ve okul müdürünün eşini ilk gördüğünüz günü düşünün."

Kaptan Jim irkildi.

“Bunlar Persis Selwyn’in gözleri,” dedi neredeyse bağırarak. “Ama sen onun oğlu olamazsın… Sen…”

“Evet, torunuyum. Ben, Alice Selwyn’in oğluyum.”

Kaptan Jim, Owen Ford’a sıkıca sarılıp elini sıktı.

“Alice Selwyn’in oğlu! Tanrım, hoş geldin! Okul müdürünün akrabalarının nerede yaşadığını hep merak ederdim. Adada hiç akrabası kalmadığını biliyordum. Alice… Alice… O, minik evde doğan ilk bebekti. Hiçbir bebek ondan daha çok neşe getirmemiştir! Onu yüzlerce kez sevdim. Hatta ilk adımlarını benimle attı. Şu an resmen annenin yüzünü görüyorum… Hem de aradan tam altmış yıl geçmesine rağmen! Hâlâ yaşıyor mu?”

“Hayır, ben çocukken öldü.”

“Ah, keşke bunu duyacak kadar uzun yaşamasaydım. Bu bana hiç doğru gelmiyor,” diye iç çekti Kaptan Jim. “Fakat seni gördüğüme çok çok sevindim. Kısa süre için de olsa gençlik yıllarım geri geldi. Bunun ne demek olduğunu henüz anlamazsın ama Bayan Blythe’ın bu konuda gizli bir yeteneği var… Beni sık sık genç hissettirir.”

Kaptan Jim, Owen Ford’un “gerçek bir yazar” olduğunu duyunca daha da heyecanlandı. Owen artık onun gözünde kusursuz bir insandı. Kaptan Jim, Anne’in de yazdığını biliyordu ama onu hiç bu kadar ciddiye almamıştı. Kaptan, kadınların muhteşem yaratıklar olduğuna, oy verme hakları ve diledikleri her şeyi yapabilme özgürlüğüne sahip olmaları gerektiğine inansa da iyi yazı yazabileceklerine inanmazdı.

“Şu ‘Çılgın Aşk’ mesela,” dedi. “Onu da yazan bir kadın ama sonuç ortada… Aslında on bölümde anlatılabilecek bir hikâyeyi tam yüz üç bölüme sığdırmış. Yazar kadınlar ne zaman durmaları gerektiğini asla bilmiyorlar, sorunları da bu işte. Oysa iyi yazmanın sırrı nerede duracağını bilmekten geçer.”

“Bay Ford hikâyelerinizden bazılarını dinlemek istiyor, Kaptan Jim,” dedi Anne. “Haydi, ona kendisini Uçan Hollandalı sanan deli kaptanın hikâyesini anlatın.”

Bu, Kaptan Jim’in en iyi hikâyesiydi. Korku ve komedinin birleşimi bir hikâyeydi. Anne bu hikâyeyi defalarca kez dinlemiş olsa da Bay Ford ile tekrar dinlerken yine belirli yerlerde aynı içtenlikle gülüp, belirli yerlerde korku hissetmişti.

Gönlüne göre dinleyici bulan Kaptan Jim birkaç hikâye daha anlattı. Gemisinin akıntıya nasıl kapıldığını, Malay korsanlarının onu nasıl kaçırdığını, gemisinin nasıl yandığını, Güney Afrikalı bir siyasetçinin kaçmasına nasıl yardım ettiğini, bir kış boyunca nasıl Magdelena'da demir atmak zorunda kaldığını, gemisindeki kafesinden kurtulan bir kaplanı, mürettebatıyla birlikte ıssız bir adaya nasıl düştüklerini anlattı. Ve bunlar gibi çok trajik, komik ve garip pek çok hikâye daha…

O, hikâyelerini anlatırken dinleyicileri de denizin gizemini, uzak diyarların büyüleyici detaylarını, maceranın heyecanını ve dünyanın neşesini hissettiler. Owen Ford elleri çenesinin altında heyecanla birleşmiş, Kaptanı pürdikkat dinlerken, First Mate de dizinde mırlıyordu. Büyüleyici gözlerini Kaptan Jim'in yorgun ama heyecanlı yüzüne kilitlemişti.

"Bay Ford'a seyir defterinizi göstersenize, Kaptan Jim," dedi Anne, adamın baş döndüren hikâyeleri nihayet bitince.

"Ah, defterimle ilgilenmez herhalde," dedi Kaptan Jim ama içten içe bunu yapmayı çok istiyordu.

"O defteri görmeyi çok isterim, Kaptan Boyd," dedi Owen. "Eğer anlattıklarınızın yarısı kadar güzelse o zaman görmeye değer."

Kaptan Jim güya hiç heyecanlanmamış gibi yaparak eski sandığından çıkarttığı defteri Owen'a uzattı.

"Herhalde berbat el yazımı okumaktan sıkılırsın, ben doğru dürüst okula gitmedim de. Bu kitabı sırf yeğenim Joe için yazdım. Benden hep hikâye ister. Mesela dün buraya geldi ve teknemden on kilo bir kedi balığı alıp indirirken bana gücenmiş bir şekilde, 'Jim amca kedi balığı masum bir hayvan, değil mi?' diye sordu. Bilirsiniz ben ona hep masum hayvanlara karşı çok nazik davranmasını ve onları asla incitmemesini söylerim. Ben de ona kedi balığının masum olduğunu ama bir hayvan olmadığını söyledim fakat Joe buna pek inanmadı. Gerçi ben de kendime hiç inanmadım. Kısacası çocuklarla konuşurken çok dikkatli olmak gerekir. İnsanın içini görebiliyorlar çünkü."

Konuşurlarken Kaptan Jim göz ucuyla, defterini inceleyen Owen Ford'u izliyordu. Misafirinin sayfaların arasında kaybolduğunu görünce gülümseyerek demliğini aldı ve çay hazırlamaya gitti.

Owen Ford altın madeninden ayrılmakta zorlanan bir altın avcısı misali, defterden başını zor kaldırdı. Çayını içtikten sonra heyecanla yeniden defteri incelemeye döndü.

“Ah, eğer istersen bunu evine götürebilirsin,” dedi Kaptan Jim sanki ‘bu’ dediği şey onun en kıymetli varlığı değilmiş gibi. “Ben inip teknemi kızağa çekmeliyim. Rüzgâr geliyor. Bu gece gökyüzünü fark ettiniz mi?”

“*Uskumru gibi bir gökyüzü ve denizin masalları*.

Kocaman gemilerin kısaltır yollarını”

Owen Ford defteri yanında götürmeyi memnuniyetle kabul etti. Eve dönerlerken Anne yolda ona Kayıp Margaret’ın hikâyesini anlattı.

“O ihtiyar kaptan harika biri,” dedi Owen. “Ne enteresan bir hayatı olmuş! Adamın bir haftada yaşadıklarını çoğumuz bir hayat boyunca yaşayamayız. Sizce anlattığı hikâyelerin hepsi gerçek mi?”

“Evet, kesinlikle. Onun yalan söyleyemeyeceğinden eminim, üstelik burada yaşayan herkes onun anlattıklarını doğruluyor. Gemide birlikte çalıştığı bir sürü arkadaşı var. Ama o, adanın en eski kaptanlarından biri. Diğerleri çoktan öbür dünyaya göçmüşler.”

KİTABIN YAZILIŞI

BÖLÜM 25



Owen Ford ertesi sabah büyük bir heyecanla minik eve geldi. “Bayan Blythe, bu harika bir defter… Kesinlikle harika. Eğer bu defterdeki hikâyeleri kullanabilirsem yılın romanını yazacağımdan eminim. Sizce Kaptan Jim buna izin verir mi?”

“İzin vermek mi? Çok sevinir,” diye haykırdı Anne. “İtiraf ediyorum, dün gece sizi oraya götürürken benim de aklımda bu vardı. Zira Kaptan Jim’in tek dileği hikâyelerini güzelce kaleme alabilecek birini bulmaktı.”

“Bu akşam benimle deniz fenerine gelir misiniz, Bayan Blythe? Roman fikrimi ona bizzat ben söyleyeceğim ama sizden ricam bana anlattığınız Kayıp Margaret’ın hikâyesini bu kitabın içine romantik bir şekilde yerleştirip yerleştiremeyeceğimi sormanız.”

Owen Ford ona roman tasarısını anlattığında Kaptan Jim oldukça heyecanlandı. Nihayet en büyük hayali gerçek olacak ve bütün o yaşadıklarını tüm dünya duyacaktı. Ayrıca Kayıp Margaret’ın hikâyesinin kitapta yer alacağını duymaktan da çok mutlu olmuştu.

“Böylece adı asla unutulmayacak,” dedi neşeyle.

“Ben de o yüzden eklemek istedim.”

“Bu çok iyi bir işbirliği oldu,” dedi Owen heyecanla. “Siz romana özünüzü, ben de bedenini vereceğim. Ah, çok meşhur olacak bir roman yazacağız birlikte, Kaptan Jim. Derhal işe koyulmalıyız.”

“Üstelik hayatımın romanını okul müdürünün torunu yazacak!” diye haykırdı Kaptan Jim. “Evlat, büyükbaban benim çok iyi dostumdu. Dünyada onun bir benzeri daha yoktur sanırdım. Şimdi kitap için neden bu kadar uzun süredir beklemek zorunda kaldığımı daha iyi anladım. Zira doğru adam gelene kadar yazılmayacakmış. Sen buraya aitsin… Bu eski kuzey sahilinin ruhuna sahipsin… Dolayısıyla bu kitabı yazabilecek tek kişi de sensin.”

Deniz fenerindeki minik oturma odasının Owen’a çalışma odası olarak verilmesine karar verdiler. Zira yazarken Kaptan Jim’in de yanında olması

gerekiyordu. Kitapta yer alan pek çok deniz macerası Owen'ın yabancı olduğu şeylerdi ve Kaptana danışması şarttı.

Hemen ertesi sabah kitap için çalışmalara başladı ve tüm benliğiyle kendisini buna adadı. Kaptan Jim'e gelince, o yaz adanın en mutlu kişisi oydu. Owen'ın huşu içinde çalıştığı odaya sık sık girip çıkıyordu. Owen da her şeyi onunla konuşuyor ama yazdıklarını görmesine izin vermiyordu.

"Yayımlanana kadar beklemelisiniz," dedi. "Böylece en iyi haliyle tüm kitabı bir solukta bitirirsiniz."

Seyir defterinin hazinelerinin içine dalıp hepsini özgürce kullandı. Canlı bir karakter gibi sayfalarında yaşayana dek Kayıp Margaret ile uğraştı. Kitap ilerledikçe Owen kendisini ona iyice kaptırdı ve daha büyük bir heyecanla çalışmaya devam etti. Anne ile Leslie'ye yazdıklarını okutup eleştirmelerini istedi ve kitabın son bölümünü Leslie'nin önerisiyle pastoral bir tarzda kaleme aldı.

Anne arkadaşının bu fikrine bayıldı.

Gilbert'a, "Owen Ford'u görür görmez bu kitabı yazacak adam olduğunu anlamıştım," dedi. "Yüzünde hem tutkulu hem de eğlenceli bir ifade vardı. Bu ifade, böylesi bir kitabı yazmak için gereken donanımı yansıtıyordu. Yani Bayan Rachel'ın deyimiyle, adam bu iş için yaratılmış gibiydi."

Owen Ford sabahları yazıyordu. Öğleden sonralarını genelde Blythelar ile birlikte geçiriyordu. Kaptan Jim, kız biraz rahatlasın diye Dick'le ilgilendiği için Leslie de sık sık onlara eşlik edebiliyordu. Tekneyle denize, hatta denize akan üç güzel nehre gezintiye çıkmışlardı. Kumsalda, kayalıklarda piknik yapmışlar ve kum tepeciklerinden çilek toplamışlardı. Kaptan Jim'le birlikte balığa çıkmışlar, koylarda ördek avlamışlardı… Yani erkekler avlamıştı. Akşamları altın sarısı güneşin altında kırlarda dolaşıp, genelde deniz meltemiyle serinleyen minik evin oturma odasında toplanmışlar ve ateşin başında mutlu, zeki, heyecanlı genç insanların konuşacakları binlerce şey konuşmuşlardı.

Leslie, Anne'e itirafta bulunduğu o günden bu yana bambaşka birine dönüşmüştü. O eski soğuk ve gölgeli hâlinden, hüzünlü ve huysuz havasından eser kalmamıştı. Yaşayamadığı gençliği dışarıya yansıyordu. Bir çiçek gibi açıyor, bir parfüm gibi yayılıyordu. O büyülü yazın alacakaranlığına kahkahalarıyla eşlik etti. Onlara eşlik edemediğinde bile diğerleri kızın varlığını yanlarında hissediyordu. Güzelliği, içinde uyanan

ruhuyla birlikte yeniden canlanmıştı. Tıpkı kaymaktaşından yapılmış bir vazoda açarak etrafa ışık saçan pembe gülleri andırıyordu. Anne'in gözlerinin kızın büyüsünden kamaştığı anlar oluyordu. Owen Ford'a gelince, romanındaki Margaret adlı karakter, her ne kadar yumuşak, kahverengi saçlara, yıllar önce kaybolan o kızın ufacık yüzüne ve Atlantis'in yumuşacık yastıklarında uykuya dalmış gibi bir kişiliği sahip olsa da Owen Ford'un Four Winds'te geçirdiği o masal gibi günlerde tanıdığı Leslie Moore'un kişiliğine benziyordu.

Kısacası o yaz her şeyiyle unutulmaz bir yazdı. İnsanın hayatta çok sık yaşayamayacağı ama güzel anılarını daima zihninde taşıyacağı o ender yazlardan biriydi. Güzel havanın, güzel arkadaşlıkların, güzel işlerin ve neredeyse mükemmele yakın geçirilen anların bir karışımı gibiydi.

Rüzgârlı bir eylül sabahında körfezin masmavi sularına bakan Anne, "Bitmeyecek kadar güzeldi," dedi kendi kendine iç çekerek.

O akşam Owen Ford herkese romanı bitirdiğini ve artık tatilin sonuna geldiğini söyledi.

"Gerçi daha yapacak çok işim var… Düzeltmeleri, baskıya hazırlanması falan," dedi. "Fakat asıl iş bitti. Bu sabah son cümleyi de yazdım. Eğer bir yayıncı bulabilirsem kitap muhtemelen önümüzdeki yaz ya da sonbaharda çıkmış olur."

Owen'ın yayıncı bulacağından şüphesi yoktu. Muhteşem bir kitap yazdığını biliyordu. Çok büyük bir başarıya imza atacak, yaşayan hikâyelerle dolu bir kitabı kaleme almıştı. Kitabın ona hem servet hem de ün kazandıracağını da biliyordu ama son satırları yazarken başını eğip uzun uzun ve hüzünle kitaba baktı. Düşündüğü şeylerin çıkarttığı başarılı işle alakası yoktu.

OWEN FORD'UN İTİRAFI

BÖLÜM 26



“Gilbert burada olmadığı için çok üzgünüm,” dedi Anne. “Gitmek zorunda kaldı… Glen’de yaşayan Allan Lyons ağır bir kaza geçirmiş. Geç saatte dönecek. Ama bana sabah erkenden kalkıp seni görmeye geleceğini söyledi. Kötü oldu bu çünkü Susan ile ben buradaki son gecen için sana çok güzel bir eğlence planlamıştık.”

Anne, Gilbert’ın dere kenarına yaptığı küçük, ahşap bankta oturuyordu. Owen Ford tam önünde, ayakta duruyordu. Sarı bir ağacın gövdesine yaslanmıştı. Yüzü çok solgundu, önceki gece hiç uyumadığı anlaşılıyordu. Anne ona bakarken acaba bu yaz sağlığına ve gücüne yeniden kavuşabildi mi diye merak etti. Yoksa kitap için çok mu fazla çalışmıştı? Aklına Owen’ın yaklaşık bir haftadır hiç iyi görünmediği geldi.

“Aslında doktorun olmayışına sevindim,” dedi Owen yavaşça. “Zira sizi yalnız görmek istiyordum, Bayan Blythe. Birine anlatmazsam çıldıracakmış gibi hissediyorum. Bir haftadır bununla yüzleşmeye çalışıyor ama bir türlü yapamıyorum. Size güvenebileceğimi ve beni anlayacağınızı biliyorum. Sizinki gibi gözlere sahip kadınlar her zaman anlayışlı olurlar. Siz insanın içindekileri dökmek istediği insanlardan birisiniz. Bayan Blythe, ben Leslie’yi seviyorum. Onu seviyorum! Ama bu kelime bile ona olan hislerimi anlatmak için yetersiz kalıyor!”

Tutkulu duyguları sesine yansıyordu. Yüzünü çevirdi ve başını ellerinin arasına sakladı. Tüm vücudu titriyordu. Anne şaşkınlık içinde ona baktı. Bu aklına hiç gelmemişti! Ama bunu nasıl düşünememişti? Şu an bu durum gözüne hayli bariz geliyordu. Bu kadar kör olabilmesine çok şaşırdı. Ama… Ama… Four Winds’te böyle şeyler olmazdı. Dünyanın başka bir yerinde insan kural tanımaz bir şekilde tutkularını dışa vurabilirdi… Ama burada değil. Leslie on yıldır yazları yanına kiracı alıyordu ve böyle bir şey hiç olmamıştı. Fakat belki de onlar Owen Ford gibi değillerdi. Üstelik o yaz Leslie eskisi gibi soğuk ve mesafeli de değildi. Ah, biri bunu mutlaka düşünmüştür! Bayan Cornelia neden hiç düşünmemişti? Oysa o erkeklerin dahil olduğu her durumda daima tetikte olurdu.

Anne kadına sebepsiz yere kızdı ve içinden hafifçe homurdandı. Gerçi artık olan olmuştu ve bu hiç kimsenin suçu değildi. Ya Leslie… Leslie ne düşünüyordu? Anne en çok onun için endişelendi.

"Leslie bunu biliyor mu, Bay Ford?" diye yavaşça sordu.

"Hayır… Hayır… Tabii eğer sezmediyse. Herhalde bunu ona söyleyecek kadar alçak biri olduğumu düşünmediniz, Bayan Blythe? Onu sevmemek elimde olan bir şey değil… Hepsi bu… Üstelik acım katlanamayacağını kadar büyük."

"O sizi seviyor mu?" diye sordu Anne. Soru ağzından çıktığı an hata yaptığını anladı. Owen Ford bu soruyu büyük bir hiddetle cevapladı.

"Hayır… Hayır… Tabii ki hayır. Ama eğer bekâr olsaydı beni sevmesini sağlardım… Bunu yapabilirdim."

O da seviyor ve Owen bunun farkında, diye düşünse de Anne şöyle cevap verdi:

"Ama o evli, Bay Ford. Yapmanız gereken şey bu konudan bahsetmeden buradan ayrılmak ve onu kendi hayatıyla baş başa bırakmak."

"Biliyorum… Biliyorum," diye homurdandı Owen. Dere kenarındaki çimenlerin üzerine oturup kehribar renkli suya baktı. "Yapacak ve söylenecek hiçbir şey olmadığının farkındayım. 'Elveda, Bayan Moore. Bu yaz bana gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim,' diyeceğim tıpkı buraya ilk geldiğimde görmeyi beklediğim heyecanlı, ufak tefek bir köylü kadına söyleyeceğim gibi. Sonra da dürüst bir kiracı gibi ücreti ödeyip gideceğim! Ah, ne kadar kolay. Ne bir ikilem ne bir şüphe var… Doğrudan dünyanın bir ucuna gideceğim! Ve bunu atlatacağım… Atlatamayacağımdan korkmanıza hiç gerek yok, Bayan Blythe. Ama kor ateşler üzerinde yürümek bile benim için daha kolay olurdu, emin olun."

Anne adamın sesindeki acıyla irkildi. Bu durumu düzeltmek için söyleyebileceği bir şey de yoktu. Hiç kimseyi suçlayamazdı, tavsiye veremezdi, sempati duyarsa adamın acısını körüklerdi. Tek yapabileceği onun bu pişmanlığına şefkat duymaktı. Adam Leslie'nin aşkıyla yanıp tutuşuyordu! O zavallı kız zaten yeterince acı çekmemiş miydi, bir de buna ne gerek vardı?

"Eğer mutlu olacağını bilsem onu bırakıp gitmek hiç de zor olmazdı," dedi Owen. "Ama onun yaşayan bir ölü olduğunu bilmek… Onu içinde bırakacağım durumun ne olduğunu bilmek! İşte, en kötüsü bu. Onu mutlu etmek için tüm hayatımı seve seve verirdim ama ona yardım etmek için bile

yapabileceğim bir şey yok… Yok. O zavallı adamla yaşamak zorunda… Umutsuz, çaresiz ve bomboş bir geleceğe mahkûm. Bunu düşünmek bile beni çıldırtıyor. Fakat hayatıma devam etmeli ve bir daha onu asla görmemeliyim. Oysa yaşadığı hayatta nelere katlanmak zorunda olduğunu daima bileceğim. Ah, bu çok feci… Çok!"

"Çok zor," dedi Anne üzülerek. "Buradaki dostları olarak bizler de hayatının ne kadar zor olduğunun farkındayız."

"Oysa içi hayat dolu," dedi Owen isyan eder gibi.

"Tanıdığım en güzel kadın olmasına rağmen, güzelliği en yavan kalan özelliği aslında. Hele o gülüşü! Yaz boyunca sırf o gülüşü duyabilmek için neler yaptım. Ya gözleri? Tıpkı buradaki körfezin suları kadar mavi ve derin. Böylesi bir maviliği daha önce hiç görmemiştim… Ve altın rengini! Saçları salıkken onu hiç gördünüz mü, Bayan Blythe?"

Hayır.

"Ben gördüm… Bir kere. Kaptan Jim'le balığa çıkmak için fenere gittim ama hava çok rüzgârlı olduğundan tekrar eve geri döndüm. O da öğleden sonra yalnız kalacağı için saçlarını yıkamış, verandadaki güneşin altında kurutuyordu. Tepeden tırnağa bir altın madeninin içinde gibiydi. Beni görünce telaşla içeriye kaçıp çabucak saçlarını topladı ve işte o an onu sevdiğimi anladım… Ve onu, ilk gördüğüm, ışığın altındaki o karanlık geceden beri sevdiğimi fark ettim. Şimdi o, burada Dick'e bakmak zorunda kalarak yaşarken ben de ona hasret bir şekilde kendi hayatımı yaşayıp, bir arkadaşı bile olarak ona yardım edemediğim gerçeği ile boğuşmak zorunda kalacağım. Dün gece neredeyse şafak vaktine kadar sahilde yürüdüm. Bu durumu defalarca kez düşündüm. Her şeye rağmen yine de Four Winds'e geldiğim için pişman değilim. Leslie'yi hiç tanımamış olmak bu durumdan çok daha kötü olurdu bence. Onu sevdiğim halde ondan ayrılmak zorunda kalmak içimi yakıyor ama onu hiç sevmemiş olmayı düşünemiyorum bile. Sanırım tüm bunlar kulağa çılgınca geliyordur… Tüm bu hisler kelimelere döküldüğünde saçmalıkmış gibi gelir. O yüzden kelimelere dökülmemeli, sadece hissedilmelidirler. Aslında hiç anlatmamam gerekirdi ama yine de biraz olsun rahatlamamı sağladı. En azından yarın sabah bir budalalık yapmadan buradan gidebilmem için bana güç verdi. Bana ara sıra yazarsınız değil mi, Bayan Blythe? Onunla ilgili haber de verirsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Anne. "Ah, gideceğiniz için çok üzgünüm… Sizi özleyeceğiz… Ne kadar iyi dost olduk! Bu durum olmasa yazları yine gelirdiniz. Ama belki zamanla… Zamanla unutursanız… Yine…"

“Asla unutmayacağım ve Four Winds’e bir daha hiç gelmeyeceğim,” dedi Owen.

Bahçenin üzerine sessizlik ve alacakaranlık çöktü. Uzakta deniz nazikçe dalgalanıyordu. Akşam rüzgârıyla birlikte kavaklar eski ve hüzünlü bir şarkı söyler gibiydi… Hatıralarda kalan buruk hayallerin şarkısını. Tam önlerinde gökyüzüne doğru uzanan ince, uzun, genç bir kavak ağacı duruyordu. Her yaprağı, her dalı kendine has yalnızlığını muhteşem şekilde sergiliyordu.

Konuyu kapatıp, tamamen geride bırakan saygın bir beyefendi gibi, “Çok güzel değil mi?” dedi Owen, genç kavak ağacını göstererek.

“O kadar güzel ki canım yanıyor,” dedi Anne yavaşça. “Böyle güzellikler hep canımı yakar… Küçükken bu hisse garip acı’ dediğimi hatırlıyorum. Acaba güzellikle acının bu kadar iç içe geçmesinin sebebi nedir? Güzelliğin bir gün yok olacağını bilmek mi acının sebebi? Yoksa böylesine bir güzelliğin bile sonu olduğunu bilmek mi?”

“Olabilir, çünkü bizi bu güzelliğe çeken içinde hapsettiği sonsuzluktur,” dedi Owen.

“Üşümüşsünüzdür. Yatarken burnunuza biraz balmumu yağı sürseniz iyi olur,” dedi Owen’ın son cümlesini kaçırmayan ve aniden yanlarına gelen, Bayan Cornelia. Bayan Cornelia adamı seviyordu ama sonuçta o da bir erkekti ve Bayan Cornelia her zaman erkeklere imalı laflar etmeyi severdi.

Bayan Cornelia aslında hayatın en trajik anlarında sahneye fırlayıveren bir komedi gibiydi. Sinirleri iyice gerilen Anne bir anda histerik bir kahkaha atmaya başladı, hatta Owen bile tebessüm etti. Belli ki Bayan Cornelia’nın varlığında hüzün ve tutku ortadan çekiliyordu. Üstelik Anne daha birkaç saniye önce hissettiği çaresizliği ve karanlığı artık hissetmiyordu bile. Ama gece olduğunda gözüne uyku girmedi.

KUMSALDA

BÖLÜM 27



Owen Ford ertesi sabah Four Winds'ten ayrıldı. Anne, akşam Leslie'yi görmeye gitti ama hiç kimseyi bulamadı. Kapılar kilitliydi ve pencerelerden ışık sızmıyordu. Terk edilmiş bir evi andırıyordu. Leslie ertesi gün de evde yoktu. Anne bunun iyiye işaret olmadığını düşündü.

Akşam balıkçı koyuna gidecek olan Gilbert, Anne'i Kaptan Jim ile vakit geçirmesi için deniz fenerine götürdü. Fakat sonbahar bulutlarını delip geçerek parlayan ışık Alec Boyd'a teslim edilmişti. Kaptan Jim yoktu.

"Ne yapacaksın? Benimle gelir misin?" dedi Gilbert.

"Koya gitmek istemiyorum ama kanala kadar seninle gelirim. Sen dönene dek de kumsalda oyalanırım. Kayalıklar bu gece çok kaygan görünüyor."

Anne kumsalda dolaşıp kendisini gecenin neşeli kollarına bıraktı. Eylül ayı olduğundan hava henüz sıcaktı. Öğleden sonrası epey sisli olsa da gece vaktinde dolunay sisi hafifletmiş ve rıhtımla çevresine esrarengiz, fantastik, gerçekdışı bir hava katan gümüşi bir renkle parlıyordu. Bu buğulu hava geceye uhrevilik de katıyordu. Kaptan Josiah Crawford'un Bluenose Limanı'na götürmek için patatesle doldurduğu, kanalda ilerleyen siyah yelkenlisi sanki asla ulaşılmayacak kadar uzaktaki büyülü bir diyardaymış gibi görünüyordu. Karanlık gökyüzünde uçan martıların sesleri, ruhları çığlık atan denizcilerin seslerini andırıyordu. Kıyıya vuran beyaz köpüklü dalgalar, denizdeki mağaralardan bir şeyler çalıp getiren cücelere benziyordu. Büyük, yuvarlak omuzlu kum tepecikleri İskandinav masallarındaki uyuyan devleri hatırlatıyordu. Rıhtımda parlayan ışıklar bir peri diyarından geliyor gibiydi. Sislerin arasında dolaşan Anne bin bir türlü hayal kurarak eğlendi. Bu büyülü kumsalda dolaşmak çok keyifli ve çok romantikti.

Ama yalnız mıydı? Sislerin arasından bir şey aniden önüne çıktı… Şekle büründü… Ve dalgaların vurduğu kumlara doğru hızla hareket etti.

"Leslie!" diye şaşkınlıkla haykırdı Anne. "Sen burada ne yapıyorsun?"

“Asıl sen ne yapıyorsun?” dedi Leslie gülmeye çalışarak. Ama gülemedi. Çok solgun ve yorgun görünüyordu ama kırmızı beresinin altından fırlayan sarı lüleleri parlak altınlar misali, güzel yüzünü çevreleyerek aydınlatıyordu.

“Gilbert’ı bekliyorum… Koya gitti. Aslında fenerde bekleyecektim ama Kaptan Jim yoktu.”

“Ben de buraya yürümek… Yürümek… Yürümek için geldim,” dedi Leslie. “Kayalarda yürüyemedim… Gelgit çok yüksekti ve kayalar üzerime üzerime geldi. Ya buraya gelecektim ya da delirecektim sanırım. Kaptan Jim’in kayığıyla kanaldan geçtim. Bir saattir buradayım. Gel… Gel de yürüyelim. Yerimde duramıyorum. Ah, Anne!”

“Leslie, canım neyin var?” diye sordu cevap aslında zaten bilen Anne.

“Söyleyemem… Sorma. Aslında bilsen iyi olurdu… Belki biliyorsundur… Ama yine de sana söyleyemem… Hiç kimseye söyleyemem. Çok büyük bir budalalık yaptım, Anne ve budalaca davranmak insanın canını çok yakıyormuş. Dünyada bu kadar acı veren hiçbir şey olamaz.”

Acı acı güldü. Anne kolunu kızın omzuna attı.

“Leslie, yoksa Bay Ford’u sevdiğini mi fark ettin?”

Leslie şaşırdı.

“Nereden bildin?” diye haykırdı. “Anne, nasıl bildin? Yoksa yüzümde mi yazıyor, herkes anlıyor mu yoksa? O kadar belli oluyor mu?”

“Hayır, hayır. Sana nasıl anladığımı açıklayamam. Bir şekilde aklıma geldi işte. Leslie, bana öyle bakma lütfen!”

“Benden nefret ediyor musun?” dedi Leslie alçak sesle. “Benim çok kötü bir kadın olduğumu mu düşünüyorsun? Yoksa sadece bir budala olduğumu mu?”

“Bunların hiçbirini düşünmüyorum. Gel canım, haydi şu olayı detaylıca ele alalım. Hayatımızdaki herhangi bir krizi ele aldığımız gibi. Bence bu durum canını o kadar sıktı ki içinden çıkamıyormuş gibi hissediyorsun. Zaten çok hassas bir yapıya sahipsin ama bu özelliğinle savaşacağına dair bana söz vermiştin.”

“Ama… Ah… Bu çok utanç verici bir durum,” diye mırıldandı Leslie. “Onu sevmem yani… Üstelik birini sevmem mümkün değilken… Evliyim.”

“Bunda utanılacak bir şey yok. Ama Owen’ı sevmene çok üzüldüm çünkü zaten yaşadıkların yetmezmiş gibi, bir de bu durum seni daha da çok

üzecek.”

“Onu sevdiğimin farkında değildim,” dedi hem yürüyüp hem de heyecanla konuşmaya devam eden Leslie. “Eğer öyle olsaydı bunu engellerdim. Bir hafta önce bana kitabını bitirdiğini ve artık gideceğini söyleyene dek böyle bir şeyi hayal bile etmemiştim. Derken bir anda… Bir anda anladım. Sanki biri üzerime şimşek fırlatmış gibi hissettim. Hiçbir şey söylemedim… Konuşamadım… Yüzümün aldığı şekli bile hiç bilmiyorum. Yüzüm bana ihanet etti diye çok korkuyorum. Ah, ne hissettiğimi bilseydi ya da ufacık bile şüphelenseydi utançtan ölürdüm.”

Anne sessizce Owen ile olan sohbetini düşündü. Konuştukça rahatlayan Leslie ise heyecanla sözlerine devam etti.

“Bu yaz çok mutluydum, Anne… Hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu. Bunun nedenini aramızdaki tüm duvarların yıkılmasına bağlamıştım, dostluğumuz hayatı çok güzel ve çok heyecan verici yapıyordu. Aslında bu doğru ama tek nedeni bu değilmiş. Şimdi niçin her şeyin gözüme çok farklı göründüğünü anlıyorum. Fakat her şey bitti… O gitti. Ben nasıl yaşarım artık, Anne? Bu sabah o gittikten sonra eve döndüğümde, yalnızlık yüzüme bir tokat gibi çarptı.”

“Gün geçtikçe alışacaksın tatlım,” dedi, dostlarının acısını hep yüreğinde hissettiği için rahatlatıcı sözler bulmakta daima zorlanan Anne. Öte yandan kendisi de üzgünken, başkalarının yaptığı konuşmaların canını nasıl daha da çok yaktığını hatırladı.

“Ah, bence gün geçtikçe daha da zorlaşacak,” dedi Leslie çaresizce. “Geleceğe dair hiçbir umudum yok. Sabah ardına sabah olacak ama o geri gelmeyecek… Asla gelmeyecek. Onu bir daha hiç göremeyeceğimi düşündükçe sanki bir el kalbimi alıp sıkıştırıyormuş gibi hissediyorum. Çok uzun zaman önce aşkı hayal eder ve çok güzel bir his olduğunu düşünürdüm ama işte… Böyle bir şeymiş. Dün sabah giderken çok soğuk ve mesafeliydi. Dünyadaki en soğuk ses tonuyla, ‘Elveda, Bayan Moore,’ dedi. Sanki arkadaş değilmişiz, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. Etmediğimi biliyorum… Zaten beni sevmesini istemedim… Ama biraz daha nazik olabilirdi.”

Ah, keşke Gilbert artık gebe, diye düşündü Anne. Leslie’ye olan sevgisiyle ve Owen’ın kendisine duyduğu güven arasında resmen eziliyordu. Adamın neden bu kadar soğuk veda ettiğini biliyordu ama bunu Leslie’ye söyleyemezdi.

“Elimde değildi, Anne. Değildi.”

“Biliyorum.”

“Beni suçluyor musun?”

“Hiç de suçlamıyorum.”

“Gilbert’a söylemeyeceksin, değil mi?”

“Leslie! Sence ben böyle bir şey yapar mıyım?”

“Ah, bilmiyorum… Siz ikiniz çok iyi dostsunuz. Ona her şeyi nasıl anlatmıyorsun bilmiyorum doğrusu.”

“Kendimle ilgili her şeyi anlatıyorum ama dostlarımın sırlarını anlatmıyorum.”

“Artık o yok. Fakat bilmene sevindim. Sana anlatmaktan utandığım için bir şey saklamak kendimi çok kötü hissettirirdi. Umarım Bayan Cornelia öğrenmez. Bazen o kahverengi, tatlı gözlerinin ruhumu okuduğunu hissediyorum. Ah, keşke bu sis hiç dağıtmasa. Keşke sonsuza dek içinde kalıp yaşayan her şeyden saklanabilsem. Bundan sonra nasıl yaşarım bilmiyorum. Bu yaz çok dolu geçti, bir an bile yalnız kalmadım. Owen gelmeden evvel çok korkunç anlarım olurdu… Gilbert ve seninle vakit geçirdikten sonra kendi evime dönmek zorunda kaldığım anlar mesela. Siz ikiniz birlikte, bense tek başıma giderdim. Ama Owen geldikten sonra eve hep onunla gittim… Tıpkı sizin gibi, biz de yolda gülüp sohbet ederdik. Nihayet yalnız değildim. Ama şimdi… Ah, evet tam bir budala gibi davrandım. Haydi, budalalığımdan söz etmeyi bırakalım artık. Bir daha bu konuyla asla canını sıkmayacağım.”

“İşte Gilbert geldi ve sen de bizimle geliyorsun,” dedi böyle bir durumda Leslie’yi tek başına kumsalda bırakmaya hiç niyeti olmayan Anne. “Teknede üçümüze yetecek kadar yer var, senin kayığı da arkaya bağlarız.”

“Ah, galiba yine üçüncü kişi olacağım,” diye acı acı güldü zavallı Leslie. “Affet beni, Anne… Bu çok kötü bir espriydi. Aslında şükretmem lazım, ki ediyorum da çünkü beni üçüncü kişi olarak aralarına almaktan çekinmeyen iki güzel dostum var. Sen beni boş ver. Çok acı çekiyorum ve her şey canımı yakıyor da ondan böyle saçmalıyorum.”

Eve vardıklarında Gilbert, “Leslie bu gece çok sessiz değil miydi?” dedi. “Gecenin bir vakti orada tek başına ne yapıyormuş?”

“Ah, çok yorgundu… Bilirsin, Dick’le geçirdiği kötü bir günün ardından hep kumsala iner.”

“Keşke yıllar önce Ford gibi bir adamla tanışıp evlenseymiş. İkisinden harika bir çift olurdu, ne dersin?”

“Tanrım, yoksa çöpçatanlığa mı başladın, Gilbert? Bu sana göre bir meslek değil,” dedi Gilbert’ın durumu anlamasından korkan Anne.

“Özür dilerim Anne, niyetim bu değildi,” dedi Anne’in verdiği tepkiye şaşıran Gilbert. “Ben sadece olasılıkları düşünüyordum.”

“O zaman düşünme. Bu sadece vakit kaybı,” dedi Anne ve ekledi:

“Ah, Gilbert, keşke herkes bizim kadar mutlu olabilseydi.”

ENGELLER VE BİTİŞLER

BÖLÜM 28



“Vefat ilanlarını okuyordum,” dedi *Daily Enterprise* gazetesini bırakıp, eline dikişini alan Bayan Cornelia.

Asık suratlı bir kasım gökyüzünün altında rıhtım kömür karası rengindeydi ve sessiz bir şekilde önlerinde uzanıyordu. Ölü yapraklar ıslanmış ve pencere pervazlarına yapışmıştı ama minik ev Anne’in rengarenk çiçekleriyle capcanlı ve şöminesinin ateşiyle sıcacıktı.

“Bu evde her zaman yaz mevsimi var sanki, Anne,” demişti bir gün Leslie. O rüya eve gelen tüm konuklar aynı şeyi hissederdi.

“*Enterprise* bu ara çok fazla vefat ilanı yayımlamaya başladı,” dedi Bayan Cornelia. “Daima iki sütun dolusu oluyor ve ben hepsini okuyorum. Hele bir de değişik bir ağıt eklenmişse, okumak daha da hoşuma gidiyor. Mesela şu:

Yaratıcı’nın yanına gitti,
Dünyada daha fazla dolanmak istemedi.
Çok neşeli şarkılar söylerdi,
Yuvasının şarkıları onu beklerdi.

Kim demiş bu güzel adamızda şiirden anlayan yok diye! Anne, bu ara ne çok iyi insan öldü fark ettin mi? Bu çok üzücü. Bak buradaki on vefat ilanının hepsi de çok iyi ve düzgün insanlara ait, hatta erkeklerinki bile öyle. Şurada ihtiyar Peter Stimson’ınki var. *Ardında yasını tutacak bir sürü dost bıraktı*, yazıyor. Tanrım, Anne, o adam tam seksen yaşındaydı ve onu tanıyan herkes otuz yıldır ölmesini bekliyordu. Kendini kötü hissettiğinde bu ilanları oku, Anne. Özellikle de tanıdığın insanlarınkini. İnan bana eğer biraz mizah yeteneğin varsa, hemen neşelenirsin. Keşke bazı vefat ilanlarını ben yazsaydım. Sence de ‘vefat ilanı’ çok çirkin bir kavram değil mi? Şu bahsi geçen Peter’ın yüzü de çirkindi ve bu kavramı ne zaman görsem aklıma onun suratı geliyor. Çok çirkin olduğunu düşündüğüm bir ifade daha var: Geride bırakılanlar. Tanrım Anne, belki ihtiyar bir bekâr olabilirim ama asla bir erkeğin geride bıraktığı biri olmayacağımı bilmek içime huzur veriyor.”

“Gerçekten çirkin bir ifade,” dedi Anne gülerek. “Avonlea Mezarlığı *şunun geride bıraktıkları, bunun geride bıraktıkları* yazan bir sürü mezar taşıyla dolu. Bu ifadeyi duyunca aklıma solucanların yediği pis yemek artıkları geliyor. Neden ölümle ilgili ifadelerin çoğu bu kadar çirkin? Bir de ölmüş birinin ardından bedenine ‘ceset’ denmesi yasaklanmalı. Bu kelimeyi bir cenazede duyunca bile ürperiyorum. *Cesedi görmek isteyenler, lütfen bu taraftan*… Sanki yamyammışız gibi hissediyorum.”

“Benim tek umudum, öldüğümde kimsenin arkamdan, *yanımızdan ayrılan kız kardeşimiz*, diye bahsetmemesi,” dedi Bayan Cornelia. “Beş yıl evvel Glen’e gelen gezici bir rahibin toplantısından sonra bu kardeşlik meselesini bıraktım. Zaten hiç gerekli de değildi. Gelen rahipte bir tuhaflık olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim. Vardı da. Adam bir Presbiteryenmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama daha mezhebinin adını bile doğru telaffuz edemiyordu. Sonradan adamın Metodist olduğu ortaya çıktı. Herkese ‘kardeşim’ diyordu. Geniş bir çevre edindi. Hatta bir gece elimi sıkıp bana, ‘Sevgili kız kardeşim Bryant, sen bir Hıristiyan mısın?’ diye sordu. Ona dik dik bakıp sakince, ‘Benim tek kardeşim on beş yıl evvel gömüldü, Bay Fiske ve o günden beri de başka bir kardeşim olmadı. Hıristiyanlık konusuna gelince, umarım öyleyimdir çünkü siz bez takarken bile ben bir Hıristiyan’dım,’ dedim. Adam şaşkınlıktan donakaldı, inan bana. Bu arada, Anne, ben gezici rahiplere karşı biri değilim. Aralarında çok iyi işler yapan samimi ve dürüst pek çok rahip var. Ama bu Fiske denen adam öyle biri değildi. Bir akşam o kadar çok güldüm ki… Fiske, Hıristiyan olanların ayağa kalkmasını istedi. İnan bana, ben kalkmadım! Böyle şeylerden hiç hoşlanmam. Ama çoğu insan kalktı, adam sonra da Hıristiyan olmak isteyenlerin ayağa kalkmasını istedi. Hiç kimse kıpırdamayınca Fiske bir ilahi mırıldanmaya başladı. Tam önümde zavallı Ikey Baker oturuyordu. Kendisi on yaşında, pek çirkin bir çocuktu ve yanında kaldığı Millison ailesi onu ölesiye çalıştırıyordu. Zavallı ufaklık o kadar yorgun olurdu ki ne zaman kiliseye gelse ya da boş bir yer bulsa hemen kıvrılıp uyurdu. O gün de kilisede hep uyudu, vaazı duymadığı için inan bana çok sevindim. Neyse, Fiske sesini iyice yükseltip diğerleri de ona eşlik etmeye başlayınca zavallı Ikey irkilerek uyandı. Herkesin ayağa kalkarak sıradan bir ilahi söylediğini zannetti. Uyuduğu için Maria Millison’dan azar işitmesin diye de telaşla ayağa fırladı. Onu gören Fiske durup, ‘Bir ruh daha kurtarıldı! Şükürler olsun!’ diye haykırdı. Oysa esneyerek etrafına bakınan zavallı Ikey’nin o an ruhunu düşündüğü Elan

yoktu. O kadar çok çalışırdı ki, zavallının başka hiçbir şey düşünecek hali kalmazdı zaten.”

“Bir gece Leslie de toplantıya katıldı ve Fiske kızın peşini hiç bırakmadı… Ah, adam özellikle güzel kızların ruhları hakkında çok endişelenirdi… Kız da rahatsız oldu tabii, bir daha da hiçbir toplantıya gelmedi. Adam sonra her akşam, herkesin önünde ‘Tanrı, Leslie’in kalbini yumuşatsın diye dua etti. Nihayetinde ben de o zamanki rahibimiz olan Bay Leavitt’e gittim. Ona, eğer Fiske’i hemen durdurmazsa ertesi gece yine o güzel ama günahkâr genç kadından söz ettiğinde ayağa kalkıp ilahi kitabımı kafasına fırlatacağımı söyledim. Yapardım da, inan bana. Bay Leavitt hemen buna bir son verdi ama Charley Douglas adamın kariyerini bitirene kadar, Fiske vaazlarına devam etti. Bayan Charley kış boyunca California’daydı. Kadın sonbaharda ağır bir depresyonun pençesine düşmüştü ve bu ruh hali tüm ailesini etkilemişti. Babası da çok büyük bir günahkâr olduğu fikriyle aklını yitirmiş, yatırıldığı tımarhanede ölmüştü. Rose Douglas da aynı şekilde depresyona girince Charley onu hemen Los Angeles’ta yaşayan kız kardeşinin yanına gönderdi. Kadın iyileşip evine geri geldiğinde Fiske’in o bitmek bilmeyen faaliyetleri devam ediyordu. Kadın trenden neşeyle ve gülümseyerek indi ama ilk gördüğü şey kendisine dik dik bakan, simsiyah giysili bir adamdı. Adamın elinde iki metre uzunluğunda bir pankart vardı ve üzerinde beyaz harflerle, *Nereye gidiyorsun? Cennete mi, cehenneme mi?* yazıyordu. Bu da Fiske’in saçma fikirlerinden biriydi ve o pankartı Henry Hammond’a yaptırmıştı. Rose korkudan bir çığlık atıp bayıldı, onu eve götürdüler. Kadın ayıldığında eskisinden daha beter bir haldeydi. Bunun üzerine kocası Bay Leavitt’e gidip eğer Fiske burada biraz daha kalırsa Douglas sülalesinden hiç kimsenin bir daha kiliseye ayak basmayacağını söyledi. Maaşının yarısını Douglaslar ödediği için, Bay Leavitt pes etmek zorunda kaldı. Tabii bu gelişme karşısında biz de İncil’in cennetten gelen talimatlarla dolu olduğuna bir kez daha inandık. Adam gittikten sonra Bay Leavitt onun aslında maskara bir Metodistten başka bir şey olmadığını öğrendi ve çok kötü oldu, inan bana. Bay Leavitt bazı konularda yetersiz biri olsa bile, iyi ve nazik bir Presbiteryendi.”

“Bu arada dün Bay Ford’dan bir mektup aldım,” dedi Anne. “Size selamlarını iletmiş.”

“Onun selamını istemiyorum.”

“Neden? Onu sevdiğinizi sanıyordum.”

“Evet, sevdim diyebiliriz. Ama Leslie’ye yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim. Zaten yeterince derdi yokmuş gibi şimdi de o zavallı çocuğun yüreği eriyor. Ama Bay Ford, Toronto’da çok eğleniyordur, eminim. Tam erkeklere göre bir davranış.”

“Ah, Bayan Cornelia, bunu nasıl öğrendiniz?”

“Tanrım, Anne benim gözlerim yok mu? Üstelik Leslie’yi bebekliğinden beri tanırım. Tüm sonbahar boyunca gözlerinde yeni bir kalp ağrısı vardı ve bu işin arkasında o yazar adamın olduğunu bir şekilde anladım. O adamı buraya getiren bendim. Bunun için kendimi de asla affetmeyeceğim. Ama böyle olacağını hiç düşünmezdim. Onun da diğer erkekler gibi olduğunu sandım. Leslie aralarında gençlerin de olduğu bir sürü kiracı alırdı ve asla böyle bir şey yaşanmamıştı. Bir keresinde içlerinden biri onunla flört etmeye kalkmış ama Leslie ona haddini bildirmişti. O yüzden aklıma herhangi bir tehlike gelmedi.”

“Leslie sakın bunu bildiğinizi anlamasın,” dedi Anne telaşla. “Yoksa çok incinir.”

“Güven bana, Anne. Ben dünkü çocuk değilim. Ah, şu erkekler! Biri ta en başından Leslie’nin hayatını mahvetti, sonra bir başkası gelip kızı iyice perişan etti. Anne, inan bana, dünya berbat bir yer.”

“*Dünyada çok yanlış bir şey var*,

Ama günbegün çözülüp yok olacak bir şey,” diye iki satır okudu Anne.

“Böyle bir şey ancak erkeksiz bir dünyada mümkün olur,” dedi Bayan Cornelia.

“Erkekler yine ne yaptı?” diye sordu içeriye giren Gilbert.

“Yaramazlık tabii ki! Başka ne yaparlar ki?”

“Elmayı yiyen Havva’ydı ama, Bayan Cornelia.”

“Ama onu kışkırtan da Adem’di,” dedi kadın zafer kazanmış bir edayla.

O ilk günkü acısını atlatan Leslie, hepimizin yaptığı gibi içi sızlasa da hayatına devam etti. O rüya evdeki neşeli anlara eşlik ettiğinde eğlendiği bile oldu. Fakat Anne, ne zaman Bay Ford’un adı geçse kızın gözlerindeki hasreti, heyecanı görüyor ve Leslie’nin onu hiç unutamadığını anlıyordu. Bu duruma çok üzülen Anne de yanlarında Gilbert ve Kaptan Joe olduğu zamanlarda, Bay Ford’dan gelen mektuplardan söz ediyor ve adamın yazdıklarını iletiyordu. Kızın yanakları kızarıp gözleri doluyor ve çok duygusallaşıyordu. Ama bir daha Anne’e adamdan hiç söz etmedi ve kumsalda konuştukları o gecenin konusu da asla açmadı.

Bir gün ihtiyar köpeği öldü ve Leslie çok üzüldü.

“Uzun zamandır benim dostumdu,” dedi kederle Anne’e. “Aslında o Dick’in köpeğiydi biliyorsun… Dick onu biz evlenmeden bir yıl önce filan almıştı. Four Sisters’la açıldığında onu bana bıraktı. Carlo bana çok düşkündü. Ben de annemin ölümünden sonraki o yalnız geçen bir yılı bu köpeğin sevgisi sayesinde atlattım. Dick’in geri döndüğünü duyunca Carlo artık benim köpeğim olmayacak diye çok korktum. Oysa bir zamanlar Dick’e çok düşkün olmasına rağmen artık onunla hiç ilgilenmiyordu. Bir yabancıymış gibi ona havlıyor, hırlıyordu. Buna çok sevinmiştim aslında çünkü tüm sevgisiyle sadece bana ait olan bir şeyimin olması muhteşem bir histi. O ihtiyar köpek beni nasıl rahatlatırdı bir bilsen, Anne. Sonbaharda hastalanınca ölecek diye çok korktum ama belki onu kışa kadar iyileştiririm diye düşündüm. Bu sabah oldukça iyi görünüyordu. Şöminenin önündeki halının üzerinde yatıyordu. Sonra bir anda ayağa kalkıp yanıma geldi, başını kucağıma koydu ve o kocaman, yumuşacık gözleriyle bana son bir kez bakıp titreyerek öldü. Onu çok özleyeceğim.”

“İzin ver de sana başka bir köpek alayım, Leslie,” dedi Anne. “Gilbert’a Noel hediyesi olarak çok güzel bir Gordon alacağım. Sana da bir tane alayım.”

Leslie başını iki yana salladı.

“Şimdi olmaz, Anne ama teşekkür ederim. Şu an başka bir köpek istemiyorum. İçimde başka bir köpeğe yetecek kadar sevgi kalmamış gibi hissediyorum. Belki bir süre sonra buna izin verebilirim çünkü gerçekten bir korumaya ihtiyacım var. Ama Carlo insan gibiydi. Yerini bu kadar çabuk doldurmak bana hiç hoş gelmiyor.”

Anne, Noel’den bir hafta önce Avonlea’ye gidip tatil bitene dek orada kaldı. Gilbert onu almaya geldi. Green Gables’ta muhteşem bir yılbaşı kutlaması yapıldı. Barryler, Blythelar, Wrightlar da yemeğe geldiği için Bayan Rachel ile Marilla her şeyi çok daha büyük bir özenle hazırlamıştı. Four Winds’e geri döndüklerinde minik ev neredeyse yerinden uçacaktı zira kışın üçüncü fırtınası çıkmış ve rüzgâr rıhtımı, karla kaplı dağları yerle bir edecek gibi esmeye başlamıştı. Fakat Kaptan Jim onlar gelmeden kapılarının ve patikalarının üzerindeki bütün karı temizlemiş, Bayan Cornelia da ateşi bir güzel yakmıştı.

“Gelmene çok sevindim canım! Şu fırtınaya baksana, üst kata çıkmadan Moore’un evi bile görünmüyor. Leslie döndüğüne çok sevinecek. Kızcağız orada neredeyse canlı canlı toprağa gömülmüş gibiydi. Neyse ki Dick artık

kar kürüyebiliyor ve bunu yaparken çok eğleniyor. Susan yarın işe başlayacağını iletmemi istedi. Nereye gidiyorsunuz, Kaptan?"

"Glen'e gidip ihtiyar Martin Strong ile biraz oturacağım. Adamın gözü toprağa bakıyor ve çok yalnız. Çok fazla arkadaşı da yok. Hayatı boyunca çalışmaktan arkadaş edinmeye vakit bulamadı ama tonlarca para kazandı."

"Madem Tanrı'ya hizmet edememiş o zaman para tanrısı Mammon'a hizmet etmiş demektir," dedi Bayan Cornelia. "O yüzden Mammon'ın arkadaşlığından hiç şikâyet etmesin."

Dışarıya çıkan Kaptan Jim unuttuğu bir şey olduğunu fark edince tekrar geri geldi.

"Bayan Blythe, Bay Ford'dan bir mektup geldi. Romanının kabul edildiğini ve önümüzdeki sonbaharda basılacağını yazmış. Haberi alınca sevinçten havalara uçtum. Nihayet kitabın basıldığını görebileceğim."

"Bu adam kitabıyla kafayı bozmuş," dedi Bayan Cornelia. "Bence dünyada zaten yeterince çok kitap var."

ANNE VE GILBERT'IN ANLAŞMAZLIĞI

BÖLÜM 29



Gilbert, alacakaranlığın yükselmeye başladığı bir mart akşamında, elindeki ağır tıp kitabını okumaktan vazgeçip kenara koydu. Sandalyesine yaslanıp pencereden dışarıya baktı. İlkbaharın başları muhtemelen yılın en çirkin zamanıydı. Güneş ışığı bile bu kurak toprakları ya da izlediği buzlu ve kömür karası rıhtımı canlandırmayı başaramamıştı. Upuzun tarlaların üzerinde tek bir siyah kargadan başka hiçbir canlı görünmüyordu. Gilbert karga hakkında düşünmeye başladı. Acaba karganın eşi onu Glen'in arka tarafındaki ormanda bekliyor olabilir miydi? Yoksa bu hayvan kafasına estiği gibi dolaşmaya çıkmış olan genç bir karga mıydı? Veya tek başına seyahat ederse çok hızlı uçacağına inanan bekar bir karga mı? Her nasıl bir karga ise, kısa sürede gökyüzüne yükselip gözden kayboldu. Gilbert da neşeyle bakışlarını odanın içine çevirdi.

Şöminenin alevi Gog ile Magog'un yeşil beyaz tüylerine, kilimin üzerinde yatan av köpeğinin güzel ve kahverengi başına, duvarlardaki resim çerçevelerine, bahçedeki nergislerin durduğu vazoya, yanında dikişiyle küçük masasında oturan Anne'in üzerine yansıyordu. Anne şöminenin alevine bakıp kuleleri bulutlara karışan bir İspanyol kalesini, Umutlar Diyarı'ndan doğruca Four Winds Rıhtımı'na gelmek için yola çıkmış olan yelkenlileri hayal ediyordu. Tam bir hayalperest olan Anne'in hayalleri artık maalesef korkuları yüzünden gölgelenip kararıyordu.

Gilbert kendisini 'evli bir adam' olarak görmeye alışmıştı ama Anne'e hâlâ ilk günkü gibi aşk dolu gözlerle bakıyordu. Hâlâ onunla birlikte olduğuna inanamıyordu. Belki de bu bir rüyaydı, bu rüya evin yarattığı bir hayaldi, öyle olsa da olmasa da ruhu hâlâ Anne'in önünde aşkla eğiliyordu.

"Anne," dedi yavaşça. "Beni dinle. Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Anne şömine alevinden başını kaldırıp ona baktı.

"Ne oldu?" dedi neşeyle. "Çok ciddi görünüyorsun, Gilbert. Oysa bugün gerçekten hiç yaramazlık yapmadım. İstersen Susan'a sor."

“Konuşmak istediğim konu senin ya da bizim hakkımızda değil. Dick Moore hakkında konuşmak istiyorum.”

“Dick Moore mu?” dedi Anne telaşla ayağa kalkarak. “Onun hakkında ne konuşacaksın ki?”

“Son zamanlarda onu çok fazla düşünüyorum. Geçen yaz boynundaki sivilceleri tedavi etmiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet… Evet.”

“Başındaki yaraları da inceleme fırsatım oldu. Tıbbi açıdan Dick’in hep çok ilginç bir vaka olduğunu düşünmüşümdür. Son zamanlarda trepanasyonun* tarihçesini ve hangi vakalarda kullanıldığını inceliyorum. Anne, eğer o adam iyi bir hastanede ameliyat edilirse hafızasını ve yetilerini geri kazanabilir.”

*** Trepanasyon, hastanın kafatasındaki bir bölgenin açılıp, daha sonra beynin bir parçasının beyne zarar vermeyecek şekilde çıkarılmasını sağlayan, eski bir ameliyat tekniğidir. [ç.n]**

“Gilbert!” diye itiraz etti Anne. “Bunu söylüyor olamazsın!”

“Ama söylüyorum ve konuyu Leslie’ye açmak benim görevim.”

“Gilbert Blythe, asla böyle bir şey yapmayacaksın,” diye öfkeyle haykırdı Anne. “Hayır, Gilbert… Yapma… Yapma. Bu kadar zalim olamazsın. Bana yapmayacağına söz ver.”

“Ama Anne, bunun senin de hoşuna gideceğini sanmıştım. Mantıklı ol…”

“Olmam… Olamam… Çünkü zaten öyleyim. Mantıksız olan sensin. Gilbert, o adam yeniden eski haline dönerse Leslie’nin durumu ne olacak hiç düşündün mü? Bir dur da düşün! Şu an zaten yeterince mutsuz ama Dick’in hemşiresi olmak, karısı olmaktan bin kat daha iyi. Biliyorum, biliyorum! Bunu düşünmek bile korkunç ama sen sakın bu konuya karışma. Onları rahat bırak.”

“Ben bu konuyu iyice düşündüm, Anne. Bence bir doktor sonuçları her ne olursa olsun, hastasının zihin ve beden sağlığından sorumludur. Çok ufak bir umut bile olsa, onu sağlığına kavuşturmak en birincil görevidir.”

“Ama Dick senin hastan değil,” dedi bir deneme daha yapan Anne. “Eğer Leslie sana onunla ilgili bir şeyler yapılabilir mi diye sormuş olsaydı o zaman elbette fikrini beyan etmekle yükümlü olurdun. Fakat bu durumda karışmaya hakkın yok.”

“Ben buna karışmak demezdim. Ama Dave amca on iki yıl evvel Leslie’ye, Dick için yapılacak hiçbir şey olmadığını söylemiş. Tabii o da hâlâ buna inanıyor.”

“Peki, eğer bu doğru değilse Dave amca ona neden böyle söylemiş?” diye zafer kazanmış gibi haykırdı Anne. “O da senin kadar bilgiye sahiptir herhalde?”

“Bence değil… Gerçi bunu söylemek çok saygısızca ama başka türlü de ifade edemem. Hem onun ‘kesip biçme’ adını verdiği yeni tedavi yöntemlerine karşı ne denli önyargılı olduğunu biliyorsun. Apandis ameliyatına bile karşı çıkıyor.”

“Dave amca haklı. Ben de sizin gibi yeni nesil doktorların insan eti ve kanıyla deney yapmaya çok meraklı olduğunuzu düşünüyorum.”

“Eğer o deneyi yapmaktan korksaydım Rhoda Allonby şu an yaşamıyor olurdu. Risk aldım ve kadının hayatını kurtardım.”

“Rhoda Allonby konusundan bıktım usandım,” dedi Anne ama Gilbert kadını tedavi ettiği o geceden beri Bayan Allonby konusunu hiç açmamıştı. Başkaları açıyorsa da bu Gilbert’ın suçu değildi.

Anne’in bu tepkisi Gilbert’ı incitti.

“Konuya bu şekilde bakacağını hiç beklemezdim, Anne,” dedi ayağa kalkıp çalışma odasına doğru giderken. Aralarında ilk defa bir tartışma yaşanıyordu.

Fakat Anne peşinden koşup onu odaya geri sürükledi.

“Gilbert, lütfen alınma. Şuraya otur ki senden güzelce özür dileyebileyim. Ama eğer sen de bilsen…”

Anne kendini tam zamanında durdurdu çünkü Leslie’nin sırrını neredeyse ağzından kaçıracaktı.

“Yani bir kadının bu konuda neler hissedebileceğini bilsen,” diye devam etti.

“Sanırım biliyorum. Bu konuyu her açıdan ele aldım. Leslie’ye kocasının durumunun düzeltilebileceğini söylemenin görevim olduğu sonucuna vardım. Bunu söyledikten sonra sorumluluğumu yerine getirmiş olacağım. Ne yapacağı tamamen Leslie’nin kendi kararıdır.”

“Bence ona böyle bir sorumluluk yüklemeye hiç hakkın yok. Zaten yeterince çekiyor. Hem çok da fakir… O ameliyatın masrafını nasıl karşılayacak?”

“Bu onun kararı,” dedi Gilbert inatla.

“Dick’in iyileşebileceğini söylüyorsun ama bundan kesinlikle emin misin?”

“Hayır, değilim. Hiç kimse olamaz. Beyinde bazı lezyonlar oluşabilir ve bunlar asla iyileştirilemeyecek etkiler yaratabilir. Fakat ben hafıza ve yeti kaybının beyindeki bir kemik baskısı yüzünden olabileceğine inanıyorum ve bunun tedavi edilebileceğini düşünüyorum.”

“Ama bu sadece bir olasılık!” dedi Anne ısrarla. “Diyelim ki Leslie’ye bunu söyledin ve o da ameliyata onay verdi. Bu ona çok pahalıya patlayacak. Ya borç almak ya da zaten çok küçük olan mülkünü satmak zorunda kalacak. Peki, ya ameliyat başarısız olur ve Dick iyileşmezse borcunu nasıl ödeyecek? Ya da o çiftlik olmadan nasıl geçinecek?”

“Biliyorum… Biliyorum ama bunu ona söylemek benim görevim. Bu sorumluluktan kaçamam.”

“Ah, Blytheların inatçılığını çok iyi bilirim,” diye homurdandı Anne. “Ama lütfen bunu yapmadan önce Doktor Dave’e de bir danış.”

“Çoktan danıştım bile,” dedi Gilbert.

“Ne söyledi peki?”

“Tıpkı senin gibi, o da bana bu işi kurcalama dedi. Yeni ameliyatla tedavi yöntemlerine duyduğu önyargının dışında, korkarım o da konuya senin gibi bakıyor. Leslie’nin hatırı için bunu yapma, dedi.”

“İşte gördün mü? Bence neredeyse seksen yaşına gelmiş, görmüş geçirmiş ve hayattan çok şey öğrenmiş bir adamın fikrini yabana atma, Gilbert. Onun gibi birinin fikri, dünkü çocuğun fikrinden kesinlikle daha makuldür bence.”

“Teşekkür ederim.”

“Gülme. Bu çok ciddi bir konu.”

“Benim de söylemek istediğim bu zaten. Çok ciddi bir konu, evet. Karşımızda çaresiz bir adam var. Üstelik başkasına yük olan bir adam. Oysa iyileşip yeniden işe yarar biri…”

“Sanki daha önce çok işe yarıyormuş da,” dedi Anne imalı bir şekilde.

“Bir şans verilirse geçmişin hatalarını telafi edebilir belki. Karısı bunu bilemez ama ben bilirim. O yüzden böyle bir olasılık olduğunu söylemek benim görevim. Bu konu çok uzadı, kararım kesin.”

“Henüz ‘karar verdim’ deme bence, Gilbert. Başka birine daha danış. Kaptan Jim’e de bu konuyla ilgili ne düşündüğünü sor.”

“Pekâlâ, ama onun fikrine uyacağıma söz vermiyorum, Anne. Bu konuda kişinin kendisi karar vermeli ve vicdanım daha fazla susmak istemiyor.”

“Ah, vicdanın ha! Bence Dave amca da çok vicdanlı düşünüyor, ne dersin?”

“Evet, ama ben onu vicdan bekçisi değilim. Anne, eğer bu durum Leslie’yi değil de bir başkasını ilgilendiriyor olsaydı sen de benimle aynı fikirde olmaz mıydın?”

“Olmazdım,” dedi Anne sözlerine kendisini inandırmaya çalışarak. “Ah, istersen bütün gece tartış ama yine de beni ikna edemezsin, Gilbert. Bayan Cornelia’ya da fikrini sor.”

“Çok abarttın, Anne. Kadın, ‘tıpkı bir erkeğin yapacağı bir iş,’ deyip öfkelenecek tabii ki. Buna hiç şüphem yok. Bu konu Bayan Cornelia’yı aşar. Kararı Leslie vermeli.”

“Ne karar vereceğini sen de çok iyi biliyorsun,” dedi Anne neredeyse gözyaşlarına boğularak. “O kızın omuzlarına nasıl böyle bir sorumluluk yüklersin, anlamıyorum Gilbert. Ben olsam bunu yapamazdım.”

“*Çünkü doğru doğrudur*

Ve bilgelik, doğuracağı sonuçları inkâr etmemektir” diye bir alıntı yaptı Gilbert.

“Ah, sence şiir okumak ikna edici oluyor mu?” diye surat astı Anne. “Tıpkı bir erkeğin yapacağı bir iş!”

Sonra kendi sözlerine kendisi de güldü. Söyledikleri Bayan Cornelia’nınkilerin yansıması gibiydi.

“Eğer Tennyson’ı sözün eri olarak kabul etmiyorsan belki ondan daha yüce bir varlığın sözlerine inanırsın,” dedi Gilbert ciddi bir tavırla. “*Hakikat sizi özgür kılar*. Ben de buna inanıyorum, Anne… Hem de tüm kalbimle. Bu cümle İncil’in en önemli ve en doğru cümlesidir. İnsanın da gördüğü ve inandığı doğruları söylemesi en önemli görevidir.”

“Ama bu durumda hakikat, Leslie’yi özgür kılmayacak,” diye iç çekti Anne. “Ona daha fazla yük yükleyecek. Gilbert, haklı olduğunu düşünmüyorum.”

LESLIE'NİN KARARI

BÖLÜM 30



Sonraki iki hafta Glen ve balıkçı köyünde aniden patlak veren ölümcül bir grip salgını yüzünden oldukça yoğun olan Gilbert'ın Kaptan Jim'le konuşmaya hiç fırsatı olmadı. Anne onun Dick Moore ile ilgili kararından vazgeçmesini, konunun bir daha hiç açılmamasını ümit ediyordu. Tartışmayı sürdürmese de bu konuyu aklından bir türlü çıkartamıyordu.

Acaba Leslie'nin Owen'ı sevdiğini ona söylemem doğru olur mu? Leslie'ye asla belli etmez, böylece kızın gururu da incinmez. Hem belki böylece Dick Mooreu tedavi etmemeye ikna olur. Söylesem mi… Söylesem mi? Hayır, olmaz. Leslie'ye söz verdim ve ona ihanet edemem. Ah, hayatımda hiçbir şey beni bu kadar endişelendirmemişti. Bu durum ilkbaharı mahvediyor… Her şeyi mahvediyor, diye düşünüyordu Anne.

Bir akşam bir anda Gilbert, Kaptan Jim'e uğramayı teklif etti. Anne üzülerek de olsa kabul etti ve yola çıktılar. İki hafta süren güneşli günler, salgın günlerinin kasvetli izlerini silmiş ve tarlalar yine canlanmıştı. Tepeler, çimenler sıcacık ve kuruydu. Hepsi de çiçek açmaya hazırdı. Rıhtım yine kahkaha sesleriyle can bulmuş, uzun patika pırıl pırıl, kırmızı bir kurdeleye benzemişti. Kum tepelerindeki bir grup oğlan kuru otları yakıyordu. Alevler otların üzerine kırmızı güller gibi parlıyor, kanalı ve balıkçı köyünü aydınlatıyordu. Başka zaman olsa bu manzara Anne'in gözlerine bir tablo gibi güzel görünürdü ama şu an hiç de keyif almıyordu. Gilbert da öyle. Her zamanki neşeleri ve Joseph soyuna has o keyifli tutumlarından eser yoktu. Anne'in bu konuyu onaylamadığı, dik ve gergin duruşundan anlaşılıyordu. Nazik yüz hatları da gerilmişti. Gilbert'ın ağzı da Blythelara has bir kararlılıkla gerilmişti ama gözlerinden endişe akıyordu. Görevi olduğuna inandığı şeyi yapacaktı ama Anne'e göre bunun bedeli çok ağır olacaktı. Nihayet fenere vardıklarında ikisi de neşelendi ama neşelendikleri için bir yandan da üzüldüler.

Kaptan Jim tamir ettiği balıkçı ağını bir kenara bıraktı ve onları sevinçle karşıladı. Bu ilkbahar akşamındaki fenerin ışığında Anne onun iyice yaşlanmış olduğunu fark etti. Saçları daha da kırlaşmış ve eskisi gibi

kuvvetle tokalaşmamıştı. Ama mavi gözleri cin gibiydi, gözlerinin ardında gizlenen ruhu, korkusuz ve cesur bir şekilde onlara bakıyordu.

Gilbert konuşurken Kaptan Jim onu sessizce dinledi. İhtiyar adamın Leslie'ye nasıl taptığını çok iyi bilen Anne, onun kendi tarafında olacağından emindi. Gerçi bu durumun Gilbert'ı etkileyeceğini hiç sanmıyordu. O yüzden Kaptan Jim tereddütle, yavaşça ve kederle bu durumun Leslie'ye söylenmesi gerektiğini ifade ederken çok şaşırdı.

"Ah, Kaptan Jim, sizden bunları söylemenizi beklemezdim," diye sitem etti. "Leslie'ye daha fazla sorun çıkartmak istemezsiniz sanmıştım."

Adam başını iki yana salladı.

"İstemem elbette. Bu konuda neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum, Bayan Blythe… Ben de aynını hissediyorum. Fakat kimi zaman hislerimize göre yaşayamayız… Zira bunu yaptığımızda genelde sonuçları hiç iyi olmaz. Bizim için tek güvenli pusula doğru olanı yapmaktır. Eğer Dick için bir şans varsa bu Leslie'ye söylenmek zorunda. Bence bu konuda taraf tutulacak bir şey yok."

"İyi," dedi çaresizce pes eden Anne. "Bayan Cornelia ikinizin peşine düşsün de görün bakalım."

"Cornelia'nın bize kızacağından hiç şüphem yok," dedi Kaptan Jim. "Siz kadınlar çok güzel eleştirirsiniz, Bayan Blythe ama maalesef bence biraz mantıksızsınız. Siz iyi eğitimli bir kadınsınız, Cornelia ise değil. Ama konu eleştirmek olunca ikiniz de bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Galiba mantık biraz sert ve acımasız bir şey. Şimdi birer fincan çay demleyeyim de başka şeylerden konuşup aklımızı biraz dağıtalım."

Adamın çayı ve sohbeti Anne'i biraz yatıştırmış ve Gilbert ile tartışmayı bırakmıştı. İçinde alev alev yanan o soruyu görmezden gelip başka konular hakkında sohbet etti. Gilbert affedildiğini anladı.

"Kaptan Jim çok yorgun görünüyordu. Kış onu yaşlandırmış," dedi Anne kederle. "Ne yazık ki yakında Kayıp Margaret'ın yanına gidecek. Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum."

"Kaptan Jim sonsuza dek denizlere açıldığında Four Winds artık eskisi gibi olmayacak," diye onayladı Gilbert.

Ertesi akşam dere boyundaki eve gitti. Anne onun dönüşünü sabırsızlıkla bekledi.

"Leslie ne dedi?" diye sordu Gilbert geri gelince.

"Pek konuşmadı. Sanırım çok şaşırdı."

“Ameliyatı onayladı mı?”

“Düşünüp yakında kararını verecek.”

Çok yorgun olan Gilbert kendisini şöminenin önündeki koltuğa attı. Bunu Leslie’ye anlatmak onun için de hiç kolay olmamıştı. Üstelik Leslie’nin gözlerindeki dehşeti kolay kolay unutması mümkün değildi. Ama artık görevini yaptığı için içi biraz olsun ferahlamıştı.

Anne ona vicdan azabı çeker gibi baktı, sonra kilimin üzerine oturup kızıl, parlak saçlarını Gilbert’ın koluna yasladı.

“Gilbert, bu konuda sana çok kötü davrandım. Ama artık davranmayacağım. Lütfen beni affet ve bana yine eskisi gibi kızıl saçlım de.”

Gilbert aralarında ne geçerse geçsin birbirlerine asla *ben sana demiştim* demeyeceklerinin farkına vardı. Yine de kendini rahatsız hissediyordu. Görevini yerine getirmişti ama bunu yaparken karşısındaki kadının gözlerinde gördüğü acıyı unutamıyordu.

Anne, onu iyi tanıdığı için üç gün boyunca Leslie’den uzak durdu. Üçüncü günün akşamı Leslie minik eve gelip Gilbert’a kararını verdiğini söyledi. Dick’i ameliyat olması için Montreal’e götürecekti.

Çok solgundu ve yine eski, yalnız haline bürünmüş gibi görünüyordu. Gözlerindeki donukluk Gilbert’ın dikkatinden kaçmadı. Konuyla ilgili detayları oldukça mesafeli ve soğuk bir tavırla konuştular. Yapılacak pek çok iş vardı. Leslie gereken bilgileri alıp evine döndü. Anne yarı yola kadar ona eşlik etmek istedi.

“Etmesen daha iyi olur,” dedi Leslie. “Bugün yağmur yüzünden yerler çok ıslak. İyi geceler.”

“Yoksa arkadaşımı mı kaybettim?” diye iç çekti Anne. “Eğer ameliyat başarılı olur ve Dick eski haline gelirse Leslie ruhunu bir daha hiç kimsenin bulamayacağı kadar derinlere gömecek.”

“Belki Dick’i terk eder,” dedi Gilbert.

“Leslie bunu asla yapmaz, Gilbert. Başkalarının sorumluluklarını üstleniyor hep. Bir keresinde bana büyükanne West’in ona sonuçları her ne olursa olsun asla sorumluluklarından kaçmaması gerektiğini söylediğinden bahsetmişti. Bu onun birincil kuralı. Ama bence çok eski, gereksiz bir kural.”

“Üzülme, Anne. Aslında sen bunun eski ve gereksiz olmadığını, konu başka bir insanın sorumluluğunu almak olduğunda kendinin de aynı şekilde

davranacağını biliyorsun. Haklısın da. Sorumluluktan kaçmak modern yaşamın bir laneti… Dünyadaki tüm huzursuzlukların sebebi.”

“Dedi rahip,” diye alay etti Anne. Ama Gilbert’ın haklı olduğunu biliyordu ve Leslie için çok üzülüyordu.

Bir hafta sonra Bayan Cornelia minik evin üzerine bir çığ gibi düştü. Gilbert evde değildi ve Anne bu şiddetli ziyaretle tek başına yüzleşmek zorunda kaldı.

Bayan Cornelia konuşmak için şapkasını çıkartmayı bile bekleyemedi.

“Anne, söyle bakalım duyduklarım doğru mu? Doktor Blythe, Leslie’ye kocasının iyileşebileceğini söylemiş ve Leslie de onu ameliyat olması için Montreal’e götürecekmiş?”

“Evet, doğru, Bayan Cornelia,” dedi Anne.

“Ama buna zalimlik denir,” dedi kadın öfkeyle. “Ben de Doktor Blythe’ı düzgün biri sanırdım. Bunu yapabileceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu.”

“Doktor Blythe, Dick’in bir şansı olabileceğini Leslie’ye söylemenin görevi olduğunu düşündü,” dedi Anne. “Ve,” dedi Gilbert’a duyduğu bağlılıkla, “bence haklıydı.”

“Hayır, haklı olamaz canım,” dedi Bayan Cornelia. “Vicdanlı biri bunu haklı bulmaz.”

“Kaptan Jim de bizimle aynı fikirde.”

“O ihtiyardan hiç söz etme,” diye bağırdı kadın. “Hem kimin ne düşündüğü umurumda değil. O zavallı kızın durumunu düşünsene.”

“Düşündük. Ama Gilbert bir doktorun, hastasının bedensel ve ruhsal sağlığını her şeyin önünde tutması gerektiğine inanıyor.”

“Tam erkeklere özgü bir davranış. Ama senden daha fazlasını beklerdim, Anne,” dedi kadın öfkeyle. Daha sonra da onu, tıpkı Anne’in önceden Gilbert’a yaptığı gibi, eleştiri yağmuruna tuttu. Anne de Gilbert’ın cevaplarıyla eşini korumaya çalıştı. Tartışmaları uzun sürdü ama Bayan Cornelia buna nihayet bir nokta koydu.

Neredeyse gözyaşlarına boğularak, “Bu utanç verici bir şey,” dedi. “Utanç verici. Zavallı… Zavallı Leslie!”

“Sizce Dick’i de düşünmek gerekmez mi?” dedi Anne yalvarır gibi.

“Dick! Dick Moore! O zaten yeterince mutlu. Şu an eskisinden daha terbiyeli ve daha kabul edilebilir biri. Eskiden sarhoş ve kötü biriydi. Yeniden kükreyip essin diye mi onu serbest bırakıyorsunuz?”

“Değişebilir,” dedi Anne.

“Sen git de bir Metodisti değiştir! Dick Moore sarhoş bir serseri olduğu için kaza geçirdi! Başına gelenleri hak etti. Bu, ilahı bir cezaydı. Doktorun Tanrı’nın işine karışmasını kesinlikle onaylamıyorum.”

“Onun nasıl yaralandığını hiç kimse bilmiyor, Bayan Cornelia. Belki de sarhoşken olmamıştır. Belki de dövülüp soyulmuştur.”

“Duy da inanma,” dedi kadın. “Neyse, zaten karar çoktan verilmiş. Daha fazla konuşmaya gerek yok. Durum buysa ben de dilimi tutarım. Artık bütün enerjimi Leslie’ye adayacağım. Hem belki de,” dedi Bayan Cornelia neşelenerek, “Dick için yapılacak hiçbir şey kalmamış da olabilir.”

HAKİKAT ÖZGÜR KILAR

BÖLÜM 31



Yapılması gereken şeye karar veren Leslie hızlı şekilde harekete geçti. Önlerinde ölüm kalım meselesi bile olsa yapılması gereken ilk şey bütün evin temizlenmesiydi. Dere boyundaki gri ev, Bayan Cornelia'nın da yardımıyla tertemiz ve pırıl pırıl yapıldı. Bayan Cornelia daha sonra Gilbert, Anne ve Kaptan Jim'e, Leslie ile bu konu hakkında hiç konuşmadığını söyledi. Dick'in ameliyat olacağı gerçeğini kabullenmişti. Zaten Leslie de bu konuyu tartışmak niyetinde değildi. Bu güzel bahar günlerinde hayli soğuk ve sessizdi. Onu her zaman çok sıcak bir şekilde karşılasa da artık Anne'i de sık ziyaret etmiyordu. Bu durum minik evle aralarına buzdan bir duvar örmüştü. Eskiden yaptıkları şakalar, kahkahalar ve eğlenceli sohbetlerin sıcaklığı Leslie'ye ulaşamıyordu. Anne de incinmek istemiyordu. Leslie'nin kötü hissettiğini biliyordu… Onu tüm neşe ve mutluluktan alıkoyan bir melankoliyle boğuşuyordu. Melankoli ruhunuzu ele geçirdiğinde diğer bütün duygulara karşı kapılarınızı kapatırdınız. Leslie Moore da geleceğe hayatında hiç bu kadar ümitsiz ve dehşetle bakmamıştı. Yine de yolun sonunda büyük acıların onu beklediğini bilse bile verdiği karara uyuyor ve gözünü kırpmadan o yolda yürüyordu.

İşin maddi boyutu Anne'in korktuğu gibi olmadı ve rahatça çözüldü. Leslie gereken parayı Kaptan Jim'den ödünç aldı ve karşılığında adamın çiftliğe ipotek koyması konusunda ısrar etti.

"Neyse ki zavallı kızın bu derdi çözüldü," dedi Bayan Cornelia, Anne'e. "Benim de içim rahatladı. Eğer Dick tekrar çalışabilecek hale gelirse faizi öder, gelemezse de Kaptan Jim zaten Leslie'yi zora sokmaz. Bana da öyle söyledi. 'Yaşlanıyorum Cornelia,' dedi. 'Çocuğum da yok. Leslie yaşayan birinden hediye almaz ama belki ölü birinden alır.' Yani bu konuda canı sıkılmayacak. Umarım her şeyin hayırlısı olur. O Dick denen adama gelince, son birkaç gündür berbat halde. İnan bana onun içine şeytan kaçmış! Leslie ile ikimiz onun yüzünden doğru dürüst iş yapamadık. Bir gün ördekleri öyle bir kovaladı ki, çoğu korkudan öldü. Arada sırada sakinleşip bize su ve odun getirmekten başka hiçbir işe yaradığı yok. Ama

bu defa kuyudan atlamaya çalışır diye korktuk, hatta Leslie'ye 'Keşke atlasa da her şey yoluna girse,' bile dedim."

"Ah, Bayan Cornelia!"

"Böyle söyleme, Anne. Kim olsa aynı şeyi düşünür. Eğer Montreal'daki doktorlar Dick Moore'dan mantıklı bir adam yaratabilirlerse inan bana bu bir mucize olur."

Leslie mayıs ayının başında Dick'i Montreal'e götürdü. Gilbert da gereken ayarlamaları yapmak ve ona yardım etmek için Leslie ile gitti. Eve döndüğünde oradaki cerrahın da Dick'in iyileşme ihtimali olduğunu söylediğini anlattı.

"Çok rahatladım," dedi Bayan Cornelia alaylı bir şekilde.

Anne ise sadece iç çekti. Leslie gidişinden sonra ondan iyice uzaklaşmıştı.

Ama Anne'e mektup yazacağına söz vermişti. Gilbert'ın dönüşünden on gün sonra mektup geldi. Leslie ameliyatın başarılı geçtiğini ve Dick'in hızla iyileştiğini bildiriyordu.

"'Başarılı' demekle neyi kast etmiş?" dedi Anne. "Yani Dick'in hafızası geri mi gelmiş?"

"Sanmam… Baksana o konudan hiç söz etmemiş," dedi Gilbert. "Cerrahların deyimiyle ameliyatın 'başarılı' olduğunu yazmış. Demek ki ameliyat olması gereken şekilde gerçekleşip sonuçlanmış. Fakat yakında Dick'in tamamen ya da kısmen iyileşip iyileşmeyeceği belli olur. Hafızası bir anda düzelmez. Bu biraz uzun bir süreç olabilir. Tek yazdığı bu mu?"

"İşte mektubu. Çok kısa. Zavallı kız, çok stresli olmalı. Gilbert Blythe, sana söylemek istediğim şeyler var ama biraz kötü şeyler."

"Zaten Bayan Cornelia senin yerine söylüyor," dedi Gilbert kederli bir gülümsemeyle. "Beni ne zaman görse azarlıyor. Doktor Dave'in bana kendi yerini vermesinin hiç de iyi olmadığını söylüyor. Hatta rıhtımdaki Metodist doktorun bile benden daha iyi olduğunu söyledi. Bayan Cornelia'dan daha kötü şeyler söyleyemezsin sanırım."

"Eğer hastalanan Cornelia Bryant olsaydı ne Doktor Dave'e ne de rıhtımdaki o Metodist doktora giderdi," dedi Susan. "Gecenin bir yarısında gelip sizin kapınızı çalardı, Doktor. Ama siz ona aldırış etmeyin. Dünyada her çeşit insan var ne de olsa."

Leslie'den bir süre hiç haber gelmedi. Mayıs günleri tatlı tatlı geçerken, Four Winds Rıhtımı yeşillenerek mor tomurcuklarla bezendi. Mayıs ayının

sonunda bir gün Gilbert eve geldiğinde, arka bahçede kendisini Susan karşıladı.

"Ne yazık ki Bayan Blythe çok kızgın efendim," dedi Gilbert'a. "Öğleden sonra bir mektup aldı ve o saatten beri bahçede kendi kendine konuşup bir aşağı bir yukarı yürüyor. Bu kadar saat ayakta kalması onun için hiç de iyi değil, biliyorsunuz Doktor. Bana konunun ne olduğunu söylemedi ama belli ki bir şey onu çok kızdırmış. Bu ölke onun için hiç iyi değil."

Gilbert telaşla ön bahçeye koştu. Yoksa Green Gables'ta bir şey mi olmuştu? Ama dere kenarındaki bankta oturan Anne hiç de endişeli görünmüyordu. Dahası epey heyecanlıydı. Gözleri gri gri parlıyor, yanaklarında kıpkırmızı güller açıyordu.

"Ne oldu Anne?"

Anne garip bir kahkaha attı.

"Sanırım buna inanamayacaksın, Gilbert. Ben de inanamıyorum çünkü. Susanın da geçen gün dediği gibi, 'Kendimi lambanın ışığında sersemlemiş bir sinek gibi hissediyorum.' Bu inanılmaz bir şey. Mektubu birkaç defa okudum ama hep aynı şey yazıyordu… Gözlerime inanamadım. Ah, Gilbert, sen haklıymışsın… Hem de çok haklı. Şu an bunu çok iyi anlıyor ve kendimden utanıyorum. Beni gerçekten affedebilecek misin?"

"Anne, kendine gel lütfen. Redmond'dakiler bu söylediklerini duysa utanırdı. Neler oluyor?"

"İnanamayacaksın… İnanamayacaksın."

"Hemen Dave amcayı arıyorum," dedi Gilbert eve doğru gidiyormuş gibi yaparak.

"Otur Gilbert, anlatacağım. Bir mektup aldım ve ah, Gilbert, bu muhteşem bir mektup… Bu hiç aklımıza gelmezdi… Bunu hayal edemezdik…"

"Sanırım bu durumda yapılacak tek şey sana tek tek ne olduğunu sormak olur. Öncelikle, mektup kimden geldi?"

"Leslie'den… Ah, Gilbert…"

"Leslie mi? Ne diyor? Dick nasılmış?"

Anne mektubu havaya kaldırıp dramatik bir şekilde tuttu.

"Dick diye biri yok! Dick Moore sandığımız ve tüm Four Winds'in on iki senedir Dick Moore olduğunu düşündüğü kişi aslında kuzeni George

Moore'muş! Nova Scotia'da yaşayan ve Dick'e çok benzeyen kuzeniymiş! Dick Moore on üç sene önce Küba'da sarıhummadan ölmüş."

BAYAN CORNELIA'NIN TEPKİSİ

BÖLÜM 32



“Yani sen bana, Dick Moore’un aslında Dick Moore değil de bir başkası olduğunu mu söylüyorsun? Bugün bunun için mi bana telefon ettin?”

“Evet, Bayan Cornelia. Bu inanılmaz bir şey, öyle değil mi?”

“Bu… Bu… Tam erkeklere has bir hareket,” dedi kadın çaresizce. Titreyen elleriyle şapkasını çıkarttı. Bayan Cornelia hayatında ilk kez şaşkınlıktan sersemlemişti.

“Bunu bir türlü anlayamıyorum, Anne,” dedi. “Söylediklerini duydum ve sana inanıyorum ama bir türlü anlayamıyorum. Dick Moore aslında ölmüş ve Leslie şimdi özgür mü yani?”

“Evet. Hakikat onu özgür kıldı. Gilbert İncil’deki bu cümleyi söylerken ne kadar da haklıymış.”

“Bana her şeyi teker teker anlat canım. Telefonda konuştuğumuzdan beri kafam çok dağınık. Cornelia Bryant daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştı.”

“Aslında anlatacak çok fazla bir şey yok. Leslie’nin mektubu çok kısaydı. Detaylara girmemişti. Tedavi sayesinde George Moore denen bu adamın hafızası düzelmiş ve kim olduğunu hatırlamış. Dick’in Küba’da sarıhummaya yakalandığını ve Four Sisters’ın onsuz yelken açmak zorunda kaldığını anlatmış. George ona bakmak için Dick’in yanında kalmış. Fakat Dick kısa süre sonra hayatını kaybetmiş. George durumu Leslie’ye yazmamış çünkü niyeti bir an evvel eve dönüp ona olanları yüz yüze anlatmakmış.”

“Neden yapmamış peki?”

“Sanırım geçirdiği kaza yüzünden. Gilbert adamın kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor olabileceğini söyledi. Belki de hiç hatırlamazmış. Herhalde Dick’in ölümünden hemen sonra oldu. Leslie tekrar yazdığında daha çok detay öğrenebiliriz.”

“Peki, ne yapacağını yazmış mı? Eve dönecek miymiş?”

“Hastaneden çıkana dek George Moore’un yanında kalacakmış. Nova Scotia’daki ailesine de yazmış. George’un kalan tek akrabası kendisinden

epeyce büyük olan, evli ablasıymış. Yani o da şu an yaşıyor mu bilmiyoruz ama George denize açıldığında yaşıyormuş. Siz George Moore'u hiç görmüş müydünüz, Bayan Cornelia?"

"Evet, şimdi hatırlıyorum. On sekiz yıl önce, yani Dick on yedi yaşındayken o da buraya Abner amcasını görmeye gelmişti. Dick ile George çift taraftan da kuzendi. Babaları kardeş, anneleri de ikiz kardeşti. O yüzden de birbirlerine çok benzerlerdi." Sonra, "Elbette," diye ekledi kadın suratını asarak. "Bu durumun o tuhaf romanlardaki gibi yer değiştiren ve sevdiklerinin bile bunu fark etmediği ikizlerin durumu gibi olabileceği hiç kimsenin aklına gelmezdi. Zira o zamanlar yan yana geldiklerinde hangisinin Dick, hangisinin George olduğunu kolayca ayırt edebiliyorduk ama birbirlerinden ayrıyken bu biraz zor oluyordu. O iki serseri sırf bu benzerlikleri sebebiyle bir sürü insanı kandırıp çok eğlenirlerdi. George Moore, Dick'ten biraz daha uzun ama daha kiloluydu. Gerçi ikisine de kilolu denmezdi… İnce, uzun delikanlılardı. Dick kuzeninden daha açık renkliydi ama yüz hatları çok benzerdi. Üstelik ikisinin de gözleri çok korkunçtu… Biri gözleri mavi, diğeri elaydı. Onun dışında pek benzer yanları yoktu. Her ne kadar yaramaz bir çocuk olsa da George daha kibar, daha iyi biriydi. Herkes onu Dick'ten daha çok severdi. Burada yaklaşık bir ay kaldı. Leslie onu hiç görmedi zira kendisi o sıralarda dokuz on yaşlarındaydı ve büyükannesiyle birlikte yaşıyordu. Kaptan Jim de denizdeydi… Magdalena'da mahsur kaldığı zaman bu zamandı işte. Galiba ne o ne de Leslie, Dick'in Nova Scotia'da yaşayan ve kendisine çok benzeyen kuzeni George hakkında bir şey duymuştu. Hatta Kaptan Jim onu geri getirdiğinde hiç kimsenin aklına George gelmedi. Elbette hepimiz Dick'in çok değişmiş olduğunu düşündük… Kesinlikle kilo almıştı. Ama bunun nedenini başına gelenlere yorduk, hem zaten demin de söylediğim gibi George da eskiden şişman biri değildi. Adamın aklı başında olmadığı için başka bir şekilde ikisini ayrıt edebilmemiz mümkün olmamış. Ah, ama neden içimizden biri bile bu ihtimali düşünmedi, anlamıyorum. Zavallı Leslie kocası bile olmayan bir adam için en güzel yıllarını harcadı! Canı çıksın bu erkeklerin! Yaptıkları hiçbir şey doğru değil. Kim olduklarının da hiçbir önemi yok. Hepsi aynı işte. Beni sinir ediyorlar."

"Ama Gilbert ile Kaptan Jim de bir erkek ama haklılarmış. Hakikat eninde sonunda ortaya çıkar demişlerdi."

"Evet," diye itiraf etti Bayan Cornelia. "Doktorun üzerine bu kadar çok gittiğim için üzgünüm. Hayatımda ilk kez bir adama söylediklerim

yüzünden utanç içindeyim. Gerçi bunu ona itiraf eder miyim, bilmiyorum. Şımarabilir. Anne iyi ki Tanrı tüm dualarımıza yanıt vermiyor. Ta en başından beri o ameliyatın Dick'i iyileştirmemesi için dua ediyordum. Elbette, bunu dile getirmedim. Ama içimde saklıydı ve Tanrı bunu çok iyi biliyordu."

"Yine de dualarınızın özüne cevap vermiş. Aslında siz Leslie'nin daha kötü duruma düşmesini istememişsiniz. Ne yazık ki ben de yüreğimin derinliklerinde bu ameliyatın başarılı geçmesini istemiyordum ama şu an bundan utanç duyuyorum."

"Leslie bu durumu nasıl karşılamış?"

"Çok şaşırmış. Bence o da tıpkı bizim gibi, olanları ancak sindirebiliyor. *Her şey garip bir rüya gibi geliyor Anne*, diye yazmış. Bunun dışında başka bir şey yazmamış."

"Zavallı çocuk! Herhalde uzun yıllar zincirlendikten sonra serbest kalan bir mahkûm gibi, o da kendisini şaşkın ve boşlukta hissediyordur. Anne, canım, aklımda bir şey var. Owen Ford ne olacak? İkimiz de Leslie'nin onu sevdiğini biliyoruz. Peki, sence Owen onu seviyor muydu?"

"Aslında… Evet… Bana öyle geldi," dedi Anne fazla bir şey söylememeye dikkat ederek.

"Ben öyle düşünmüyordum ama birden neden olmasın diye düşündüm. Herhalde seviyordur. Anne, canım, Tanrı biliyor ya ben çöpçatan filan değilim ve bu tip işleri hiç sevmem. Ama genç olsaydım Ford denen bu adama bir mektup yazar ve olanları anlatırdım. İnan, bunu yapardım."

"Elbette, ben yazacağım," dedi Anne ama bu konuyu Bayan Cornelia ile konuşmaması gerektiğini fark etti. Aynı şeyi kendisinin de düşündüğünü itiraf etmedi.

"Tabii ki bunun için acele etmeye gerek yok canım ama Dick Moore on üç yıl önce ölmüş ve Leslie zaten yeterince vakit kaybetmiş. Neler olacak bir görelim bakalım. Herkesin öldü sandığı ama aslında yaşıyor olan George Moore denen şu adama gelince, inan bana onun için gerçekten çok üzülüyorum. Adam başka yere uyum sağlayamaz."

"O hâlâ genç bir adam ve tamamen iyileşirse kendine yeniden bir hayat kurabilir. Bu durum o zavallı adam için de çok garip olmalı. Kazadan sonra geçirdiği yıllarda sanki hiç var olmamış gibi."

LESLIE'NİN DÖNÜŞÜ

BÖLÜM 33



İki hafta sonra Leslie Moore senelerce acı içinde yaşadığı evine tek başına döndü. Haziran ayının alacakaranlığında minik eve gidip, mis gibi kokan bahçede bir hayalet gibi belirdi.

"Leslie!" diye şaşkınlık içinde haykırdı Anne. "Sen nereden çıktın böyle? Geleceğinden haberimiz yoktu. Neden yazmadın? Seni karşılardık."

"Nedense yazamadım, Anne. Mürekkep ve kalemle konuşmak bana yavan geldi. Hiç kimse görmeden, sessizce geri dönmek istedim."

Anne kızı kucaklayıp öptü. Leslie de onu öptü. Çok solgun ve yorgun görünüyordu. Altın yıldızlara benzeyen nergislerin üzerine derin bir iç çekerek kendini atıverdi.

"Eve yalnız mı döndün, Leslie?"

"Evet, George Moore'un ablası Montreal'e gelip kardeşini götürdü. Zavallı, benden ayrılacağı için çok üzüldü. Gerçi hafızası ilk geri geldiğinde ben onun için tamamen bir yabancıydım. Dick'in ölümünün kendisine daha dün gibi geldiği anın aslında yıllar evvel gerçekleştiğini öğrendiği zaman çok zor şeyler yaşadı. Tutunabileceği tek kişi de bendim. Onun için çok zor oldu. Ona elimden geldiğince yardımcı oldum. Ablası gelince biraz daha rahatladı çünkü onu daha dün görmüş gibi hissediyordu. Neyse ki kadın fazla değişmemiş, bu George için iyi oldu."

"Bu yaşananlar hem çok garip hem de mucizevi, Leslie. Sanırım hiçbirimiz henüz tam olarak sindiremedik."

"Evet. Bir saat evvel eve gittiğimde tüm bunların bir rüya olduğunu düşündüm… Dick orada olmalıydı, o çocuksu gülümsemesiyle beni bekliyor olmalıydı. Anne, hâlâ çok şaşkınım. Ne mutluyum ne üzgünüm… Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki hayatımın bir parçası söküp alındı, yerinde kocaman bir boşluk kaldı. Sanki başka biri olmalıyım ama buna bir türlü alışamayacakmış gibiyim. İçimde berbat bir yalnızlık hissi ve şaşkınlık var. Seni yeniden görmek çok güzel… Kaybolan hislerime yol gösteren bir liman gibisin. Ah, Anne, şimdi herkes bir sürü soru sorup dedikodu yapacak. Bunları düşününce keşke geri dönmeseydim diyorum. Trenden

inerken Doktor Dave istasyondaydı. Beni eve o getirdi. Zavallı adam, bana yıllar önce Dick için hiçbir şey yapılamayacağını söylediği için şu an kendisini berbat hissediyor. ‘Gerçekten de öyle sanıyordum, Leslie,’ dedi bana. ‘Ama keşke sana bir tek benim fikrime güvenme deseymişim… Seni bir uzmana yönlendirseymişim. Bunu yapmış olsaydım onca yılını ziyan etmeyecektin. Tabii zavallı George Moore da öyle. Kendimi çok suçluyorum, Leslie.’ Ona bunu yapmamasını, o zamanlar doğru olduğuna inandığı şeyi yaptığını söyledim. Bana her zaman o kadar iyi davranmıştır ki onu böyle görmeye dayanamadım.”

“Peki, ya Dick… Şey yani George… Hafızası tamamen yerine geldi mi?”

“Sayılır. Tabii hâlâ hatırlayamadığı bir sürü detay var ama her geçen gün daha çok şey hatırlıyor. Dick gömüldükten sonraki akşam yürüyüşe çıkmış. Üzerinde Dick’in parasıyla saati varmış. Mektupla birlikte onları da bana getirecekmiş. Denizcilerin kaldığı bir yere gitmiş… Ama orada sadece içki içtiğini hatırlıyor, gerisini bir türlü anımsayamıyor. Anne, kendi adını hatırladığı anı asla unutmayacağım. Ona, ‘Beni tanıdın mı, Dick?’ diye sordum. O da bana, ‘Seni daha önce hiç görmedim. Kimsin sen? Hem benim adım Dick değil. Ben George Moore’um, Dick dün sarıhummadan öldü! Neredeyim ben? Bana ne oldu?’ dedi. O an… O an bayılmışım, Anne. O günden beri de kendimi bir rüyada gibi hissediyorum.”

“Çok yakında bu yeni duruma alışacaksın, Leslie. Hem daha çok gençsin… Önünde çok güzel yıllar var.”

“Belki bir süre sonra ben de duruma bu açıdan bakabilirim, Anne. Ama şu an geleceği düşünemeyecek kadar yorgun ve garip hissediyorum. Ben… Ben… Yalnızım, Anne. Dick’i özlüyorum. Bu çok tuhaf değil mi? Biliyor musun aslında o zavallı Dick’e… Yani George’a çok düşkündüm. Tıpkı her konuda bana ihtiyacı olan zavallı bir çocuk gibiydi. Bunu hiç itiraf etmedim çünkü çok utanıyordum. Biliyorsun, denize açılmadan önce Dick’ten nefret ederdim. Kaptan Jim’in onu eve geri getirdiğini duyunca ona karşı yine eskisi gibi hissetmeyi umut ettim. Ama bu hiç olmadı fakat eski hali aklıma geldikçe ona kin güttüm. Eve geldikten sonra ona acıdım. Kaza yüzünden bu kadar değişmiş olabileceğini düşündüm. Çaresizdi. Ama şimdi anlıyorum ki aslında bambaşka bir kişiliği varmış. Biliyor musun, Carlo bunu fark etmişti, Anne. Carlo’nun Dick’i tanıyamaması bana hep çok tuhaf gelmişti. Köpekler çok sadık hayvanlardır ama geri gelen kişinin sahibi olmadığını anlamıştı. Ben George Moore’u daha önce hiç görmemiştim,

biliyorsun. Ama şimdi hatırlıyordum da Dick bir keresinde bana Nova Scotia'da yaşayan ve kendisine ikizi kadar benzeyen bir kuzeni olduğundan bahsetmişti ama maalesef aklımdan çıkmış, herhalde önemsememişim. Kısacası Dick'in kimliğini sorgulamayı asla akıl edemedim. Ondaki değişikliklerin hepsi bana geçirdiği kaza yüzündenmiş gibi geldi. Ah, Anne, o nisan gecesinde Gilbert'ın bana Dick'in iyileşebileceğini söylediği an var ya… O anı asla unutamam. Kendimi daha önce kafesten kaçmış gibi hissediyordum. Evet, zincirlerim hâlâ oradaydı ama kafesten kaçmıştım. Ama o gece zalim bir elin beni tekrar o kafesin içine çektiğini hissettim… Yaşadığım işkence eskisinden bile daha kötü olacaktı. Gilbert'ı hiç suçlamadım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Anne… O kadar kibardı ki. Bana eğer ameliyatın kesinliğinden ve maliyetinden emin olamıyorsam kendimi riske atmamamı ve hayır dersem, beni kesinlikle suçlamayacağını söyledi. Ama ben kararımın ne olması gerektiğinin farkındaydım ve bununla yüzleşmek bana çok ağır geldi. Bütün gece evde bir sağa bir sola yürüdüm durdum ama bir türlü evet diyemiyordum. Ancak sabah olunca dişimi sıkıp kararımı vermem gerektiğine inandım. Hayır diyecektim, hiçbir şeyin değişmesine izin vermeyecektim. Çok kötü bir düşünceydi, biliyorum ve eğer o düşüncemi değiştirmeseydim Tanrı beni cezalandırırdı. Bütün gün bekledim. Öğleden sonra Glen'e gidip alışveriş yapmam gerekiyordu. O gün Dick çok sakindi, o yüzden onu evde tek başına bıraktım. Dönüşüm tahminimden biraz daha uzun sürmüş ve Dick beni özlemişti. Kendisini yalnız hissetmişti. Eve döndüğümde tıpkı bir çocuk gibi, bana doğru gülümseyerek koştu. İşte o an fikrimi değiştirdim, Anne. O masum yüzündeki zavallı gülümseme vicdanımı sızlattı. Sanki bir çocuğun büyüme hakkını elinden almışım gibi hissettim. Sonuçları ne olursa olsun, ona bu fırsatı tanımak zorundaydım. Böylece size gelip Gilbert'a kararımı bildirdim. Ah, Anne, ben yokken hakkımda ne kötü şeyler düşünmüşsündür. Aslında size karşı mesafeli davranmak istemezdim ama tek düşündüğüm bir sonraki adımda ne yapacağımdı. Bunun dışındaki her şey ve herkes bana gölge gibi geliyordu."

"Biliyorum ve bunu anlıyorum, Leslie. Ama artık hepsi geçti… Zincirlerinden kurtuldun ve kafesinden çıktın."

"Eskiden hayat sadece kafeslerden ibaretmiş gelirdi. Artık kafes diye bir şey yok," dedi ince parmaklarıyla çimenleri okşayan Leslie. "Sana o gece kumsalda ne söylediğimi hatırlıyor musun? İnsanın kolay kolay kandırılamayacağını söylemiştim ama bazen sonsuza dek kandırılan

insanlar olabiliyormuş işte. Anne, bu şekilde kandırılmak zincirlenmiş bir köpek gibi olmakla aynı şey.”

“Sakinleşip dinlenince çok daha farklı hissedeceksin,” dedi Anne. Leslie’nin kendisine acınmasından kesinlikle hoşlanmayacağını çok iyi biliyordu.

Leslie o muhteşem sarı saçlarını Anne’in dizlerine yasladı.

“Neyse ki seni gördüm,” dedi. “Senin gibi bir dostum olduğu sürece hayat hiçbir zaman anlamsız gelmez. Anne, çocukmuşum gibi azıcık başımı okşa. Bana biraz annelik yap. Ve seninle kayalıklarda ilk tanıştığım o geceden beri, dostluğunun bana ne ifade ettiğini anlatmama izin ver.”

RÜYA GEMİNİN RIHTIMA GELİŞİ

BÖLÜM 34



Altın sarısı güneş ışığının rıhtımın üzerine parlak dalgalar hâlinde vurduğu bir sabah, Akşam Yıldızı Diyarı'ndan havalanan yorgun bir leylek, Four Winds Rıhtımı'na doğru yola çıktı. Kanatlarının altında uykulu, yıldız gözlü, küçük bir bebek vardı. Çok yorgun olan leylek heyecanla minik oğlana baktı. Bebeğin yolunun üzerinde bir yere ait olduğunu biliyor ama henüz tam olarak nereye bırakacağını kestiremiyordu. Belki de kum tepeciklerindeki büyük, beyaz ışıklı yer uygun olurdu. Fakat kadife tenli bu küçücük bebeği hiçbir leylek oraya bırakmak istemezdi. Ortasından dere akan bir vadinin içinde, etrafı söğütlerle çevrili gri bir ev daha iyi görünüyordu ama o da bebeğin yuvası olamazdı, ilerideki yeşil ev zaten hiç olmazdı. Derken leylek heyecanlandı. Çünkü bebeğin yuvasını bulmuştu! Kocaman bir köknar ormanının içinde duran minik, beyaz bir evdi burası. Mutfak bacasından sihirli bir mavi duman süzülüyordu. Bu ev kesinlikle bebekler için yaratılmış gibiydi. Leylek rahat bir nefes aldı ve yavaşça bir direğin üzerine indi.

Yarım saat sonra Gilbert koridora koşup misafir odasının kapısını çaldı. Boğuk bir ses ona cevap verdi ve Marilla'nın solgun ve ürkmüş suratı kapıda belirdi.

"Marilla, Anne sana küçük bir beyefendinin geldiğini haber vermemi istedi. Gelirken yanında eşya getirmemiş ama çok uzun süre kalacağa benziyor."

"Tanrı aşkına!" dedi Marilla şaşkınlık içinde. "Bitti mi yani, Gilbert? Neden bana haber vermediniz?"

"Anne seni rahatsız etmek istemedi. İki saat öncesine kadar hiç kimseye haber vermedik zaten. Bu sefer bir aksilik yaşanmadı."

"Gilbert… Peki, bu bebek yaşayacak mı?"

"Kesinlikle yaşayacak. Tam dört buçuk kilo, sesini dinle bak. Duyduğun gibi, ciğerlerinde hiçbir sorun yok. Hemşire saçlarının kızıl olacağını söyledi. Anne ona çok kızdı, bense kahkahadan öldüm."

O gün rüya evinde muhteşem bir gündü.

Yorgun ve solgun görünen Anne, “En güzel rüyamız gerçek oldu,” dedi. “Ah, Marilla geçen yazki o korkunç günden sonra buna inanamıyorum. O günden beri yüreğimde bir sızı vardı ama şimdi hepsi geçti.”

“Bu bebek Joy’un yerini alacak,” dedi Marilla.

“Yok, hayır, hayır, Marilla. Alamaz… Onun yerini hiçbir şey dolduramaz. Bu güzel evladımın kendine özel bir yeri var. Joyce’un da öyle ve daima öyle kalacak. Yaşasaydı, şu an bir yaşında olacaktı. Emekleyip, konuşmaya çalışacaktı. Onu o kadar net görebiliyorum ki, Marilla. Ah, Kaptan Jim bana bebeğimin ahirette beni tanıyacağını söylemişti. Ne kadar da haklıymış. Bunu geçtiğimiz bir yıl içinde öğrendim. Kızımın gelişimini günbegün… Hafta hafta takip ettim ve hep de edeceğim. Yıldan yıla büyüdüğünü ve onunla tekrar buluştuğumda onu tanıyabileceğimi biliyorum… Benim için bir yabancı olmayacak. Ah, Marilla şunun ayak parmaklarına baksana! Bu kadar mükemmel olması sence de çok garip değil mi?”

“Olmasaydı garip olurdu,” dedi Marilla sertçe. Artık her şey bittiğine göre, Marilla yine eski haline dönebilirdi.

“Evet, ama sanki bana henüz tamamlanmamışlar gibi geliyor… Bilirsin işte, baksana tırnakları bile ne kadar minik. Ya elleri? Şu ellere bak, Marilla.”

“Çok güzel elleri var,” dedi Marilla.

“Baksana parmağımı nasıl tutuyor. Bence beni tanıyor. Hemşire onu aldığında ağladı. Ah, Marilla… Sence saçları kızıl mı olacak?”

“Şu an hangi renk olacağını kestiremiyorum,” dedi Marilla. “Yerinde olsam henüz bu konu için endişelenmezdim.”

“Marilla, saçları var… Başındaki şu incecik tüylere baksana. Her neyse, hemşire gözlerinin ela olacağını ve alnının da tıpkı Gilbert’ınkine benzeyeceğini söyledi.”

“Ayrıca çok güzel, minik kulakları var sevgili, Bayan Blythe,” dedi Susan. “Yaptığım ilk şey kulaklarına bakmak oldu. Saçının rengi, burnunun şekli ve gözleri zamanla değişir ama kulaklar doğuştan itibaren aynı kalır. Şunların şekline baksanıza… Güzelim başının tam arkasına doğru kıvrılıyorlar. Kulaklarından asla utanmayacaksınız, sevgili Bayan Blythe.”

Anne çok mutluydu ve hızla iyileşti. Bebeği görmeye gelen herkes sanki kraliyet ailesinin yeni doğan bebeğiymiş gibi önünde diz çökerek, âdeta ona taptı. Yeni hayat şartlarına yavaş yavaş ayak uydurmaya başlayan Leslie de

bebeği bir prens gibi sevdi, Bayan Cornelia ona şefkatle yaklaştı. Kaptan Jim minik bebeği kocaman elleriyle kavrayıp yüzüne, hiç doğmamış olan çocuklarına duyduğu sevgi ve özlemle baktı.

"Adını ne koyacaksınız?" diye sordu Bayan Cornelia.

"Anne koyacak," dedi Gilbert.

"James Matthew… Şimdiye dek tanıdığım en harika iki beyefendinin ismi… Senden sonra yani," dedi Anne gülümseyerek Gilbert'a bakıp.

Gilbert da gülümsedi.

"Matthew'u pek bilmem, o kadar utangaçtı ki onunla çok içli dışlı olamadık ama Kaptan Jim'in Tanrı'nın yarattığı en iyi ve en kibar insanlardan biri olduğu konusunda seninle hemfikirim. Küçük oğlumuza onun adını verdiğimizi duyunca çok sevinecek çünkü adını bırakacağı başka kimsesi yok."

"James Matthew bence çok sağlam bir isim," dedi Bayan Cornelia. "İyi ki ona büyükbaba olduğunda utanacağı romantik bir isim koymadın. Mesela Glen'deki Bayan William Drew bebeğine Bertie Shakespeare ismini koydu. Ne garip bir isim, değil mi? İsim seçmekte zorlanmadığın için de çok sevindim. Bazıları çok zorlanıyor. Stanley Flagg'ın ilk oğlu doğduğu zaman, zavallı bebeğe iki yıl isim koyamadılar. Ardından bir kardeşi daha oldu. Birine 'büyük bebek', diğerine 'küçük bebek' diyorlardı. Sonunda büyük olanın adını Peter, küçük olanınkini de Isaac koydular. İkisi de dedelerinin ismiydi. Çocuklar aynı anda vaftiz edildi. Glen'deki İskoçlu MacNab ailesini biliyor musunuz? On iki oğulları var ve en büyüğü ile en küçüğünün adları Neil. Aynı ailede bir Büyük Neil, bir de Küçük Neil var yani. Herhalde isim kalmamıştı."

"Bir yerde okumuştum," diye güldü Anne. "Birinci çocuk şiir, onuncu çocuk sıkıcı bir nesirmiş. Herhalde Bayan MacNab on ikinci çocuğunun tekrar okuduğu bir masal olduğunu hissetti."

"Geniş aileler için söylenecek bir şey daha var," dedi Bayan Cornelia iç çekerek. "Sekiz yaşındaydım ve bir kardeşimin olmasını çok istiyordum. Annem bana dua etmemi söyledi… Ben de ettim, inanın ettim. Neyse, bir gün Nellie teyzem gelip bana, 'Cornelia, annenin odasında seni bekleyen küçük bir oğlan var. Gidip onu görebilirsin,' dedi. O kadar heyecanlandım ki sevinçle üst kata koştum. İhtiyar Bayan Flagg görmem için bebeği havaya kaldırdı. Ah, Tanrım, yaşadığım hayal kırıklığını sana anlatamam,

Anne. Ben, benden iki yaş büyük bir ağabeyim olsun diye dua etmiştim, bir kardeşim olsun diye değil!"

"Hayal kırıklığınız ne zaman geçti?" diye gülerek sordu Anne.

"Tanrı biliyor ya bebeğin yüzüne birkaç hafta hiç bakmadım. Nedenini de kimseye anlatmadım. Derken bebek çok tatlı bir şekilde büyümeye ve o minik ellerini bana doğru uzatmaya başlayınca onu çok sevdim. Bir gün okuldan bir arkadaşım bize geldi ve kardeşimin yaşına göre çok küçük olduğunu söyledi. O kadar kızdım ki ona bağırıp, güzel bebekten anlamadığını ve bizim bebeğimizin dünyanın en güzel bebeği olduğunu söyledim. Sonra da kardeşime taptım diyebilirim. Annem o üç yaşına gelmeden öldü, ben de ona hem ablalık hem annelik ettim. Zavallı şey, çok güçsüzdü. Yirmisine gelmeden de öldü. Eğer yaşasaydı, ben de bu dünyaya bir şey vermiş olacaktım, Anne."

Bayan Cornelia iç çekti. Gilbert aşağıya indi, minik James Matthew ile hevesle ilgilenen Leslie, onu beşiğine yatırıp evine döndü. Kız gittikten sonra Bayan Cornelia öne doğru eğilip fısıldayarak:

"Anne, canım. Dün Owen Ford'dan bir mektup aldım. Şu an Vancouver'daymış ama bir ay sonra yanımda kiracı olarak kalıp kalamayacağını sordu. Bu ne demek biliyorsun. Umarım doğru olanı yapıyoruzdur."

"Bizimle bir ilgisi yok ki… Eğer istiyorsa Four Winds'e gelmesine kimse engel olamaz," dedi Anne çabucak. Bayan Cornelia böyle fısıldayınca kendisini bir çöpçatan gibi hissetmiş ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Sakın Leslie'ye onun geldiğini söylemeyin," dedi. "Eğer öğrenirse buradan gider. Zaten sonbaharda gitmeye niyetli… Bana geçen gün söyledi. Hemşirelik yapmak için Montreal'e gidecekmiş."

"Neyse, Anne, biz üzerimize düşeni yaptık. Gerisini Tanrı'ya bırakmalıyız," diye başını salladı Bayan Cornelia.

FOUR WINDS'TE SİYASET

BÖLÜM 35



Anne kendine geldiğinde ada ve Kanada'nın tamamı genel seçimler için yürütülen siyasi kampanyalarla meşguldü. Eskiden beri sıkı bir Muhafazakâr olan Gilbert çeşitli kampanya turlarında konuşmalar yapmaya başladı. Bayan Cornelia onun siyasete bulaşmasını doğru bulmuyordu. Bu fikrini Anne ile de paylaştı.

"Doktor Dave bunu yapmazdı. Ama Doktor Blythe de hatalı davrandığını anlayacaktır. İnan bana. Düzgün adam siyasete bulaşmamak."

"O zaman devletin idaresi doğru düzgün olmayan insanların eline mi kalmalı?"

"Eğer Muhafazakârlara kalacaksa evet," dedi Bayan Cornelia onurlu bir savaşçı edasıyla. "Ne de olsa erkeklerle siyaset aynı fıtrata sahip. Liberal, Muhafazakâr ya da her ne olursa olsun benim Doktor Blythe'a tavsiyem, siyasetten uzak durmasıdır. Bir bakmışsın, ne olduğunu bile anlamadan seçimlere girip altı aylığına Ottowa'ya gitmiş ve mesleğini çöpe atmış."

"Başımıza iş almayalım," dedi Anne. "Biz küçük Jim le ilgilenelim. Çok güzel bir çocuk değil mi? Dirseklerindeki gamzelere baksanıza. Biz sizinle onu iyi bir Muhafazakâr olarak yetiştireceğiz, Bayan Cornelia."

"Bence iyi bir adam olarak yetiştirmelisin," dedi Bayan Cornelia. "Böylesi çok daha kıymetli olur ama tabii onu bir Liberal olarak görmeyi de istemem doğrusu. Seçime gelince, rıhtımın ötesinde yaşamadığımıza şükret. Bu sıralar orada hava biraz değişik. Bütün Elliotlar, MacAllistorlar ve Crawfordlar savaşta. Bu tarafta az insan olduğu için biz daha sakin ve huzurluyuz. Kaptan Jim, Liberal ama sanırım utandığı için bu konuda hiç konuşmuyor. Muhafazakârların tekrar büyük çoğunlukla seçileceklerinden hiç şüphem yok."

Bayan Cornelia yanılıyordu. Seçimden sonraki sabah Kaptan Jim haberi vermek için minik eve uğradı. Kaptan Jim gibi barışçıl bir ihtiyarın bile sevinçten gözlerinin parlayıp yanaklarının kızarmasına ve içindeki o eski ateşin yeniden yanmasına neden olduğuna göre, siyaset denen bu şey epey etkili olmalıydı.

“Bayan Blythe, Liberaller ortalığı silip süpürdü. On sekiz yıllık kokuşmuş Muhafazakâr yönetiminin ardından bu ülke nihayet iyi bir fırsat yakaladı.”

“Daha önce hiç böyle konuştuğunuzu duymamıştım, Kaptan Jim. Meğer içinizde bir siyasetçi yatıyormuş,” dedi duruma pek de heyecanlanmayan Anne gülerek. O sabah küçük Jim, ‘Vav-ya’ demişti. Bu mucizevi gelişimin yanında Muhafazakârları ya da Liberalleri kim takardı?

Kaptan Jim zafer kazanmış bir edayla gülümseyip, “Uzun süredir içimde yatıyormuş demek ki,” dedi. “Kendimi hep sıradan bir Liberal sanırdım ama sabah haberi duyunca aslında ne kadar güçlü bir Liberal olduğumu fark ettim.”

“Biliyorsunuz doktorla ben Muhafazakârız.”

“Ah, evet ikinizin tek kötü yanı da bu zaten, Bayan Blythe. Cornelia da öyle. Glen’den dönerken yolda ona da uğrayıp haberi verdim.”

“Ama hayatınızı riske attığınızı bilmiyor muydunuz?”

“Evet, ama dayanamadım.”

“Size nasıl tepki verdi?”

“İnanılmaz derecede sakindi, Bayan Blythe, inanılmaz derecede sakindi. ‘Demek ki Tanrı tıpkı insanlara yaptığı gibi, ülkelere de ceza veriyor. Siz Liberaller uzun yıllardır aç ve susuzdunuz. Şimdi karnınızı iyi doyurun, zaferiniz çok uzun sürmeyecek,’ dedi. Ben de ona, ‘Belki de Tanrı artık Kanada’nın acı çekmesini istemiyordur, Cornelia,’ diye cevap verdim. Ah, Susan haberi duydun mu? Seçimi Liberaller kazandı.”

Susan sürekli etrafını saran mis gibi yemek kokuları eşliğinde mutfaktan çıktı.

“Öyle mi?” dedi güzel bir tavırla. “Demek ekmeğim o yüzden böyle güzel kabardı. Fakat benim oy vereceğim tek parti yağmur yağdırıp mutfağın bereketini arttıracak olan partidir. Bu sırada sizden öğlen yemeği için fikrinizi istesem, olur mu? Et yapmaya korkuyorum. Hükümeti değiştirdiğimiz gibi, bence kasabımızı da değiştirsek iyi olur zira etler çok sert.”

Bir hafta sonra bir akşam Anne taze balık almak için Kaptan Jim’i görmeye, fenere gitti. Minik Jim’i ilk kez evde bırakıp çıkmıştı. Oldukça kaygılıydı. Ya ağlarsa? Susan ne yapması gerektiğini bilirdi miydi? Susan çok sakin ve çok rahattı.

“Ben de en az sizin kadar tecrübeliyim, öyle değil mi Bayan Blythe?”

“Evet, ama daha önce başka bir bebeğe bakmadın ki. Susan, ben daha çocukken bile üç tane ikize baktım. Ağladıklarında sakinleşmeleri için onlara nane şekeri ya da hintyağı verirdim. Şimdi düşününce o küçük yaşımda onlarla nasıl başa çıkmışım, merak ediyorum doğrusu.”

“Eğer küçük Jim ağlarsa karnına minik bir sıcak su torbası koyarım,” dedi Susan.

“Çok sıcak olmasın ama,” dedi Anne endişeyle. Gitmek gerçekten akıllıca olur muydu?

“Sakin olun efendim. Susan minik bir bebeği yakacak kadar aptal değildir. Baksanıza, ağlamaya hiç niyeti yok zaten.”

Anne nihayet bebeğinden ayrılıp günbatımının uzun gölgeleri arasında yürüyerek fenere gitti. Kaptan Jim oturma odasında değildi ama başka bir adam vardı. Yakışıklı, orta yaşlı, sinekkaydı tıraş olmuş, keskin bir çene çizgisi olan ve Anne’in tanımadığı bir adamdı bu. Yine de çok eski arkadaşmış gibi konuşmaya başladılar. Adamın söylediği yaptığı hiçbir şeyde herhangi bir hata olmamasına rağmen, Anne yine de bu yabancıyla nasıl bu denli sakin bir şekilde iletişim kurduğuna şaşırdı. Adamın cevapları soğuk, tavırları mesafeliydi. Birkaç dakika konuştuktan sonra izin isteyip gitti. Anne adamın gözlerinde bir pırıltı gördüğüne yemin edebilirdi. Bu durum onu sinirlendirdi. Kimdi bu adam? Tanıdık bir tarafı vardı ama Anne onu daha önce hiç görmediğinden emindi.

“Kaptan Jim, az evvel dışarıya çıkan adam kimdi?” dedi Kaptan Jim içeriye girince.

“Marshall Elliott,” dedi Kaptan.

“Marshall Elliot mu?” diye haykırdı Anne. “Ah, Kaptan Jim bu adam o muydu… Ama sesi aynıydı… Ama o… Ah, Kaptan Jim, onu tanıyamadım ve galiba ona çok sert davrandım! Neden bana kim olduğunu söylemedi ki? Onu tanımadığımı fark etmiş olmalı.”

“Bu konuda tek kelime etmiyor… Anın tadını çıkartıyor. Merak etme, çok eğlenmiştir. Evet, Marshall nihayet saçını sakalını kesti. Partisi seçimi kazandı biliyorsun. Ben de ilk gördüğümde onu tanıyamadım. Seçimden sonraki gece Glen’deki Carter Flagg’ın dükkânına uğramış. Kalabalıkla birlikte seçim sonuçlarını öğrenmek için beklemiş. Saat on ikiden sonra bir telefon gelmiş ve Liberallerin kazandığı haberi verilmiş. Marshall diğerleri gibi bağırıp çağırmadan sakince ayağa kalkmış ve dışarıya çıkmış. Kalabalık neredeyse sevinçten dükkânın çatısını yere indirecekmiş. Bu

sırada Muhafazakârlar da Raymond Russel'ın dükkânında toplanmışlar. Tabii orada coşku yokmuş. Neyse, Marshall doğruca Augustus Palmer'ın berber dükkânına gitmiş. Augustus o saatte evinde uyuyormuş ama Marshall kapısını yumruklayıp onu kaldırmış.

'Aşağıya in ve şimdiye dek yaptığın en iyi tıraşı yap, Gus,' demiş. 'Liberaller kazandı ve sen de güneş doğmadan iyi bir Liberali tıraş edeceksin."

Gus hem Muhafazakâr olduğu hem de aniden yataktan kaldırıldığı için kızmış. Gece on ikiden sonra hiç kimseyi tıraş etmeyeceğine yemin etmiş.

'Söylediğimi yapmazsan seni dizime yatırır, bir zamanlar annenin yaptığı gibi bir güzel döverim, Gus,' demiş Marshall.

Tabii minicik Gus'ın yanında Marshall bir boğa kadar iri yarı ve güçlü olduğu için adam pes etmiş ve dükkânını açıp işe koyulmuş. 'Seni tıraş ederim ama bu sırada bana seçimle ilgili tek laf edersen usturayla boğazını keserim,' demiş. O ufak tefek adamın bu denli kana susamış olması hiç aklınıza gelmez, değil mi? Siyaset insana neler yapıyor. Marshall hiç sesini çıkartmamış ve saçıyla sakalını kestirip evine gitmiş. Sesini duyan hizmetçi kâhya mı yoksa Marshall mı geldi diye bakmak için aşağıya inmiş. Koridorda, elinde mumla dikilen bir yabancı olduğunu görünce çığlığı basıp kaçmış. Kadını doktora götürmek zorunda kalmışlar. Marshall'a korkudan titreyerek bakmaması için birkaç gün geçmesi gerekmiş."

Kaptan Jim'in anlatacakları hiç bitmiyordu. O yaz teknesiyle fazla açılmamış ve uzun soluklu seferleri bitmişti. Vaktinin çoğunda denize bakan penceresinin önünde oturup başını ellerinin arasına alarak körfezi izliyordu. O gece de Anne gelmeden önce camın önünde uzun uzun oturup geçmişi düşünmüştü. Batı'dan doğan yıldızları gösterdi:

"Ne kadar güzel, öyle değil mi Bayan Blythe? Keşke bu sabah şafağı da görseydiniz. Muhteşem bir şeydi… Muhteşem. Bu körfezde pek çok şafak izledim. Tüm dünyayı gezdim, pek çok yer gördüm, Bayan Blythe ama bu körfezdeki yaz güneşi kadar güzelini hiç görmedim. İnsan öleceği saati seçemiyor, Bayan Blythe… Yüce Kaptan ne zaman emrederse o zaman yelken açıyor. Pek çok kez şafağı izlerken, ne zaman o sonsuz ışığa yelken açacağımı düşünüp durdum. Bence Kayıp Margaret'ı orada bulacağım, Bayan Blythe."

Kaptan Jim ona kadının hikâyesini anlattığından beri, sık sık Kayıp Margaret'ten söz ederdi.

Ona olan aşkı sesinden bile belli oluyordu… Asla unutulmayan ve solmayan aşkı.

“Neyse, umarım vaktim geldiğinde kolay ve hızlı bir şekilde giderim. Korkak biri olduğumu düşünmüyorum, Bayan Blythe ama ölümün çirkin yüzüyle pek çok kez karşılaştım. Bu yüzden ölümü düşününce içim dehşetle titriyor.”

“Lütfen bizi bırakıp gitmekten söz etmeyin, sevgili Kaptan,” diye yalvarır gibi konuştu Anne ve adamın bir zamanlar çok güçlü ama şimdi oldukça bitkin duran elini okşadı. “Biz sizsiz ne yaparız?”

Kaptan Jim gülümsedi.

“Ah, idare edersiniz ama herhalde bu ihtiyarı da unutmazsınız… Hayır, onu unutacağınızı hiç sanmıyorum, Bayan Blythe. Zira Joseph’in soyundan gelenler birbirlerini daima hatırlarlar. Ama beni anmak sizi üzmez… Arkadaşlarımın beni hüzünle anmalarını hiç istemem… Umuyorum ve inanıyorum ki hepsi beni neşeyle anacaklardır. Kayıp Margaret kısa süre önce beni son kez yanına çağırdı. Artık ona cevap vermeye hazırım. Bunu size söylüyorum çünkü sizden küçük bir iyilik isteyeceğim. Şu zavallı İhtiyar Matey var ya…” Kaptan Jim elini uzatıp kanepede yatan kadife tüylü kediyi sevdi. Kedicik keyifle mırlayarak patilerini havaya uzattı ve sırt üstü döndü. “Yola çıktığımda beni çok özleyecek. Onu ilk bulduğum günkü gibi yine yalnız ve aç bırakmak istemiyorum. Eğer bana bir şey olursa Matey’e evinizde bir yer açar mısınız, Bayan Blythe?”

“Tabii ki açarım.”

“Şimdi içim rahatladı işte. Küçük Jim için seveceği bir şeyler topladım. Ah, lütfen güzel gözlerinizdeki yaşlar görmeyeyim, Bayan Blythe. Geçen kış bir şiir okumuştunuz… Tennyson’ın şiirlerinden biriydi. Eğer isterseniz bir kez daha dinlemek isterim.”

Deniz meltemi nazik ve yumuşak bir şekilde üzerlerinde eserken, Anne Tennyson’ın “Nehri Geçmek” şiirinin güzel mısralarını okudu. Kaptan Jim onu keyifle dinledi.

Anne okumayı bitirince, “Evet, evet, Bayan Blythe,” dedi. “İşte bu, işte bu. Onun bir denizci olmadığını söylemiştiniz, buna rağmen kelimeleri ne güzel bir araya getirmiş. O da hayatında ‘keder’ ya da veda’ istememiş. Ben de istemiyorum, Bayan Blythe. Çünkü ben o nehri geçtiğimde bile hepiniz benimle olacaksınız.”

KÜLLERİNDEN DOĞAN GÜZELLİK

BÖLÜM 36



“Green Gables’tan haber var mi, Anne?”

“Önemli bir şey yok,” diye cevap verdi Marilla’nın mektubunu katlayan Anne. “Jake Donnell evin çatısını onarmış. Artık usta bir tamirci olmuş ve bu mesleği sahiplenmiş görünüyor. Hatırlarsan annesi üniversitede profesör olmasını isterdi. Okula gelip oğluna St. Clair ismiyle hitap etmediğim için bana nasıl kızdığını asla unutmayacağım.”

“Artık ona St. Clair diyen var mı?”

“Belli ki yok. Bence o konu tamamen kapanmış. Annesi bile vazgeçmiş. Jake gibi bir çeneye ve ağıza sahip bir çocuğun sonunda mutlaka istediğini elde edeceğini düşünmüşümdür. Diana bana Dora’nın bir sevgilisi olduğunu yazmış. Bir düşünsene… Daha çocuk o!”

“Dora artık on yedi yaşında,” dedi Gilbert. “Sen de on yediyken Charlie Sloane ile ben de senden çok hoşlanıyorduk, Anne.”

“Gilbert, gerçekten de yaşlanıyoruz galiba,” dedi Anne yarım ağız bir gülümsemeyle. “Biz kendimizi yetişkin sanıyoruz ama eskiden altı yaşında olan çocuklar büyümüşler de kendilerine sevgili ediniyorlar. Dora’nın sevgilisi de Jane’in kardeşi Ralph Andrews imiş. Onu hep sınıfın en ucunda oturan kısa boylu, tombul, sarı saçlı bir çocuk olarak hatırlıyorum. Fakat anladığım kadarıyla şimdi çok yakışıklı bir delikanlı olmuş.”

“Dora muhtemelen genç evlenecek. O da tıpkı Dördüncü Charlotta gibi… Başka bir şansı olmaz diye korktuğu için karşısına çıkan ilk kişiyle evlenir.”

“Eğer bu kişi Ralph ise umalım da ağabeyi Billy’den daha atılgan çıksın,” diye alay etti Anne.

“Mesela,” dedi Gilbert gülerek. “Umalım da kendi evlilik teklifini kendisi yapsın. Anne, eğer Billy sana Jane aracılığıyla değil de kendisi evlenme teklif etseydi onunla evlenir miydin?”

“Evlenebilirdim.” Anne aldığı ilk evlilik teklifini hatırlayınca kocaman bir kahkaha patlattı. “Olayın şaşkınlığıyla budalaca davranabilirdim. Çocuk iyi ki bir vekil aracılığıyla evlilik teklifi etmiş.”

“Dün George Moore’dan bir mektup aldım,” dedi Leslie kitap okuduğu köşesinden başını kaldırıp.

“Ah, nasılmış?” diye merakla sordu Anne ama tanımadığı birini merak ettiği için de garip hissetti.

“İyiymiş ama eski evine ve arkadaşlarına uyum sağlamakta zorlanıyormuş. İlkbaharda yine denize açılacakmış. Denizi özlediğini, denizde olmanın ruhuna işlendiğini söylüyor. Fakat bana onun adına çok sevindiğim bir şey söyledi, zavallı adam. Four Sisters ile denize açılmadan evvel biriyle nişanlıymış. Montreal’de bana ondan hiç söz etmemişti çünkü kızın kendisini unutup bir başkasıyla evlendiğini sanmış. Oysa bu olay onun için daha dün olmuş gibiydi. Neyse, evine geri döndüğünde nişanlısının hâlâ onu beklediğini öğrenmiş. Bu sonbaharda evleneceklermiş. Ondan nişanlısını buraya tatile getirmesini isteyeceğim. Bana yıllarca bilmeden yaşadığı yeri tekrar görmek istediğini yazmış çünkü.”

“Ne güzel bir aşk hikâyesi,” dedi romantizme olan hayranlığı hiç bitmeyen Anne. Sonra da derin bir iç çekip ekledi, “Eğer benim dediğim yapılsaydı, George Moore şu an mezarında gömülü bir ölü sanılacaktı. Gibert’ın fikrine nasıl karşı çıktım öyle! Ama ders aldım, bir daha asla Gilbert’ın fikirlerine karşı çıkmayacağım. Yoksa George Moore’un ahi üzerimde kalır!”

“Sanki bu senin gibi inatçı bir kadını korkutur da!” diye dalga geçti Gilbert. “Sakın benim yansımam olma, Anne. Çünkü biraz zıtlık hayatın tuzu biberidir. Mesela rıhtımda yaşayan John MacAllistor’ın karısı gibi bir eşim olsun istemem. Adam ne derse desin, kadın hep o kısık ses tonuyla, ‘Bu çok doğru John!’ diye cevap veriyor.”

Anne ile Leslie güldüler. Anne’in kahkahası gümüş, Leslie’ninki altın gibiydi. İkisinin birleşimiyse muhteşem bir melodiye benziyordu.

Kahkahaları duyan Susan da yanlarına geldi. Fakat derin bir iç çekti.

“Susan, ne oldu?” diye sordu Gilbert.

“Küçük Jim iyi, değil mi Susan?” diye telaşla ayağa kalkan Anne.

“İyi, Bayan Blythe, sakin olun lütfen. Gerçi bir şey oldu. Tanrım, bu hafta bütün işlerim ters gidiyor. Gayet iyi bildiğiniz gibi ekmeği yaktım ve doktorun en güzel gömleğini mahvettim, tabii bir de o büyük ikram tabağınızı kırdım. Tüm bunların üzerine bir de kız kardeşim Matilda’nın ayağını kırdığını ve iyileşene dek yanında kalmamı istediğini öğrendim.”

“Ah, çok çok üzüldüm… Kardeşinin başına gelen kazayı kastediyorum,” dedi Anne.

“*İnsanlar ağlamak için doğmuştur*, Bayan Blythe. Bu söz sanki İncil’den alıntı gibi ama Burns diye birinin söylediği bir aforizma aslında. Fakat başımıza bela açmak için doğduğumuza hiç şüphe yok. Matilda’ya gelince, onun hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Ailemizden hiç kimse daha önce ayağını kırmamıştı. Fakat ne yaparsa yapsın o benim kız kardeşim ve ona bakmak benim görevim. Tabii eğer bana birkaç haftalığına izin verirseniz, Bayan Blythe.”

“Tabii ki, Susan, tabii ki. Senin yokluğunda geçici bir yardımcı alırım.”

“Hiç zahmet etmeyin lütfen. Matilda’nın durumu sabit, gitmeyebilirim. Kaç ayak kırılırsa kırılsın ne sizi ne de o tatlı çocuğu sıkıntıya sokmak isterim.”

“Hayır, bir an evvel kardeşinin yanına gitmelisin, Susan. Ben senin yerine bir süreliğine koydan bir kız bulurum.”

“Anne, Susan yokken seninle kalmama izin verir misin?” diye araya girdi Leslie. “Lütfen! Bunu çok isterim… Hem sen de bana bir iyilik etmiş olursun. O koca evde çok yalnızım. Yapacak çok az şey var… Geceleri kendimi daha da yalnız hissediyorum… Bütün kapılar kilitli olmasına rağmen çok korkuyorum. Daha iki gün önce etrafta bir serseri dolaşıyordu.”

Anne bu teklifi sevinçle kabul etti ve ertesi gün Leslie minik rüya eve geldi. Bayan Cornelia bu duruma çok sevindi.

“Bu Tanrı’nın işi,” dedi Anne’e. “Matilda Clow’a çok üzüldüm ama ayağını kırması için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Owen Ford buraya geldiğinde Leslie de Four Winds’te olacak ve Glen’deki o ihtiyar ‘kedilerin de dedikodu yapmaya fırsatı olmayacak. Çünkü Leslie evde tek başınayken Owen onu görmeye gitmemiş olacak. Zaten kız yas tutmuyor diye durmadan konuşuyorlar. Geçen gün bir tanesine, ‘Eğer George Moore için yas tutmadığını söylüyorsan adam ölmedi ama eğer Dick’i kastediyorsan karısını bırakıp uzaklara gitmiş ve tam on üç yıl evvel ölmüş bir adam için yas tutmak gerektiğini hiç sanmıyorum!’ dedim. Louisa Baldwin bana Leslie’nin kocasının başka biri olduğundan hiç şüphelenmemesini çok tuhaf bulduğunu söyleyince de ona, ‘Sen de onun Dick Moore olmadığını anlamadın, üstelik hayatı boyunca onun kapı komşusuydun. Üstelik doğan gereği Leslie’den on kat daha şüpheci

bitişindir!' diye cevap verdim. Fakat insanların ağzı torba değil ki büzesin, Anne. Owen geldiğinde Leslie senin evinde olacağı için minnettarım."

Bir ağustos akşamı Leslie ile Anne bebekle oynarken, Owen Ford minik eve geldi. Açık olan oturma odasının kapısında durup bu muhteşem manzarayı heyecanla izledi. Leslie, kucağında bebekle yere oturmuş minik bebeğin havaya kaldırdığı tombul ellerini seviyordu.

"Ah, seni güzel bebek," dedi çocuğa sarılıp öperken.

Sandalyesine kolunu yaslayan Anne çocuğuna hayranlık dolu gözlerle bakıp, "Şen ne kaday tatlışın!" dedi. "Şu koca dünyada göydüğüm en güzel eller şeninkiley küçük adam."

Anne, küçük Jim doğmadan aylar önce ebeveynlikle ilgili birkaç kitap okumuş ve en çok *Sir Oracle'ın Çocukların Bakımı ve Yetiştirilmesi* kitabını beğenmişti. Sir Oracle ebeveynlere özellikle çocuklarıyla "bebek gibi" konuşmaktan kaçınmalarını söylüyordu. Bebeklerle doğdukları andan itibaren düzgün bir dille konuşmak gerekirdi. Yoksa onların da düzgün konuşması beklenemezdi. *Çocuğuyla 'bebek gibi' konuşan bir anne, ondan düzgün konuşmasını nasıl bekler?* diye yazmıştı Sir Oracle kitabında. Böyle saçma davranışlar yüzünden zavallı çocuklar yanlış etkileniyordu. Kendisine sürekli 'Şen ne kaday tatlışın' denilen bir çocuktan ne beklenebilirdi ki?

Bu yazılanlardan çok etkilenen Anne, Gilbert'a bu konuda kesin bir kural koyduğunu ve hiçbir şekilde çocuklarıyla 'bebek gibi' konuşmayacaklarını söylemişti. Gilbert da onu onaylamış ve bu konuda kesin bir karara varmışlardı ama minik Jim'i kucağına daha ilk alışında, Anne kendi koyduğu kuralı hemen bozmuştu. "Ay, şen ne kaday tatlışın!" diye haykırmış ve o günden beri de böyle bebek gibi konuşmaya devam etmişti. Gilbert onunla dalga geçtiğinde, Anne de kendine gülüyordu.

"Bence o adamın hiç çocuğu olmamış, Gilbert… Yoksa bu saçmalıkları yazmazdı. İnsan bir bebekle, bebek gibi konuşmaktan kendini alamıyor. Bu çok doğal geliyor ve bence doğru bir şey. O minik, kadife tenli, yumuşacık bebeklerle koca oğlanlar veya kızlarla konuşuyormuşuz gibi konuşmamız büyük zalimlik. Bebekler sevgi, şefkat ve tabii ki tatlı bir ses duymak ister. Minik Jim de istediği her şeyi alacak."

Gilbert ise Sir Oracle'ın yanıldığını düşünmüyordu. "Ama sen biraz abartıyorsun, Anne. Daha önce bir çocukla hiç böyle konuşulduğunu duymamıştım," diye itiraz etti.

“Herhalde duymamışsındır. Git başımdan… Git. Ben daha on bir yaşında bile değilken Hammond ikizlerini büyütmedim mi? Sen ve Sir Oracle soğukkanlısınız! Gilbert, şuna bir baksana. Bana gülümsüyor… Neden bahsettiğimizi anlıyor, içinden bana, ‘Ditme melek şevgilim,’ dediğine eminim.”

Gilbert ikisini de sarıldı. “Ah, siz anneler!” dedi. “Siz anneler! Tanrı sizi yaratırken ne yaptığını çok iyi biliyormuş.”

Böylece minik Jim’in etrafı hem sevgi hem şefkat hem de sevimli konuşmalarla sarıldı ve o rüya evin biricik çocuğu oldu. Leslie de onu Anne kadar çok seviyordu. İşleri bitip Gilbert ayakaltından çekilince ikisi de bebekle oynamaya başlıyor ve az evvel Owen Ford’u da şaşırtan bir şekilde bebek gibi konuşuyorlardı.

Adamı geldiğini ilk fark eden Leslie oldu. Alacakaranlıkta bile Anne, kızın yüzündeki ve dudaklarındaki kırmızılığı ve yüzünde aniden beliren aydınlığı fark etti.

Owen heyecanla yanlarına geldi ama gözü Anne’i görmüyor gibiydi.

“Leslie!” dedi ellerini uzatarak. Ona ilk kez adıyla sesleniyordu ama Leslie’nin adama uzattığı eli buz gibiydi. O akşam hep birlikte gülüp eğlenirlerken de Leslie oldukça sessizdi. Owen daha gitmeden Leslie izin isteyip odasına çıktı. Bu yüzden canı sıkılan Owen da evden ayrıldı.

Gilbert, Anne’e baktı.

“Anne, neyin peşindesin? Burada anlayamadığım bir şeyler dönüyor. Bütün gece ortam çok gergindi. Leslie surat asıp oturdu, Owen Ford güya gülüp eğlendi ama gözü hep Leslie’deydi. Sen de epey heyecanlı görünüyordun. Söyle bakalım bu zavallı kocandan sakladığın sır nedir?”

“Saçmalama, Gilbert,” dedi Anne. “Leslie tuhaf davrandı evet ve gidip ona bunu söyleyeceğim.”

Anne kızı odasının penceresinin önünde otururken buldu. Odanın içine denizin ritmik sesi doluyordu. Leslie gözlerini buğulu ayışığından ayırmadan bu muhteşem manzarayı izliyordu.

“Anne,” dedi alçak sesle. “Owen Ford’un buraya geleceğinden haberin var mıydı?”

“Vardı.”

“Ah, bana söylemen gerekirdi, Anne. Bilseydim giderdim… Burada kalıp onunla karşılaşmazdım. Bana söylemeliydin. Bu hiç âdil olmadı, Anne… Hiç olmadı!”

Leslie’nin dudakları gerginlikten titriyordu. Ama Anne kocaman bir kahkaha attı. Eğilip Leslie’nin yanağından öptü.

“Leslie, sen çok güzel bir şapşalsın. Owen Ford, Pasifik Okyanusu’nu beni görmek için aşmadı herhalde. Bayan Cornelia’yı da görmeye geldiğini sanmıyorum. Artık şu melankolik halini bir kenara kaldır çünkü bir daha ona hiç ihtiyacın olmayacak. Ben kâhin değilim ama bir tahminde bulunabilirim. Hayattaki tüm acıların artık bitti. Bundan sonra eğlence ve umut dolu bir yaşam seni bekliyor… Hatta bir daha hiç üzülmeyeceğini bile iddia edebilirim… Artık çok mutlu bir kadın olacaksın. Venüs’ün gölgesiyle ilgili şu efsane senin için de gerçekleşti, Leslie. Onu gördüğün yıl, hayatında bir sürü güzel şey oldu… Owen Ford’a âşık oldun. Şimdi hemen yat ve güzelce uyu.”

Leslie denileni yapıp yattı ama rahat olduğu söylenemezdi. Uykusunda güzel hayaller bile kuramıyordu. Hayatı boyunca yürüdüğü yol, o kadar engebeli ve dikenli olmuştu ki önünde umut dolu yılların olduğunu kendisine fısıldamaktan korkuyordu. Fakat geceye vuran büyük ışığı izlerken gencecik gözleri yine sevinçle parladı. Ertesi gün Owen Ford gelip ona birlikte kumsala gitmelerini teklif ettiğinde ona hayır demedi.

BAYAN CORNELIA'NIN HEYECAN VERİCİ DUYURUSU

BÖLÜM 37



Bayan Cornelia, miskin bir öğleden sonrasında, körfez, ağustosun masmavi sularıyla parlayıp Anne'in bahçesindeki turuncu zambaklar güneşin ışıklarını içebilmek için başlarını havaya kaldırmışken, minik eve doğru yola çıktı. Gerçi Bayan Cornelia'nın mavi okyanusla ya da güneşe susamış zambaklarla ilgilendiği yoktu. Ondan beklenmeyecek bir yavaşlıkla kendisini sallanan sandalyenin üzerine attı.

Ne örgü ördü ne de dikiş dikti. Ne de erkekleri aşağılayan herhangi bir söz söyledi.

Kısacası kadının sohbeti o gün çok tatsızdı, hatta balığa gitmek yerine kalıp onun sohbetine eşlik etmek isteyen Gilbert bile kendisini kötü hissetti.

Bayan Cornelia'ya ne olmuştu böyle?

Morali bozuk ya da tedirgin görünmüyordu. Tam tersine heyecanlıydı.

Sanki çok önemsemiyormuş da sadece meraktan soruyormuş gibi, "Leslie nerede?" dedi.

"Owen'la birlikte çiftliğin arkasındaki ormana çilek toplamaya gitti," diye cevap verdi Anne. "Herhalde yemeğe kadar dönmezler."

"İkisinin de zaman kavramı yok gibi," dedi Gilbert. "Bu ilişkinin çıkış noktasını bir türlü aklım almıyor. Eminim siz ikiniz bir şeyler yaptınız. Ama Anne, benim sevgili karım anlatmayacak mısın artık? Peki ya siz, Bayan Cornelia?"

"Hayır, anlatmayacağım. Fakat," dedi kadın konuyu kapatmak ister gibi kararlı bir şekilde, "Size başka bir şey söyleyeceğim. Zaten buraya o yüzden geldim. Ben evleniyorum."

Anne ile Gilbert sustular. Eğer Bayan Cornelia kendisini kanala atıp intihar edeceğini söylese bu daha inandırıcı olurdu. Fakat az evvel söylediği şey hiç de öyle değildi. O yüzden susup beklediler. Kadın elbette yanlış bir şey söylemişti.

Gözleri parlayan Bayan Cornelia, "İkiniz de çok şaşırmışa benziyorsunuz," dedi. Artık o garip sessizlik sona erdiğine ve eteğindeki

taşları döktüğüne göre, yine eski haline bürünebilirdi. “Yoksa evlenmek için fazla genç ve tecrübesiz olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Kafasını toparlamaya çalışan Gilbert, “Bu hiç beklenmedik bir sürpriz oldu, bilirsiniz işte,” dedi. “Çünkü siz binlerce kez dünyanın en iyi adamı da olsa, asla evlenmeyeceğinizi söylemiştiniz.”

“Zaten dünyanın en iyi adamıyla evlenmiyorum,” dedi kadın. “Marshall Elliott hiç öyle biri değil.”

“Marshall Elliott’la mı evleneceksiniz?” diye haykırdı ikinci bir şok daha yaşayan Anne.

“Evet, ama istesem geçtiğimiz yirmi yılda onunla zaten evlenirdim. Fakat o saçlı sakallı haliyle herhalde kendisini koluma takıp kilisede yürüyeceğimi düşünmediniz?”

“Bu habere çok sevindik, ikinize de mutluluklar dileriz,” dedi gerçekten sevinmiş olan Anne. Ama çok da şaşkındı zira böyle bir şeye hiç hazırlıklı değildi. Bayan Cornelia’ya mutluluklar dileyeceğini hiç hayal etmemişti.

“Teşekkürler, sevineceğinizi biliyordum. Bunu ilk duyan dostlarım sizlersiniz,” dedi kadın.

“Gerçi sizi kaybedeceğimiz için de çok üzgünüz, Bayan Cornelia,” dedi duygusallaşmaya başlayan Anne.

“Yok, beni kaybetmeyeceksiniz,” dedi kadın gayet sakin bir şekilde. “Herhalde rıhtımda, bütün o MacAllisterlar, Crawfordlar ya da Elliottların arasında yaşayacağımı düşünmediniz, değil mi? ‘Tanrı bizi Elliottların kibrinden, MacAllistorların gururundan ve Crawfordların kof onurlarından korusun.’ Marshall benim evime taşınacak. Zaten kiralık işçilerden de bıkmıştım. Mesela bu yaz işe aldığım şu Jim Hastings denen adam en kötüsüydü. Onunla çalışan kim olsa gidip biriyle evlenmek isterdi, inanın bana. Dün koca bir güğüm süte çarpıp hepsini bahçeye dökmüş. Üstelik yaptığından da hiç utanmıyor! Bir de sırıtıp bu süt toprağın hakkıymış dedi. Tam erkeklere göre bir davranış, değil mi? Ona arka bahçemi sütle sulamak gibi bir alışkanlığımın olmadığını söyledim.”

“Ben de size mutluluklar dilerim, Bayan Cornelia,” dedi Gilbert. “Ama,” diye devam etti zira Anne’in bakışlarına rağmen, kadını kızdırmak istiyordu, “ne yazık ki özgürlüğünüz bitti. Bildiğiniz gibi Marshall Elliott sert ve kararlı bir adamdır.”

“Ben de kararlı erkekleri severim,” dedi kadın. “Mesela eskiden peşimde olan Amos Grant öyle biri değildi. Aklı bir karış havadaydı. Bir

keresinde intihar etmek için göle atlamış ama sonra vazgeçip yüzerek kıyıya çıkmıştı. Tam erkeklere göre bir davranış, değil mi? Marshall olsa kararından asla caymaz ve o gölde boğulurdu."

"Ayrıca duyduğuma göre biraz da sinirliymiş," diye kışkırtmaya devam etti Gilbert.

"Bir Elliott olduğuna göre, zaten sinirli demektir. İyi ki de öyle. Onu kızdırmak çok eğlenceli olacak. Hem böyle adamlarla barışmak da çok eğlencelidir. Ama sakin ve miskin adamlarla hiçbir şey yapılmaz."

"Onun bir Liberal olduğunu biliyorsunuz, değil mi Bayan Cornelia?"

"Evet, öyle," dedi kadın biraz üzülerek. "Tabii onu Muhafazakâr yapma şansım yok. Fakat en azından o da bir Presbiteryen. O yüzden sanırım bununla yetinmem gerek."

"Metodist olsaydı onunla evlenir miydiniz?"

"Hayır, evlenmezdim çünkü siyaset bu dünyayı, din ise her iki dünyayı ilgilendirir."

"Fakat siz de bir erkeğin 'geride bıraktığı' mı olacaksınız?"

"Olmam çünkü Marshall benden uzun yaşar. Elliottlar geç ölür, bizse erken."

"Ne zaman evleneceksiniz?" dedi Anne.

"Bir ay içinde. Gelinliğim ipek ve denizci mavisi olacak. Ayrıca senden bir konuda fikir almak isterim. Acaba denizci mavisi bir gelinliğe duvak takmalı mıyım? Eğer evlenirsem hep duvak takarım diye düşünmüştüm de. Marshall istersem takabileceğimi söyledi. Tam erkeklere özgü bir davranış, değil mi?"

"Eğer istiyorsanız neden takmayasınız?" diye sordu Anne.

Aslında dünyadaki hiçbir insana benzemeyen Bayan Cornelia, 'İnsan farklı olmak istemiyor," dedi. "Demin de söylediğim gibi, duvak takmak isterim ama belki de beyaz gelinlik dışında hiçbir şeyle takılmıyordur. Anne, canım, lütfen fikrini söyle çünkü sen ne dersen onu yapacağım."

"Bence de duvaklar genelde beyaz gelinliklerle takılır," diye itiraf etti Anne. "Ama bu bir mecburiyet değil. Ben de Bay Elliott gibi düşünüyorum, Bayan Cornelia. Eğer istiyorsanız neden takmayasınız ki? Bence bir sakıncası yok."

Fakat kadın başını iki yana sallayıp, "Madem uygun değil, o zaman takmam," dedi. Hayal kırıklığı içinde derin bir iç çekti.

“Madem evlenmeye karar vermişsiniz,” dedi Gilbert. “Size büyükannemin evlenirken anneme kocasını nasıl idare edeceği konusunda verdiği tavsiyeyi söyleyeyim.”

“Bence Marshall Elliott’ı gayet iyi idare edebilirim,” dedi kadın. “Ama yine de tavsiyeni duymak isterim.”

“İlk kural, onu yakalayın.”

“Çoktan yakaladım bile. Devam et.”

“İkinci kural, onu iyi besleyin.”

“Bol bol turtamız var. Sonra?”

“Üçüncü ve son kural: Gözünüzü üzerinden ayırmayın.”

“Sana hak veriyorum,” dedi kadın bilmiş bir edayla.

KIRMIZI GÜLLER

BÖLÜM 38



O ağustos ayında minik evin bahçesi şirin arılar ve kırmızı güllerle doluydu. Minik evin sakinleri günlerinin çoğunu bahçede geçiriyor, nehir kenarındaki çimenlerde piknik yapıp geceleri kadife gibi görünen gökyüzünün altında ayışığını izliyorlardı. Bir akşam Owen Ford eve geldiğinde Leslie yalnızdı. Anne ile Gilbert bir yere gitmiş, Susan da henüz dönmemişti.

Köknarların tepesinde uzanan gökyüzü kehribar renkli ışıklar saçıyordu. Eylül ayı yaklaştığı için hava serinlemişti. Leslie beyaz elbisesinin üzerine koyu kırmızı bir eşarp takmıştı. Birlikte çiçeklerle bezeli şirin bahçede sessizce dolaştılar. Owen yakında gidecekti çünkü tatili bitmişti. Leslie'nin kalbi deli gibi atıyordu. Bu muhteşem bahçenin Owen ile aralarında henüz söylenmemiş o sözlere sahne olduğunun farkındaydı.

"Bazı akşamlar bu bahçeden burnuma mis gibi parfüm kokusu geliyor," dedi Owen. "Ama hangi çiçeğin kokusu olduğunu bulamadım. O kadar tatlı ve baş döndürücü ki. İçimden rahmetli büyükannem Selwyn'in çok sevdiği bahçesine ziyarete geldiğini hayal ediyorum. Herhalde bu minik evin çevresinde pek çok tatlı hayalet dolaşıyordur."

"Ben daha bir aydır buradayım ama bu evi, tüm hayatımı geçirdiğim kendi evimden bile daha çok seviyorum," dedi Leslie.

"Bu evin temelinde aşk var," dedi Owen. "Böyle evler, içinde yaşayanlara da o sevgiyi geçiriyor olmalı. Hele bu bahçe… Tam altmış yaşında ve tomurcuklarında pek çok umutla neşe gizli. Hatta bazılarını okul müdürünün eşi dikmiş ve kadın öleli otuz yıl oldu. Buna rağmen çiçekler her yaz açmaya devam ediyor. Şu kırmızı güllere bak, Leslie… Bu bahçenin kraliçesiymiş gibi görünmüyorlar mı?"

"Kırmızı gülleri çok severim," dedi Leslie. "Anne en çok pembeleri, Gilbert da beyazları seviyor. Fakat ben kırmızılara bayılıyorum. İçimdeki bir boşluğu doldurduklarını hissediyorum."

"Bu güller çok geç açıyor… Diğer güller açıp solduktan sonra. İçlerinde yazın biriktirdikleri bütün o sıcaklık ve ilham saklı," dedi yarı açmış

güllerden birini kopartan Owen. “Gülün aşkın sembolü olduğu yüzyıllardır söylenir. Pembe güller umudun, beyaz güller ölen sevdiklerimizin sembolüdür. Ama kırmızı güller… Ah, Leslie, kırmızı güller neyin sembolüdür?”

“Ölümsüz aşkın,” diye mırıldandı Leslie.

“Evet… Ölümsüz ve mükemmel aşkın. Leslie… Biliyorsun, seni ilk gördüğüm andan beri sana âşık olduğumun farkındasın. Senin de beni sevdiğini biliyorum… Bunu sana sormama hiç gerek yok. Ama söylemeni istiyorum. Bana sevgilim dediğimi duymak istiyorum.”

Leslie fısıltıyla bir şeyler söyledi. Sonra iki aşığın elleri ve dudakları buluştu. Yılların aşkını, hüznünü, coşkusunu ve heyecanını taşıyan bu yaşlı bahçede muhteşem bir an yaşadılar. Owen kızın parlak saçlarını ölümsüz aşkın sembolüyle taçlandırdı.

Tam o sırada Anne ile Gilbert, yanlarında Kaptan Jim’le birlikte eve döndü. Anne şömineye birkaç parça odun attı ve hep birlikte bir saat boyunca ateşin etrafında oturup sohbet ettiler.

“Şömine alevini izlerken kendimi yine genç bir delikanlı gibi hissediyorum,” dedi Kaptan Jim.

“Ateşe bakarak geleceği okuyabiliyor musunuz?” diye sordu Owen.

Kaptan Jim şefkat dolu gözlerle dostlarına baktı, derken gözleri Leslie’nin heyecanla parlayan gözleriyle buluştu.

“Geleceklerinizi okumak için ateşe ihtiyacım yok,” dedi. “Hepinizin geleceğinde mutluluk görüyorum. Leslie ve Bay Ford’un, Bay Doktor ile Bayan Blythe’ın, Minik Jim ile henüz doğmamış diğer çocukların geleceklerinde sadece mutluluk var. Hepiniz çok mutlu olacaksınız, gerçi arada sırada hüzün de kapınızı çalacak. İster sarayda, ister minik bir evde mutluluk ve acılar mutlaka size uğrayacaktır. Fakat birbirinize güvenir ve destek olursanız acılara beraber göğüs gerersiniz. Dostluk ve sevgi fırtınada size yol gösteren bir pusula gibidir.”

İhtiyar adam aniden ayağa kalkıp bir elini Leslie’nin, diğerini Anne’in başına koydu.

“İki iyi ve tatlı kadın,” dedi. “İkisi de sadık, dürüst ve güvenilir. Kocalarınız sizin sayenizde onurlu bir yaşam sürecek… Çocuklarınız büyüyüp hayırlı birer evlat olacaklar.”

Oldukça duygusal ve ilahi bir andı. Öyle ki Anne ile Leslie sanki kutsanıyorlarmış gibi başlarını eğdiler. Gilbert gözlerinde biriken yaşları

sildi, Owen Ford onlardan gözlerini ayıramadı. Herkes sessizce kalakaldı. Bu minik rüya evin anılarına, asla unutulmayacak bir sahne daha eklenmişti.

Sonunda Kaptan Jim, "Artık gitmem gerek," dedi. Şapkasını aldı ve etrafa şöyle bir baktı.

Dışarıya çıkarken, "Hepinizi iyi geceler," dedi.

Adamın bu sıradışı vedasından çok etkilenen Anne koşarak kapıya gitti.

Bahçeye çıkıp, "Yine gelin, Kaptan Jim," diye seslendi.

"Olur," diye neşeyle cevap verdi adam. Fakat Kaptan Jim o minik rüya evinin şömine başında son kez oturmuştu.

Anne yavaşça diğerlerinin yanına döndü.

"O fenere tek başına gittiğini görmek o kadar acı ki," dedi. "Orada kendisini karşılayacak hiç kimsesi yok."

"Kaptan Jim başkalarına çok iyi yoldaşlık ediyor ama kendisi yapayalnız," dedi Owen. "Bu gece çok duygusaldı… Sanki özel bir konuşma yapıyormuş gibiydi. Neyse, artık benim de gitmem lazım."

Anne ile Gilbert ortada kaybolup ikisini baş başa bıraktılar. Ama Owen gittikten sonra Anne, Leslie'nin şömine başında olduğunu gördü.

"Ah, Leslie… Anladım ve buna çok sevindim canım," dedi arkadaşına sarılarak.

"Anne, bu mutluluk beni korkutuyor," diye fısıldadı Leslie. "Gerçek olamayacak kadar iyi… Hakkında konuşmaktan hatta onu düşünmekten bile korkuyorum. Sanki bu rüya evde gördüğüm bir rüyaymış ve bu evden gittiğimde o da kaybolup gidecekmiş gibi hissediyorum."

"Owen seni yanına alana dek bu evden gidemezsin. O an gelene dek, burada bizimlesin. O yalnız ve kederli eve seni bir daha gönderir miyim hiç?"

"Teşekkür ederim canım. Ben de senden bunu rica edecektim. O eve geri dönmek istemiyorum… Sanki eski hayatımın soğuk ve hüzünlü kollarına geri dönecekmiş gibi hissediyorum. Anne, sen çok iyi bir dostsun… Ayrıca 'iyi ve tatlı bir kadınsın. Sadık, dürüst ve güvenilir birisin.' Kaptan Jim seni ne güzel anlattı."

"'İyi ve tatlı bir kadın' demedi, 'kadınlar' dedi. Herhalde bize gözündeki o kırmızı gül rengindeki sevgi gözlüklerinin arkasından bakıyor. O yüzden onun inancını boşa çıkartmayalım."

“Hatırlıyor musun, Anne?” dedi Leslie yavaşça. “Kumsalda karşılaştığımız o gece sana güzelliğimden nefret ettiğimi söylemiştim. O zamanlar öyleydi. Eğer çirkin biri olsaydım Dick asla benimle evlenmek istemezdi diye düşünürdüm. Onu çektiği için güzelliğimden nefret ediyordum ama şimdi… Ah, güzel olduğum için çok mutluyum. Çünkü Owen’a sunabileceğim tek şey bu… Onun gelişmiş bir estetik anlayışı var. Bu sayede ona elim boş gitmeyecekmişim gibi hissediyorum.”

“Owen güzelliğine tapıyor, Leslie. Kim tapmaz ki? Ama ona sunabileceğin tek şeyin güzelliğin olduğunu söylemen çok saçma. Zaten bunu sana o da söyleyecektir. Şimdi kapıları kilitlemem lazım. Bu gece Susanın dönmesini bekliyorduk ama hâlâ gelmedi.”

Tam bu sırada aniden mutfak kapısından içeriye giren Susan, “Ah, geldim Bayan Blythe,” diye seslendi. “Nefes nefese kaldım. Glen’den buraya kadar yürümek ne zormuş!”

“Seni gördüğüme çok sevindim, Susan. Kardeşin nasıl?”

“Ayağa kalkabiliyor ama henüz yürüyemiyor. Kızı tatilden döndüğü için artık bensiz de idare edebilir. Ben de döndüğüme çok mutluyum, Bayan Blythe. Matilda’nın ayağı kırılmış ama diline hiçbir şey olmamış. Kendi kardeşim için böyle konuşmak beni üzüyor ama inanın çok fazla konuşuyor. Zaten hep çok konuşurdu, dahası ailemizde ilk evlenen de o oldu. James Clow ile evliliğine çok özen göstermese de yine de onun sözünden çıkmıyor. Gerçi James iyi biridir… Tek hatası yemek yerken ağzını şapırdatması. İştahımı kaçırıyor. Evlilik demişken Bayan Blythe, Bayan Cornelia’nın Marshall Elliott ile evleneceği doğru mu?”

“Evet, Susan, doğru.”

“Bu bana hiç âdil gelmiyor, Bayan Blythe. Erkekler hakkında tek kötü söz etmeyen ben evlenemezken, onları sürekli aşağılayan Bayan Cornelia elini uzatıp istediği adamı kapıverdi. Bu dünya gerçekten çok garip bir yer, sevgili Bayan Blythe.”

“Bir dünya daha var, biliyorsun, Susan.”

“Evet, Bayan Blythe,” dedi kadın derin bir iç çekerek. “Ama orada evlilik diye bir şey yok maalesef.”

KAPTAN JIM ÇİZGİYİ GEÇİYOR

BÖLÜM 39



Eylülün sonlarına doğru bir gün Owen Ford'un kitabı geldi. Kaptan Jim bir aydır her gün kitabı almak ümidiyle postaneye gidiyordu. O gün gitmemiş, kitabın birer kopyasını kendisine ve Anne ile Leslie getirmişti.

"Bu akşam ona kitabı götürelim," dedi Anne liseli bir genç kız gibi heyecanla.

Kızıl rıhtım yolundan fenere doğru güzel bir yürüyüş yaptılar. Derken güneş uzaktaki tepelerin ardında kalan bir vadiye doğru indi ve aynı anda koca fenerin devasa ışığı yandı.

"Kaptan Jim hiç aksatmadan hep aynı saatte ışığı yakar," dedi Leslie.

Ona kitabı verdiklerinde adamın yüzünü ne Leslie ne de Anne unutamadı… Özenli bir şekilde basılmış olan bu kitap onun kitabıydı. Son zamanlarda çok solgun görünen yanakları aniden kıpkırmızı oldu, gözleri gençlik ateşiyle yandı ama kitabı açarken elleri titriyordu.

Kitaba *Kaptan Jim'in Seyir Defteri* adı verilmişti. Ön sayfada yazar olarak Owen Ford ve James Boyd isimleri yazılmıştı. Kapakta fenerin yanında durmuş, körfezi seyreden Kaptan Jim'in fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafı, kitabı yazarken Owen Ford habersizce çekmişti. Kaptan Jim bunu biliyordu ama kitabın kapağına konacağından haberi yoktu.

"Bir düşünsenize," dedi. "Basılmış olan bir kitapta bu ihtiyar denizci var. Bu hayatımın en gurur verici günü. Sevinçten havalara uçacağım kızlar. Bu gece gözüme uyku girmez. Güneş doğana dek kitabımı baştan sona okuyacağım."

"O zaman biz gidelim de hemen okumaya başlayın," dedi Anne.

Kaptan Jim gururla tuttuğu kitabı yavaşça kapatıp bir kenara koydu.

"Hayır, olmaz. Bu ihtiyarla birer fincan çay içmeden hiçbir yere gidemezsiniz," diye itiraz etti. "Bunu duymamış olayım, değil mi, Matey? Kitap bir yere kaçmıyor. Bu anı zaten senelerce bekledim, dostlarımla eğlenirken biraz daha bekleyebilirim."

Kaptan Jim ocağa demliğini koyup ekmek ve tereyağını çıkartmak için ayağa kalktı. Çok heyecanlı olmasına rağmen, eskisi kadar hızlı hareket

edemiyordu. Hareketleri ağır ve yavaştı. Ama kızlar ona yardım teklifinde bulunmadılar çünkü adamın alınacağını biliyorlardı.

Dolabından güzel bir kek çıkartırken, "Beni görmek için çok doğru bir akşam seçtiniz," dedi. "Küçük Joe'nun annesi bugün bana turta ve kek dolu bir sepet göndermiş. Şu fındıklı keke baksanıza. Oturun kızlar, oturun! Birer fincan çay da koyalım, haydi bu ihtiyara eşlik edin."

Kızlar neşeyle oturdular. Çay çok güzel demlenmişti. Küçük Joe'nun annesinin gönderdiği keklerse enfesti. Kaptan Jim harika bir ev sahipliği yaptı, kızlar yanındayken gözünü bir kez bile yeşil altın sarısı kapağıyla muhteşem görünen kitabın olduğu yere kaydırmadı. Fakat kızları kapıdan geçirir geçirmez Kaptan Jim, doğruca kitabının yanına koştu. Leslie ile Anne eve doğru yürürlerken adamın kendi yaşamının temsili olan rengârenk hikâyelerle dolu sayfalarda keyifle gezindiğini hayal ettiler.

"Acaba sonunu beğendi mi? Benim önerdiğim şekliyle biten sonunu yani," dedi Leslie.

Fakat bunun cevabını hiç öğrenemedi. Ertesi sabah Gilbert giyinmiş ve tedirgin bir yüz ifadesiyle Anne'i uyandırmıştı.

"Hastan mı çağırdı?" dedi Anne endişeyle.

"Hayır. Anne, korkarım fenerde bir sorun var. Güneş doğalı bir saat oldu ama fenerin ışığı hâlâ yanıyor. Bilirsin, Kaptan Jim ışığı daha güneş doğar doğmaz söndürmesiyle övünür."

Anne telaşla doğruldu. Pencereden, masmavi gökyüzüne vuran fenerin solgun ışığını gördü.

"Belki de kitabını okurken uyuyakalmıştır," dedi endişeyle. "Ya da kitaba dalıp ışığı söndürmeyi unutmuştur."

Gilbert başını iki yana salladı.

"Bu Kaptan Jim'e göre bir davranış değil. Neyse, ben gidip bir bakayım."

"Bekle de ben de seninle geleyim," diye seslendi Anne. "Ah, evet gitmem lazım. Küçük Jim bir saat daha uyur… Giderken Susana da haber veririm. Kaptan Jim hastaysa yardımıma ihtiyacın olabilir."

Dalga seslerinin bir melodiyi andırdığı çok güzel bir sabahtı. Rıhtım genç bir kız gibi ışıldıyor, tepelerin üzerinde beyaz martılar uçuyor, deniz pırıl pırıl parlıyordu. Çayırlar sabahın bu ilk güneşinde yemyeşil görünüyordu. Kanaldan karaya doğru esen rüzgâr sessizliğin yerini nefis bir

melodiyle doldurmaya başlamıştı. Sabahın erken saatindeki bu yürüyüş Anne ve Gilbert'a çok güzel göründü. Bir yandan da korkuyorlardı.

Kapıya cevap veren olmadı. Gilbert kapıyı açtı, birlikte içeriye girdiler.

Eski oda çok sessizdi. Masada dün akşamki şölenin kalıntıları duruyordu. Köşedeki sehpanın üzerinde duran lamba hâlâ yanıyordu. First Mate kanepenin üzerine kıvrılmış, güneş ışığının altında uyuyordu.

Kaptan Jim de kanepede uzanmıştı. Elleri son sayfası açık bir şekilde göğsünde duran seyir defterinin üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve yüzünde tarif edilmesi güç bir mutluluk vardı. Çok uzun süredir hasreti çekilen ve sonunda kavuşulan bir mutluluk gibiydi.

"Uyuyor mu?" diye fısıldadı Anne.

Gilbert kanepenin yanına gidip adamın üzerine doğru eğilerek bekledi. Sonra doğruldu.

"Evet, çok güzel uyuyor. Anne, Kaptan Jim nehri geçmiş."

Tam olarak saat kaçta öldüğünü tahmin edemediler ama Anne adamın son dileğini de gerçekleştirip güneş körfezin üzerinde yükselirken öldüğüne inandı. Bu parlak sularda yüzen ruhu inci ve altın gibi ışıldayan günbatımına doğru yelken açmış, fırtınaların ötesindeki sessizlikte kendisini bekleyen Kayıp Margaret'ın yanına gitmişti.

RÜYA EVE VEDA

BÖLÜM 40



Kaptan Jim rıhtım mezarlığına, Anne ile Gilbert'ın minik kızlarının çok yakınında bir yere gömüldü. Akrabaları onun için çok pahalı ama oldukça çirkin bir anıt yaptırmıştı. Eğer yaşayıp da bu anıtı görecek olsa kesinlikle dalga geçerdi. Fakat onun esas anıtı dostlarının yüreklerinde ve nesiller boyunca yaşayacak olan kitabındaydı.

Leslie adamın kitabın başarısını görecek kadar yaşayamadığı için çok üzgündü.

"Bütün eleştiriler ne kadar da güzeldi… Onları okusaydı çok memnun olurdu. Hele bir de seyir defterinin en çok satılanlar listesinde bir numaraya çıktığını görse… Ah, Anne, keşke bunları görebilseydi!"

Fakat Anne üzüntüsüne rağmen, çok daha olgun bir cevap verdi:

"O kitabın kendisini önemsiyordu, Leslie… Hakkında neler söyleneceğini değil. Zaten istediğini de aldı. Kitabın tamamını okudu. Dün gece büyük bir mutluluk yaşamış olmalı. Hem zaten bir sabah çabucak ve acısız ölmeyi istemişti hep. Kitabın başarılı olmasına sen ve Owen adına çok seviniyorum ama Kaptan Jim zaten istediğini almıştı, bundan eminim."

Fenerin ışığı devasa bir yıldız gibi yanmaya devam etti. Hükümet başvuruları değerlendirip doğru birini görevlendirene dek, fenere geçici bir görevli atanmıştı. First Mate minik eve taşınmış, Anne, Gilbert ve Leslie tarafından sevgiyle karşılanmıştı. Kedilerden pek hoşlanmayan Susan bile onun varlığından mutluydu.

"Bu kediye Kaptan Jim'in hatırı için katlanabilirim, Bayan Blythe çünkü o ihtiyarı çok severdim. Hem bu kedi her şeyi yiyor, fareleri de çok güzel yakalıyor. Ama lütfen benden daha fazlasını istemeyin, Bayan Blythe. Kedi kedidir ve inanın bana onlardan başka bir şey beklenmez. Bir de Bayan Blythe, lütfen onu minik oğlumuzdan uzak tutun. Zavallı çocuğun nefesini emmeye kalktığını düşünsenize."

"O zaman bronşit yerine, kedinşit derdik," dedi Gilbert.

"Ah, isterseniz gülün ama bu hiç de komik değil, sevgili Doktor."

“Kediler bebeklerin nefesini emmez. Bu sadece eski bir hurafe, Susan,” dedi Gilbert.

“Hurafe ya da değil, bildiğim bir şey var o da bunun yaşandığı, Doktor. Kız kardeşimin kocasının yeğeninin kedisi bebeklerinin nefesini emmiş ve onu bulduklarında zavallı, masum bebek çoktan ölmüştü. Hurafe olsun veya olmasın, eğer o sarı kediyi oğlumuzun yanında görürsem fena benzetirim bilmiş olun, Bayan Blythe.”

Bay ve Bayan Elliott yeşil evde oldukça rahat ve huzurlu bir şekilde yaşıyordu. Bayan Elliott, Leslie Noel’de Owen ile evleneceği için bolca dikiş dikmekle meşguldü. Anne, kız gidince ne yapacağını merak etti.

“Değişim bakidir. İşler güzelleştiği an, hemen değişir,” diye iç çekti.

“Glen’deki Morganların eski evi satılık,” dedi Gilbert sanki önemli bir şey söylemiyormuş gibi.

“Öyle mi?” diye sordu Anne.

“Evet. Bay Morgan vefat edince Bayan Morgan da Vancouver’da yaşayan çocuklarının yanına gitmek istemiş. Glen gibi küçük bir köyde bulunamayacak kadar büyük olan evini de hayli düşük bir fiyata satıyormuş.”

“Orası çok güzel bir yer, kolayca alıcı bulacaktır,” dedi Anne. Bir yanda da küçük Jim’in “kısa gelmeye başlayan” giysilerine neresinden yama yapsam diye düşünüyordu. Çocuk her hafta daha da büyüyordu. Anne bunu düşünürken bile ağlayacak gibi oluyordu.

“Biz alsak mı, Anne?” dedi Gilbert yavaşça.

Anne elindeki dikişi bırakıp Gilbert’a baktı.

“Ciddi misin, Gilbert?”

“Çok ciddiyim.”

“Bu güzelim yeri… Rüya evimizi bırakalım mı yani?” dedi Anne şaşkınlık içinde. “Ah, Gilbert… Bunu düşünmek bile istemiyorum!”

“Şimdi beni sabırla dinle, sevgilim. Bu konuda neler hissettiğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama zaten bir gün taşınacağımızı biliyorduk.”

“Ama bu kadar erken değil, Gilbert… Henüz değil.”

“Bir daha böyle bir fırsatımız olmayabilir. Morganların evini biz almasak başkası alacak ve Glen’de hoşumuza giden bir başka ev yok, üstelik oranın manzarası da çok güzel. Bu minik ev asla başka bir evin yerini tutamaz, kabul ediyorum. Ama sen de biliyorsun ki bir doktor için

burası çok sapa kalıyor. Buranın keyfini yeterince çıkarttık. Artık kendimize daha uygun bir yer bulma vakti geldi. Hem belki birkaç yıl sonra Jim de kendisine ait bir oda isterse, bu ev çok küçük gelecek."

"Ah, biliyorum… Biliyorum," dedi gözleri yaşlarla dolan Anne. "Tüm bunları ben de biliyorum ama burayı çok seviyorum… Burası çok güzel bir yer."

"Leslie gittikten sonra burada çok yalnız kalacaksın… Kaptan Jim de gitti. Morganların evi çok güzel, zamanla orayı da severiz. Hem sen oraya hep hayrandın, Anne."

"Evet, ama tüm bunlar çok ani oldu, Gilbert. Başım dönüyor. Daha on dakika önce aklımda bu güzel evi bırakıp gitmek yoktu. Sadece ilkbaharda neler yapacağımı planlıyordum. Bahçede yani. Peki, biz bu evden çıkarsak yerimize kim gelecek? Burası çok sapa bir yerde, herhalde fakir ve göçmen bir aile gelir. Buraya iyi bakamazlar. O zaman çok üzülürüm."

"Biliyorum ama kendi iyiliğimize olacak bir değişim için bunlara takılıp kalamayız. Morganların evi bize her açıdan çok yakışır ve inan bana böyle bir fırsatı kaçırmak istemeyiz. O muhteşem ağaçlarla dolu bahçesini bir düşün ve arkasındaki mükemmel koruyu… Çocuklarımız orada ne güzel oynar! Hem güzel bir de meyve bahçesi var, sen bahçenin etrafındaki yüksek tuğladan örme duvara da hayransın. Bahçenin masal kitaplarından fırlamış gibi göründüğünü söylerdin. Hem rıhtım ve kum tepeleri, oradan da buradaki gibi net görünüyor."

"Ama fenerin ışığı görünmüyor."

"Çatı katındaki pencereden görünüyor. Hem bir avantajı daha var, Anne. Sen geniş tavan aralarına bayılırsın."

"Bahçesinde dere yok."

"Evet, ama meyve ağaçlarının olduğu yerde Glen Gölü var. Çok uzak da değil. Kendine ait bir Parlak Sular Gölü'nün olduğunu hayal edebilirsin."

"Neyse, şu an daha fazla konuşma, Gilbert. Bana düşünmem ve bu fikre alışmam için biraz zaman ver."

"Tamam, acele etmemize gerek yok ama eğer kalmaya karar verirsek kış gelmeden taşınmalıyız."

Gilbert dışarıya çıktı, Anne de minik Jim'in kısalan giysilerini titreyen ellerle kaldırdı. O gün daha fazla dikiş dikemezdi. Yaşlı gözlerle, mutlu bir kraliçe gibi yaşadığı minik krallığını gezdi. Gilbert sürekli Morganların evinden söz etmişti. Bahçesi çok güzeldi, eski ev geleneklere çok uygundu

ve evet, Anne oraya hayrandı. Fakat hayran olmakla sevmek aynı şey değildi. Bu rüya evini ise çok ama çok seviyordu. Bu evle ilgili her detayı seviyordu. Kendisinin ve önceden kendisi gibi pek çok kadının da şefkatle baktığı bahçesini, köşeden heyecanla akan pırıl pırıl dereyi, köknarların arasındaki bahçe kapısını, eski kumtaşı merdiveni, Lombardiya çiçeklerini, oturma odasındaki bacanın yanında duran iki cam dolabı, mutfaktaki yamuk kiler kapısını, üst kattaki iki komik pencere çerçevesini, merdivenlerdeki gıcırtıyı… Bunların hepsi onun birer parçasıydı! Onları nasıl bırakırdı?

Aşk ve neşe üzerine kurulmuş ve içinde yaşadığı onca yıl boyunca kendisine mutluluk ve sevgi veren bu ev, şimdi nasıl olur da onu bu denli hüzünlendirirdi? Balayım burada yaşamış, minik Joyce tek günlük kısacık ömrünü burada geçirmiş, minik Jim'in gelişiyle birlikte o tatlı annelik duygusunu tekrar burada hissetmişti. Bebeğinin kahkahalarını burada duymuş, en sevdiği dostları buradaki şöminenin başında toplanmıştı. Neşe, yas, doğum ve ölüm bu rüya evin duvarlarını sonsuza dek kutsayacaktı.

Şimdi ise burayı terk etmesi gerekiyordu. Her ne kadar Gilbert'ın fikrine karşı çıksa da onun haklı olduğunun farkındaydı. Bu minik ev artık onlara göre değildi. Gilbert'ın işi yüzünden bu değişiklik gerekli hale gelmişti. İşinde çok başarılı olsa da artık mekân değiştirmeliydi. Anne bu güzel evdeki hayatlarının sona ermesi gerektiğini fark edip, bu durumla cesur bir şekilde yüzleşmeye karar verdi. Fakat yüreği sızlıyordu!

"Hayatımdan bir parçayı kopartıp atmak gibi," diye hıçkırdı. "Umarım yerimize çok iyi birileri gelir… Gelmezse de umarım boş kalır. Boş kalması bu rüya gibi evin ruhunu ve kimliğini bilmeyen, kaba saba insanlar tarafından yıpratılmasından bin kat daha iyidir. Eğer öyle bir aile gelirse bu evi yıkarlar. Eski evler iyi bakılmazsa yıkılmaya mahkûmdur çünkü. Bahçemi mahvedip çiçeklerimi çürütecekler ve bahçe dişleri olmayan bir ağız gibi çiçeksiz kalacak. Halıları, perdeleri yırtıp camları kıracaklar. Her şey mahvolacak."

Anne'in hayal gücü o kadar hızlı çalışıyordu ki kız merdivenlere oturup uzun uzun ağladı. Onu gören Susan telaşla yanına koşup ne olduğunu sordu.

"Doktorla kavga etmediniz, değil mi Bayan Blythe? Ettiyseniz de endişelenmeyin. Evli çiftlerin arasında olurmuş böyle kavgalar. Gerçi ben yaşamadım tabii ama duydum. Doktor, gelip sizden özür diler, barışırsınız."

"Hayır, Susan, kavga etmedik. Gilbert… Morganların evini almak istiyor. Yani gidip Glen'de yaşamak zorundayız. Bu da beni çok üzüyor."

Susan kızın hislerini bir türlü anlayamadı. Hatta Glen'de yaşama fikrine çok sevindi çünkü bu minik evle ilgili tek şikâyeti sapa bir yerde olmasıydı.

"Ama bu şahane bir haber, Bayan Blythe. Morganların evi çok büyük ve çok güzel bir evdir."

"Büyük evlerden nefret ederim," diye hıçkırdı Anne.

"Yarım düzine çocuğunuz olunca etmezsiniz," dedi Susan sakince. "Hem zaten bu ev şu an için bile bize dar geliyor. Bayan Moore geldiği için artık bir misafir odamız da yok. O kiler de şimdiye dek gördüğüm en sinir bozucu yer. İnsan içinde dönemiyor bile. Hem burası dünyadan çok uzak bir yerde. Manzarası dışında hiçbir iyi yani yok."

"Senin için olabilir ama benim için öyle değil, Susan," dedi Anne gülümsemeye çalışarak.

"Sizi anladığımı söyleyemem, Bayan Blythe ama tabii ben iyi eğitimli biri değilim. Ama Doktor Blyhte, Morganların evini almakla hata etmez. Bir de böyle düşünün. Evin kendi kuyusu var, kileri ve dolapları çok güzel hatta söylendiğine göre adada onunki kadar güzel bir kiler daha yokmuş. Biliyorsunuz bizim kilerimizin durumu içler acısı, Bayan Blythe."

"Yeter, git başımdan, Susan. Lütfen, git başımdan. Evi ev yapan kileri, dolabı, mutfağı değildir. Neden ağlayanla bir olup sen de ağlamıyorsun?"

"Ben ağlamayı pek sevmem, Bayan Blythe. Ağlayanla ağlamaktansa, onları neşelendirmeyi daha çok severim. Haydi, artık siz de ağlayıp o güzel gözlerinizi yormayın. Bu ev çok güzeldi ve size yeterince iyi hizmet etti ama artık daha iyisini hak ediyorsunuz."

Susan da pek çok kişiyle aynı şeyi düşünüyordu. Anne'i anlayan tek kişi Leslie oldu. Haberi alınca o da çok ağladı. Sonra ikisi de gözyaşlarını silip taşınma hazırlıklarına giriştiler.

Zavallı Anne, "Madem gideceğiz bir an evvel işe koyulalım," dedi kederle.

"Biliyorsun içinde güzel hatıralar yaratacak kadar uzun yaşadığında Glen'deki o evi de çok seveceksin," dedi Leslie. "Buraya olduğu gibi, oraya da dostların gelecek ve mutluluk evin her yerini saracak. Şu an orası senin için sadece bir ev ama yıllar orayı bir yuva haline getirecek."

Ertesi hafta küçük Jim'in kısalan giysilerini bir kez daha yamamak zorunda kalan Anne ile Leslie yine oturup ağladılar. Anne canı gibi sevdiği bebeğini yine uzun bir geceliğin içinde görünce biraz rahatladı.

“Ama haftaya atletleri, derken pantolonları kısalacak… Sonra da bir bakmışım ki büyüyüvermiş,” diye iç çekti.

“Hep bebek kalmasını istemezsiniz herhalde, Bayan Blythe. Yoksa ister misiniz?” dedi Susan. “Tanrı onun masum yüreğini kutsasın, o kısacık giysilerinin içinde bile ne kadar tatlı görünüyor. Baksanıza minik ayakları nasıl da fırlamış. Hem ütüden de kurtulacaksınız, Bayan Blythe.”

Leslie ışıl ışıl parlayan bir yüzle içeriye girip, “Anne, az evvel Owen’dan mektup geldi,” dedi. “Ah, çok güzel haberlerim var! Bana bu evi yazlık olarak kilise yönetiminden satın alacağını yazmış. Anne, bu habere sevinmedin mi?”

“Ah, Leslie ‘sevinmek’ yetersiz kalır! Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir haber. Artık bu büyülü evin kaba saba bir aile tarafından mahvedilmeyeceğini biliyorum ve içim çok rahatladı. Bu çok güzel, çok güzel!”

Bir ekim sabahı Anne minik evinin çatısı altında son kez uyandığını fark etti. Fakat hüzünlenmek için çok yoğun bir gündü, akşam olduğunda ev tamamen temizlenip boşaltılmıştı. Anne ve Gilbert eve veda etmek için baş başa kaldılar. Leslie, Susan ve minik Jim mobilyalarla birlikte Glen’deki eve gitmişlerdi. Perdesiz camlardan içeriye günün son ışıkları süzülüyordu.

“Ne kadar üzgün duruyor, öyle değil mi?” dedi Anne. “Ah, bu gece Glen’deyken evimi çok özleyeceğim, Gilbert!”

“Bu evde çok mutlu olduk, öyle değil mi Anne?” dedi Gilbert. Çok duygulanmıştı.

Anne gözyaşlarını tutamadığı için Gilbert’a cevap veremedi. Her odasına girip eve veda ederken Gilbert onu köknarların arasındaki bahçe kapısında bekledi. Anne gidiyordu ama bu ev yerinde kalacaktı. Minicik camlarından ışıl ışıl parlayan denizi izlemeye devam edecekti. Sonbahar rüzgârları kederle etrafında esecek, gri yağmur damlaları üzerine düşecek, denizden gelen bembeyaz sisler çevresini saracaktı. Sonra ayışığı tepesine vuracak ve okul müdürüyle eşinin el ele yürüdüğü patikayı aydınlatacaktı. O kızıl sahil yolunda eski bir hikâye dolaşacaktı, rüzgâr gümüşi kum tepeciklerinin üzerinde uğuldayacak, kayalıkların olduğu sahilden deniz onlara seslenecekti.

“Ama biz gitmiş olacağız,” dedi Anne gözyaşları içinde.

Dışarıyı çıkıp kapıyı kilitledi. Gilbert onu gülümseyerek bekliyordu. Fenerin ışığı kuzeyden bir yıldız gibi parlamaktaydı. Sadece kadife

çiçeklerinin açtığı minik bahçe çoktan gölgelerin arasına gizlenmişti bile.

Anne eğilip gelin olarak girdiği evin eşiğindeki kızıl kum taşından yapılmış olan basamağı öptü.

“Elveda, minik rüya evim,” dedi.